

การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้
เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์

ปริญญานิพนธ์
ของ
นายล้วน โพธิ์พูล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้
เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอดาเกี๋ย จังหวัดนครสวรรค์

บทคัดย่อ

ของ

นายล้วน โพธิ์พูล

25 8.8. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2545

๒๕๔๕

ล้วน โพธิ์พล (2545) การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์, ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี และรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 30 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า สถิติที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ การทดสอบค่าที

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล และนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF THE EXPERIENTIAL LEARNING IN COMBINATION
WITH INDIVIDUAL CONTINGENCY AND EXPERIENTIAL LEARNING IN COMBINATION
WITH GROUP CONTINGENCY ON THAI WRITING ABILITY OF MATTHAYOM
SUKSA III STUDENTS OF TAHARN ARKART ANUSORN SCHOOL IN
AMPHOE TAKHLI, CHANGWAT NAKORNSAWAN

AN ABSTRACT
BY
MR. LUAN POTHIPOL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Psychology
At Srinakharinwirot University
May 2002

Luan Pothipool. (2002). A Comparison of the effects of the experiential learning in combination with individual contingency and experiential learning in combination with group contingency on Thai writing ability of Matthayom Suksa III students of Tahamarkart Anusorn School in Amphoe Takhli, Changwat Nakorn Sawan Master Thesis, M.Ed (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Associated Professor Dr. Aree Panmani, Assoc. Professor Kamolrat Greethong.

The purposes of this experimental research were to compare a comparison of the effects of the experiential learning in combination with individual contingency and experiential learning in combination with group contingency on Thai writing ability of Matthayom Suksa III students of Tahamarkart Anusorn School in Amphoe Takhli, Changwat Nakorn Sawan in academic year 2002. The 30 subjects were selected from their Thai writing ability were low. Then they were randomly divided into two experimental groups, each group consisted of 15 students. The experimental group I was exposed to the experiential learning in combination with individual contingency and experiential learning in combination with group contingency. The data were analyzed by t – test.

The results were as follows:

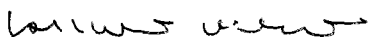
1. The Thai writing ability of the students exposed to experiential learning in combination with individual contingency was significantly increased than before the experiment at .01 level.
2. The Thai writing ability of the students exposed to experiential learning in combination with group contingency was significantly increased than before the experiment at .01 level.
3. There was no significant differences of Thai writing ability of the students exposed to the experiential learning in combination with individual contingency and the others students exposed to experiential learning in combination with group contingency.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์

ของ
นายล้วน โพธิ์พูล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

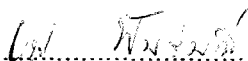

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)

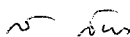
วันที่ 10 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธมณี)

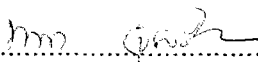
กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ดร. พาสณา จุฬรัตน์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี ประธาน
ควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์
วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ กรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำ
ปรึกษา แนวคิด และคำแนะนำ พร้อมทั้งให้ความกรุณาช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการ
ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมริดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์
พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณนายจารึก วงศ์กุ่มหัด ผู้อำนวยการโรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม นครสวรรค์
นายสมกิตติ์ คำประกอบ ผู้อำนวยการโรงเรียนพยุหะพิทยาคม นางสาวเพ็ญจรัส สิงห์ทอง ผู้อำนวยการโรง
เรียนทหารอากาศอนุสรณ์ ที่ให้การสนับสนุนและคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี ขอขอบคุณผู้ช่วยผู้
ำนวยการ คณะครูอาจารย์โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ ที่ให้คำปรึกษาและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และขอ
ขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็น
อย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการวัดผล
และวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ให้ข้อคิดและข้อเสนอ
แนะในด้านการเรียนต่อผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. กัญจนา ลินทรัตน์ศิริกุล อาจารย์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิ
ราชที่ให้ข้อเสนอแนะในการเก็บข้อมูลและตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

ขอขอบใจเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นวิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ทั้งภาคพิเศษและภาคปกติ ที่คอยให้กำลังใจ
ให้ความช่วยเหลือ ให้การสนับสนุน และร่วมคิดร่วมทำกิจกรรมเป็นอย่างดี และที่สำคัญที่ให้การสนับสนุนและ
ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดเวลา คือคุณรัศมี โพธิ์พูล ตลอดทั้งพี่สาวพี่เขยและน้อง ที่ให้การสนับสนุนและให้
กำลังใจเป็นอย่างดี

ขอให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความภาคภูมิใจต่อการมีส่วนร่วมของผู้มีพระคุณทุก ๆ
ท่าน โดยผู้วิจัยจักพึงระลึกถึงสิ่งดี ๆ เช่นนี้ ที่ได้รับจากทุกท่านตลอดไป

ล้วน โพธิ์พูล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์.....	9
1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์.....	9
1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์.....	17
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน.....	18
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน.....	18
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน.....	22
3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน.....	25
2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน.....	25
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน.....	32
2. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	35
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	35
ประชากร.....	35
กลุ่มตัวอย่าง.....	35
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	35
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
แบบแผนการทดลอง.....	37
การดำเนินการทดลอง.....	38
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
5	สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	43
	ความมุ่งหมายของการศึกษา.....	43
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	43
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	43
	ประชากร.....	43
	กลุ่มตัวอย่าง.....	43
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	44
	อภิปรายผล.....	45
	ข้อเสนอแนะ.....	47
	บรรณานุกรม.....	49
	ภาคผนวก.....	55
	ตารางและรายละเอียดโปรแกรมการสอน.....	56
	แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ.....	104
	ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ทางสถิติ.....	146
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	165

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงแบบแผนการทดลอง.....	37
2	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลัง ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล.....	41
3	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลัง ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม.....	41
4	แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม.....	42
5	แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการเขียนภาษาไทย.....	146
6	แสดงค่าความยากง่าย (p) สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบข้อสอบผิด (q) และ pq ของคะแนน แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำหรับหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR – 20	150
7	แสดงคะแนน (x) และ (x^2) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าของทั้ง 2 กลุ่ม.....	155
8	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยก่อนและหลัง ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล.....	157
9	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยก่อนและหลัง ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม	158
10	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่ม ทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2	159
11	แสดงตารางวันและเวลาในการทดลอง.....	164

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 ภาพที่ 1 แสดงลำดับขั้นตอน.....	10
2 ภาพที่ 2 แสดงลำดับขั้นตอน.....	15

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยมีความสำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ทำให้เกิดความสะดวก เกิดความเข้าใจตรงกัน การมีภาษาใช้ร่วมกันในระหว่างคนหมู่มากทำให้เกิดพลัง เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ภาษาไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ นอกจากนั้นภาษายังเป็นวัฒนธรรมประจำชาติอย่างหนึ่งที่นาภูมิใจและควรแก่การรักษาไว้ ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันตอนหนึ่งว่า “ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ.....ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน...เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้ (ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2505 : 210)

ในปัจจุบัน เรามีความจำเป็นที่จะต้องใช้การเขียนมากขึ้น ในการศึกษา การทำงานอาชีพและการติดต่อสื่อสารทั่วไป ถ้าผู้เขียนหรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า ผู้ส่งสาร เขียนไม่ดี เช่น เขียนสะกดผิดมากใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม หรือเขียนไม่ชัดเจนแจ่มแจ้ง ผู้อ่านหรือผู้รับสารมีความรู้สึกไม่ดีต่อผู้เขียนอาจเข้าใจเรื่องผิดหรืออาจทำให้กิจธุระผิดพลาดเสียหายได้ การเขียนจึงมีความสำคัญเป็นอันมากสำหรับชีวิตทุกวันนี้ (กุหลาบ มลลิกามาสนและวิพุธ โสภวงศ์. 1 : 2535) การเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนกว่าทักษะการใช้ภาษาทักษะอื่น ๆ ผู้ที่จะเขียนได้ดีก็ต่อเมื่อได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนั้นยังปรากฏว่านักเรียนที่เขียนได้ดี มักจะเป็นผู้ที่มีทักษะการพูดดีความรู้ทางหลักภาษาก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้สามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสม และสามารถเรียบเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม. 2536 : 163) การที่จะเขียนให้ได้ใจความและให้เป็นภาษาที่ดีนั้นไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนจะทำได้โดยง่าย โดยทั่วไปแล้วมักยอมรับกันว่า เรามีปัญหาหลายประการเมื่อจะเริ่มลงมือเขียน เป็นต้นว่า เราจะเขียนอย่างไรจึงจะสื่อสารความคิด ความรู้สึกหรือความประสงค์ของเราไปยังผู้อ่านให้ได้ผลตามที่เรามุ่งหมาย เราจะใช้ถ้อยคำอย่างไรข้อความหรือภาษาที่เราเขียนนั้นจึงจะเหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคคล เรายังจะต้องระมัดระวังที่จะเขียนให้ถูกต้องและเรายังพยายามที่จะเขียนให้น่าอ่าน น่าสนใจอีกด้วย การเขียนให้ได้ผลดีจึงมีองค์ประกอบสำคัญหลายประการ เช่นการเขียนสะกดให้ถูกต้อง เป็นต้น

การเขียนจะบ่งบอกให้ทราบถึงความเข้าใจของความหมายต่าง ๆ ที่บุคคลเราใช้สื่อสารกัน ถ้าหากการเขียนไม่ถูกต้องตามหลักภาษาความหมายของการสื่อสารก็จะเปลี่ยนไป ซึ่งจะก่อให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ การเขียนนี้มีลักษณะการสื่อสารที่ถาวร สามารถคงอยู่นาน ตรวจสอบได้เป็นหลักฐานอ้างอิง นานนับพันนับหมื่นปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้ (นพดล จันทรเพ็ญ. 2535 : 91) การเขียนหนังสือผิดนับว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ เพราะการเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งบอกว่าผู้นั้นไม่สนใจในการใช้ภาษา จริงอยู่ทุกคนย่อมจะเขียนหนังสือผิดไม่มากก็น้อยแต่ทุกคนควรจะได้ระมัดระวังให้ผิดน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ การสะกดการันต์นั้นยึดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี 2525 เป็นหลัก เพราะพจนานุกรมฉบับนี้เป็นฉบับที่แก้ไขปรับปรุงใหม่ที่สุด และเป็นผลงานของนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหลาย ที่ให้เชื่อถือได้ (สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2534 : 290) ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่แล้วเนื่องมาจากเขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะเห็นตัวอย่างงานเขียนที่ผิด เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา

จากประสบการณ์การสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้วิจัย และผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยการทำแบบสอบถามปลายเปิด พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 146 คน มีปัญหาด้านการเขียน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 52.73 มีปัญหาด้านการพูด 30 คน คิดเป็นร้อยละ 20.54 มีปัญหาด้านการอ่าน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 มีปัญหาด้านการฟัง 16 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 146 คน มีปัญหาด้านการเขียน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 46.57 มีปัญหาด้านการอ่าน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 23.28 มีปัญหาด้านการพูด 24 คน คิดเป็นร้อยละ 16.43 มีปัญหาด้านการฟัง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.69 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 130 คน มีปัญหาด้านการเขียน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 62.30 มีปัญหาด้านการอ่าน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 23.84 มีปัญหาด้านการพูด 13 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 มีปัญหาด้านการฟัง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.34

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาไทยต่ำ จากการสัมภาษณ์ครูหมวดวิชาภาษาไทย จำนวน 4 คน ทำให้ทราบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนมากจะขาดทักษะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง การเขียนประโยคเพื่อเรียบเรียงถ้อยคำให้เหมาะสมและการเขียนลำดับเหตุการณ์ของเรื่องเล่าจากประสบการณ์จากที่ได้พบเห็นมาจากการที่ได้ฟังและจากการอ่าน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยด้านการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์

การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์ การเรียนรู้แบบบูรณาการ การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยี ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมาใช้เปรียบเทียบกัน ส่วนกิจกรรมในการเรียนรู้นั้นผู้วิจัยจะนำการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลมาใช้กับกลุ่มที่ 1 และการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมาใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยปรับให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงตามประสบการณ์เดิมของนักเรียนและสภาพแวดล้อม ซึ่งจะทำให้การเขียนนั้นมีความหลากหลายและเกิดประสิทธิผล ในการสอนเพื่อความสามารถในการเขียน โดยใช้การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้จากประสบการณ์เดิมเป็นการเรียนรู้ที่อาศัยประสบการณ์ของผู้เรียนอันจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่ท้าทายและต่อเนื่อง โดยอาศัยสื่อสารทุกรูปแบบ ทั้งการพูด การเขียน และการแสดงบทบาทสมมติที่เอื้ออำนวยให้เกิดการแลกเปลี่ยน การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ การเรียนรู้ระหว่างกันมาใช้ในการสอนนักเรียนนั้นนอกจากจะเน้นในด้านประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นสำคัญแล้ว สิ่งหนึ่งที่ผู้สอนควรจะนำมาใช้คือจิตวิทยาในการสอนเขียนให้กับผู้เรียนด้วย เพราะหลักสำคัญดังกล่าวที่ควรยึดถือคือ การเสริมแรง (Reinforcement) การหยั่งเห็น (Insight) และทฤษฎีพัฒนาการของเพียเจต์ (นฤมล กังวาลไกล 2534 : 2; อ้างอิงมาจาก Carroll, 1964) โดยผู้วิจัยเลือกใช้การเสริมแรงเพื่อนำมาพัฒนาความสามารถในการเขียน อื่นๆ ในการพัฒนาพฤติกรรมใด ๆ ก็ตาม หากต้องการให้การพัฒนานั้น ๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นควรควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.2539 : 33)

การเสริมแรงทางบวกมีด้วยกันหลายวิธี เช่น การเสริมแรงทางสังคม การใช้ข้อมูลย้อนกลับ การวางเงื่อนไข การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร การใช้หลักฟรีแมด เป็นต้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.2539 : 172 – 173) สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการ

เรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เพราะการวางเงื่อนไขสามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์และใช้ได้กับพฤติกรรมแทบทุกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 101) ดงงานวิจัยของอภิชศรีประภา (2537 : 53) ได้เปรียบเทียบผลการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล ที่มีต่อความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองสองห้อง อำเภอนองสองห้อง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล สามารถเพิ่มพฤติกรรมความร่วมมือของนักเรียนให้มากขึ้นโดยการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลมีผลต่อพฤติกรรมความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มมากกว่าการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และ วันทนา กิ่งจงเจริญสุข (2526 : 43-44) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนได้ และให้ผลไม่แตกต่างกัน

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การวางเงื่อนไขสามารถพัฒนาและเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ดงงานวิจัยของบุญมา เวียงคำ (2538 : 53-56) ได้วิจัยเปรียบเทียบผลการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักฟรีแมคที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหินเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น แต่พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาไทย และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย เพื่อนำการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ไปใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 81 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

1. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการเขียนภาษาไทย หมายถึงการที่นักเรียนสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเป็นที่เข้าใจถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การเขียนสะกดคำ ได้แก่ การที่นักเรียนสามารถเขียนคำที่ออกเสียงอะ คำที่ใช้วรรณยุกต์ คำพ้อง คำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทันจดหมายคำที่ใช้ตัว ช ทร น และ ณ คำที่ใช้ รร (ร หัน) โดยถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

1.2 การเขียนประโยค ได้แก่ การนำคำมาเรียบเรียงให้คำแต่ละคำมีความสัมพันธ์กัน มีความหมายสมบูรณ์ชัดเจนว่า ใครทำอะไรหรือใครทำอะไรใคร ซึ่งประกอบด้วยประโยคความเดียว ประโยคความรวมและประโยคความซ้อน

1.3 การเขียนเรื่องเล่า ได้แก่ การเขียนเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนเล่าเอง หรือเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเล่าได้มีโอกาสทราบหรือพบเห็นจากชีวิตประจำวันหรือจากการฟังและจากการอ่าน เหตุการณ์เหล่านั้นอาจเป็นได้ทั้งเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าขบขัน และข้อสำคัญคือจะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและประทับใจทั้งผู้เขียน ผู้ฟังและผู้อ่าน

2. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ หมายถึงการจัดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนสร้างความรู้จากประสบการณ์เดิมของผู้เรียนซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยสื่อสารทุกรูปแบบเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด การวิเคราะห์และการสังเคราะห์การเรียนรู้

3. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล หมายถึงการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมของตนเอง เป็นการฝึกทักษะเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาตนเองโดยการศึกษาหาข้อสรุปข้อความรู้บนพื้นฐานของการวิเคราะห์และประเมินผลกระบวนการ อย่างมีเหตุผลในการหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจากบทความหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ฟังหรือได้อ่านในชีวิตประจำวันโดยผู้สอนและผู้เรียนเป็นผู้ร่วมกำหนดเกณฑ์การเสริมแรงและข้อตกลงระหว่างกันเพื่อที่จะพัฒนาการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ซึ่งมีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นนี้ผู้วิจัยเป็นผู้บอกหัวข้อเรื่องที่จะให้นักเรียนเขียนและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง ซึ่งมีลำดับขั้นการสอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือสามารถเขียนสะกดคำ ได้แก่ การเขียนคำที่ออกเสียงอะ การเขียนวรรณยุกต์ การเขียนคำพ้อง การเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตการเขียนคำที่ใช้ตัว ข หร น และ ณ การเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน) การเขียนประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อนและการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ฟัง จากการอ่านและจากการท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.2 ผู้วิจัยตรวจตัวเสริมแรงที่นักเรียนต้องการ โดยให้นักเรียนแต่ละคนระบุตัวเสริมแรงตามที่ต้องการอันดับที่ 1-3

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนตกลงทำสัญญาต่อกันโดยมีเงื่อนไขสัญญาว่า ในขณะที่เรียนการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมเป้าหมายนักเรียนจะได้รับคู่มือ 1 ใบต่อ 1 พฤติกรรมที่ผู้สอน ได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไว้ และคู่มือนี้ นักเรียนสามารถนำมาแลกเปลี่ยนของที่ต้องการตามที่ระบุไว้ในสัญญาเงื่อนไข

2.4 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะเรียน ผู้วิจัยแจกใบความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน

2.5 ผู้วิจัยให้การเสริมแรงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้นโดยมีการเสริมแรงดังนี้

1) นักเรียนที่มีทักษะการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 3

2) นักเรียนที่มีทักษะการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 2

3) นักเรียนที่มีทักษะการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 1

2.6 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันกำหนดรางวัลพิเศษ เมื่อผู้เรียนได้รับคู่มือครบ 10 ใบ

2.7 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ให้ผู้เรียนเขียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ขั้นนี้ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเนื้อเรื่องที่เขียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

4. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม หมายถึงการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมของบุคคลแต่ละคนในกลุ่ม ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทุกคนได้ร่วมกันระดมความคิด ร่วมอภิปรายเพื่อให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจแล้วนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งการจัดกิจกรรมดังกล่าวจะมีเกณฑ์การเสริมแรงและข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้สอนกับสมาชิกในกลุ่ม ผลกรรมของกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือขึ้นอยู่กับกระทำร่วมกันของกลุ่ม โดยมีขั้นตอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นนี้ผู้วิจัยเป็นผู้บอกหัวข้อเรื่องที่จะให้นักเรียนเขียนและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจและเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง โดยมีขั้นการสอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือสามารถเขียนสะกดคำเขียนประโยคความเดียวประโยคความรวมประโยคความซ้อนและเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ฟัง จากการอ่านและจากการท่องเที่ยวได้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.2 ผู้วิจัยตรวจวัดเสริมแรงที่นักเรียนต้องการ โดยให้นักเรียนแต่ละคนระบุตัวเสริมแรงตามที่ต้องการอันดับที่ 1-3

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนตกลงทำสัญญาต่อกันโดยมีเงื่อนไขสัญญาว่า ในขณะที่เรียนการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย นักเรียนจะได้รับคู่มือ 1 ใบต่อ 1 พฤติกรรมที่ผู้สอน ได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไว้ และคู่มือนี้นักเรียนสามารถนำมาแลกเปลี่ยนของที่ต้องการตามที่ระบุไว้ในสัญญาเงื่อนไข

2.4 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะเรียน ผู้วิจัยแจกใบความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่จะสอนเขียน

2.5 ผู้วิจัยให้การเสริมแรงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้นโดยมีการเสริมแรงดังนี้

1) นักเรียนที่มีทักษะการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 3

2) นักเรียนที่มีทักษะการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 2

3) นักเรียนที่มีทักษะการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 1

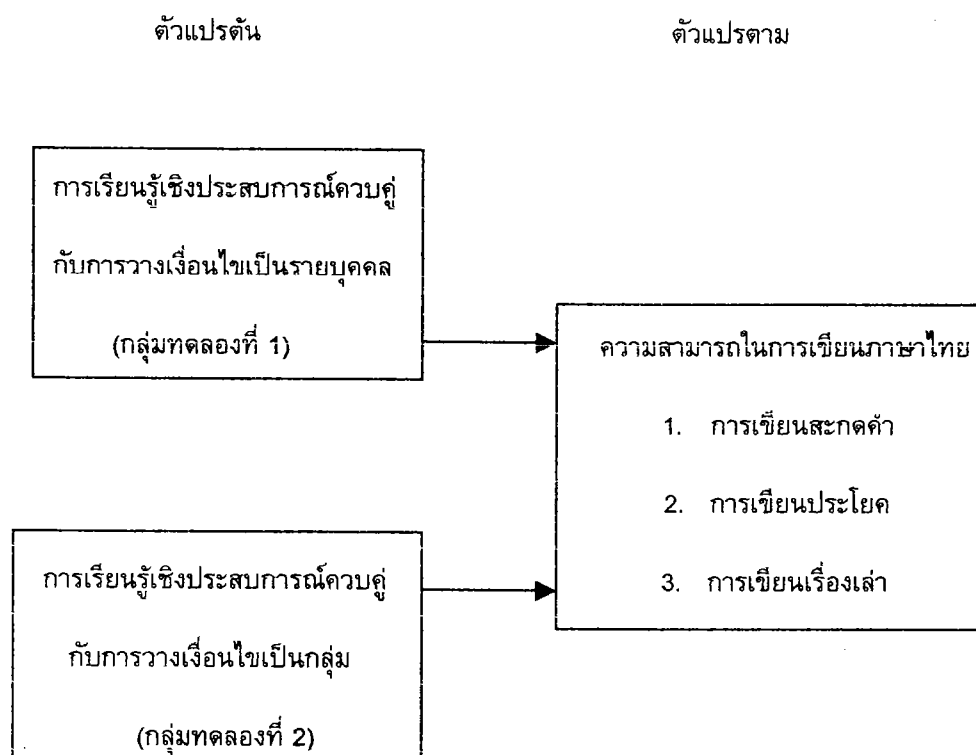
2.6 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันกำหนดรางวัลพิเศษ เมื่อนักเรียนได้รับคู่มือครบ 10 ใบ

2.7 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนเขียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ขั้นนี้ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อเรื่องที่เขียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน

บทที่ 2

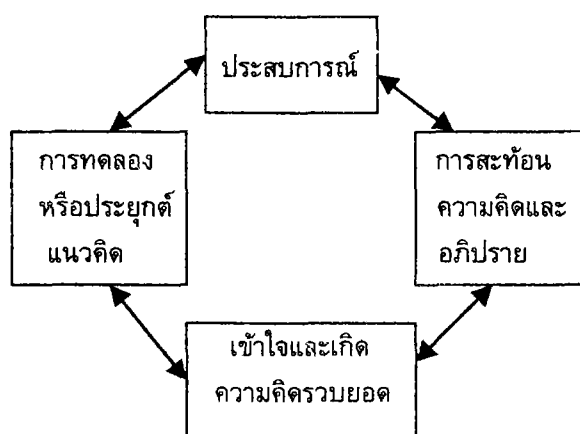
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์
 2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงาน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงาน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงาน
 3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย
-
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์
 - 1.1.1 ความหมายของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์
วัฒนาพร ระเบียบทฤษฏี (2542 : 41) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) ว่าเป็นการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นสร้างความรู้จากประสบการณ์เดิม ซึ่งมีลักษณะสำคัญดังนี้
 1. เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยประสบการณ์ของผู้เรียน
 2. ก่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่ท้าทายและต่อเนื่อง เป็นการเรียนรู้เชิงรับ (Active Learning) คือผู้เรียนต้องทำกิจกรรมตลอดเวลา ไม่ได้นั่งฟังการบรรยายอย่างเดียว
 3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน
 4. ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดการขยายตัวของเครือข่ายความรู้ที่ทุกคนมีอยู่ออกไปอย่างกว้างขวาง
 5. เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยการสื่อสารทุกรูปแบบ การพูดหรือการเขียน การวาดรูปการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเอื้ออำนวยให้เกิดการแลกเปลี่ยน การวิเคราะห์และสังเคราะห์การเรียนรู้อย่างกว้างขวาง
 - 1.1.2 องค์ประกอบการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ที่สำคัญ 4 ประการ คือ
 - 1) ประสบการณ์ (Experience) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนพยายามกระตุ้นให้นักเรียนนำประสบการณ์เดิมของตนออกมาใช้ในการเรียนและแบ่งปันประสบการณ์ของตนกับเพื่อน ๆ ที่อาจมีประสบการณ์คล้ายหรือแตกต่างกัน
 - 2) การสะท้อนความคิดและอภิปราย (Reflect and Discussion) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกของตนเองแลกเปลี่ยนกับสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดประเด็นวิเคราะห์ วิเคราะห์ นักเรียนจะได้เรียนรู้ถึงความคิดความรู้สึกของผู้อื่นที่แตกต่างไปจากตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางขึ้น และผลของการสะท้อนความคิดเห็นหรือการอภิปราย จะทำให้ได้ข้อสรุปที่หลากหลายและผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม

3) ความเข้าใจและเกิดความคิดรวบยอด (Understanding and Conceptualization) เป็นขั้นตอนสร้างความเข้าใจและนำไปสู่การเกิดความคิดรวบยอด อาจเกิดขึ้นโดยผู้เรียนเป็นฝ่ายริเริ่มและผู้สอนช่วยเติมแต่งให้สมบูรณ์ หรือผู้สอนอาจนำทางแล้วผู้เรียนสานต่อจนความคิดนั้นสมบูรณ์เป็นความคิดรวบยอด

4) การทดลองหรือประยุกต์แนวคิด (Experiment or Application) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนนำเอาการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นใหม่ไปประยุกต์ใช้ในลักษณะหรือสถานการณ์ต่าง ๆ จนเกิดเป็นแนวทางปฏิบัติของผู้เรียนเอง

องค์ประกอบดังกล่าวสามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงลำดับขั้นการสอน

จากภาพประกอบ 1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้ง 4 ประการจะเป็นไปอย่างพลวัต โดยอาจเริ่มต้นที่จุดใดจุดหนึ่งและเคลื่อนย้ายไปมาระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนั้นในแง่ของการเรียนการสอน จึงอาจเริ่มต้นที่องค์ประกอบใดก่อนก็ได้ แต่สำคัญที่การจัดกระบวนการให้ครบทุกองค์ประกอบ

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์นั้นมีลักษณะคล้ายการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งเทคนิคดังกล่าวมีความเป็นมาดังนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrate Language Encounters หรือ CLE) เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับการสอนอ่านและเขียนตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4) ซึ่งสามารถปรับขั้นตอนการสอนได้สำหรับชั้นเรียนที่สูงขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนิวัช. 2531 : 87) วิธีการดังกล่าวได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านและครูผู้สอนภาษาหลายคน เช่น ไบรอัน เกรย์ ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ และเนียดอร์ จากประเทศออสเตรเลีย

เมื่อต้นปี ค.ศ. 1960 ได้เริ่มมีการทดลองวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโครงการ เทรเกอร์พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเตรเกอร์พาร์ค

(Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์น เทริทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย

กลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเทเกอร์ พาร์ค ได้ริเริ่มจัดโครงการเทเกอร์ พาร์ค ขึ้น เนื่องจากพบว่า การจัดโปรแกรมภาษาในโรงเรียนของตนไม่ประสบความสำเร็จและยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้

สาเหตุของปัญหาดังกล่าว สืบเนื่องมาจากนักเรียนประมาณ ร้อยละ 90 ของโรงเรียนเป็นชาวพื้นเมืองซึ่งอาศัยอยู่ตามบ้านพักชั่วคราว และตามบริเวณชุมชนแออัดที่มีสภาวะทางเศรษฐกิจที่แร้นแค้นยากจน นักเรียนที่เข้าโรงเรียนนี้ไม่ประสบความสำเร็จในการอ่านและการเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาบริบท (Content) ที่จะใช้เป็นสื่อยังไม่เหมาะสมสำหรับพัฒนาการอ่าน การเขียนและการสื่อสารทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียนและในชุมชนของตน

ครูผู้สอนภาษาในโรงเรียน เทเกอร์ พาร์ค ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียด ซึ่งการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าวได้กระทำหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การวิเคราะห์พฤติกรรม การสอนภาษาอังกฤษของครูและการเรียนของนักเรียน ตลอดจนศึกษากระบวนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียน รวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้นตกลงใจจัดวางเป้าหมายและสร้างโครงการสอนทางภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติขึ้น โดยให้การเรียนรู้ภาษาได้ผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้านหรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผลของการทดลองการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ของโครงการเทเกอร์ พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบร้อยละ 100 สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

จากนั้นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้เผยแพร่ออกไปทั่วประเทศ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทย ได้มีการทดลองวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดย ดร. ริชาร์ด วอลส์เกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ดร. เบรนต์ บาร์ทเลต ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านของบริสเบน วิทยาลัยบัณฑิตศึกษาแห่งบริสเบน คอลเลจ ออฟ แอดvanced เอ็ดดูเคชัน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนดังกล่าว และได้รับการสนับสนุนจาก ศ.ดร. อารี สันทนต์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการทดลองสอนประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ดีในระยะเวลาเพียง 20 คาบเรียน (คาบละ 20 นาที) หนังสือที่เลือกมาใช้ในการทดลอง คือ "A Little Red Hen" ผลที่พบ ปรากฏว่ามีระดับค่อนข้างยากสำหรับเด็กเริ่มเรียน แต่นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นจนเห็นได้ชัด แม้จะผ่านการเรียนมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม เด็กยังสามารถจำคำศัพท์และคำพูด บทสนทนาจากหนังสือได้ การทดลองและวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษ ยังคงดำเนินต่อมาโดยการใช้หนังสืออ่านประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าสนใจ

ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2528 ได้เริ่มการประชุมปฏิบัติการผลิตหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาใช้ทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลของการทดลองการสอนปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

จากการทดลองดังกล่าวทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดร.วิชาร์ต วอร์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการในโรงเรียนนำร่อง นักเรียนในกลุ่มโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทยได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการอ่าน และสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มมวลประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยและกลุ่มภาระงานพื้นฐานอาชีพได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2531 หลังจากที่ได้ประเมินผลโครงการนำร่องการพัฒนาการอ่าน ที่จังหวัดสุรินทร์ มูลนิธิโรตารีสากลได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการวิจัยและพัฒนาการอ่าน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 - 2535 เป็นเงินงบประมาณ 17 ล้านบาทแก่ประเทศไทย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงเริ่มดำเนินโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา เริ่มดำเนินการอบรมบุคลากรเป็นหลักอันได้แก่ผู้บริหารการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา ศึกษาพิเศษระดับจังหวัดและอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต้นแบบในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์และชัยภูมิ จำนวน 100 ห้องเรียน และจะดำเนินการติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนา เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2531 เป็นต้นมา

เนื่องจากสัมฤทธิ์ผลของการดำเนินงานเริ่มเป็นที่ประจักษ์ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงได้รับความนิยมจากองค์กรต่าง ๆ ได้มีการขยายงานของโครงการต่อเนื่องออกไปอีก ได้แก่ โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานี และสตูลซึ่งจะมีระยะเวลาดำเนินการระหว่าง พ.ศ. 2533-2537) โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต (โครงการน้ำพระทัยจากในหลวง เริ่มดำเนินการตั้งแต่พ.ศ. 2535 เป็นต้นไป) โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดชัยภูมิ เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ พ.ศ. 2532 โครงการอบรมผู้ดูแลเด็กวัยเรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาในเขตชุมชนแออัดยานนาวา ซึ่งมีระยะเวลาดำเนินการระหว่าง พ.ศ. 2533-2536 และโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในภาคเหนือ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2533 เช่น ที่จังหวัดอุดรดิตถ์ เชียงใหม่ ฯลฯ

1.1.3 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมาย โดย

รวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียนและจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของนักเรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของนักเรียน ในการรับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจและสติปัญญาของนักเรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้นักเรียนได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวก

ในการเรียนรู้ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือ ความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษา โดยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างอิสระและถูกต้องตามกาลเทศะ

1.1.4 เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เป้าหมายหลักของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ การให้นักเรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนมีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา พร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง

บทบาทของครู

ครูที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจในการสอนดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หลักการ และวิธีการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อการเตรียมการวางระบบงานสอนให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
2. เตรียมงานสอนได้อย่างมีระบบตามรูปแบบการสอน ซึ่งมีขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่จัดไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถและวัยของนักเรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะและให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมแก่นักเรียน
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือนักเรียนทุกคน ที่ต้องการข้อมูลทางภาษาเมื่อมีปัญหาและข้อสงสัยหรือการขยายความเพิ่มเติม การให้ข้อมูลอาจจะกระทำในกลุ่มของนักเรียนหรือแยกเดี่ยวเป็นรายบุคคล
5. ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผนและจัดกลุ่มกิจกรรมการสอน รวมทั้งชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยเข้าใจระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัดและความสนใจของนักเรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอนและการติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของนักเรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแสดงทักษะทางภาษาของตนให้มากที่สุด ครูจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการสื่อความหมายที่ตนต้องการทุกครั้ง
10. มีความอดทนและใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของนักเรียน

บทบาทของนักเรียน

นักเรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติและเป็นศูนย์กลางในการเรียนอยู่เสมอ บทบาทดังกล่าวจะเป็นไปตามลำดับการพัฒนาภาษาดังต่อไปนี้

1. ในระยะแรก นักเรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอน โดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนา ใช้ความคิดหาเหตุและผลแสดงออกทางกาย เช่น การแสดงท่าทางบ่งบอกความรู้สึก การเล่นบทบาทสมมติ ฯลฯ ในระยะนี้นักเรียนส่วนใหญ่จะรับรู้การให้ปัจจัยป้อนของครูและใช้ภาษาในการคิด จินตนาการ หาเหตุผลเปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของภาษาที่ได้รับ และสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาใหม่นั้น ๆ

2. ในระยะกลาง นักเรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยมีครูคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจและให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ความพยายามในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนประสบความสำเร็จได้ เช่น การช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่าน เขียนร่วมกัน ฯลฯ ผลสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ จะช่วยให้เกิดกำลังใจและเป็นแรงจูงใจภายในสำหรับนักเรียนเองที่จะให้ความสนใจกับบทเรียนต่อไป

3. ในระยะสุดท้าย นักเรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระ ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางการใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ ตามความสนใจได้ เช่น แต่งประโยคปากเปล่า เขียนเรียงความตามที่ตนเองพอใจ เขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อน กับครู หรือกับคนอื่น ๆ อ่านหนังสือนอกเวลา รายงานข่าวที่ได้ฟังหรือได้อ่าน พอใจกับความไพเราะของภาษา เข้าใจความรู้สึกที่สอดแทรกอยู่กับการใช้ภาษาในแต่ละบริบท

ความรู้สึกรับผิดชอบ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การเป็นผู้นำและการรู้จักประชาธิปไตย ล้วนเป็นเจตคติที่จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ จากการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบกลุ่มของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันและประสบความสำเร็จในผลงาน

1.1.5 หลักการและทฤษฎี

หลักการและแนวทฤษฎีของวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้แนวทฤษฎีในการสอนภาษาจากหลายทฤษฎีดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2536: 20-26)

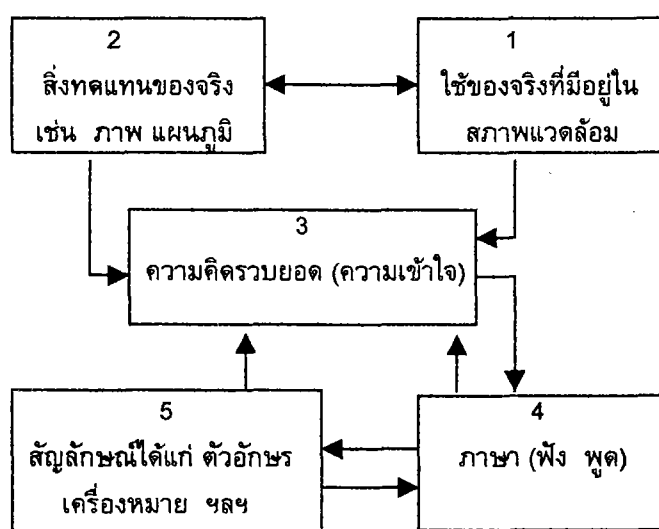
1. แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นทฤษฎีการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม

กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลอยากแสดงออกทางภาษาหรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างธรรมชาติได้ เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียนเรียนเพียงเพื่อเข้าใจระบบของเสียงคำ และไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้นักเรียนมีโอกาส

แสดงออกทางภาษาในลักษณะสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนเพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าวจึงได้แก่การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนร่วมกัน การโต้ตอบในการฟังและการพูดร่วมกัน

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ทฤษฎีการสอนแบบนี้จะเน้นให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquistics) เป็นหลักผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหวังได้ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องและเหมาะสมแก่ผู้เรียน

การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียนนั้น จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้องซึ่งอาจจัดลำดับการสอนดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงลำดับการสอน

จากภาพประกอบ 2 การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อม (แผนภูมิข้อ 1) เช่น วัตถุต่าง ๆ ที่นักเรียนเคยพบและเคยใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้น

อย่างไรก็ตามเราจะนำของจริงทุกอย่างมาให้นักเรียนได้เห็นเป็นไปได้นั้น ดังนั้น การใช้สิ่งของทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ ก็อาจจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นอย่างดี (แผนภูมิข้อ 2) เพราะนักเรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไป

ยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (แผนภูมิข้อ 3) จะง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อนักเรียนมีโอกาสได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เขาพูดกันว่าจะอย่างไร การพัฒนาการฟังการพูดก็ย่อมจะง่ายและเป็นที่เข้าใจได้มากขึ้น เมื่อนักเรียนได้พบสัญลักษณ์ (แผนภูมิข้อ 4) เช่น ตัวอักษรที่เขียนขึ้นโดยมีความหมายที่เคยฟัง เคยพูดมาก่อน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดก็จะชัดเจนมากขึ้น ต่อจากนั้นเมื่อได้เรียนรู้สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงนั้น (ดังแผนภูมิข้อ 5) ก็จะช่วยให้อ่านและจำตัวสัญลักษณ์หรือตัวอักษรหรือการสะกดคำนั้น ๆ ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเป็นภาพสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงและความหมายนั่นเอง กระบวนการรับรู้และเรียนรู้ภาษา จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยการใช้ประสบการณ์ของผู้เรียนเองเป็นสำคัญตามลำดับของวงจรแห่งการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ กระบวนการเรียนรู้ที่สวนทางกับลำดับกระบวนการเรียนรู้ทางธรรมชาติ เช่น เรียนตัวสะกด หรือ เรียนระบบเสียงต่าง ๆ ก่อนเข้าใจความหมายของภาษาที่ใช้ในการสื่อความ การเรียนรู้นั้นอาจเกิดขึ้นได้ ซึ่งกระบวนการนี้จะเป็นการสำคัญในการถ่ายโยงการอ่านและเขียนเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ตามการรับรู้ภาษาของมนุษย์ทั่วโลก

1.1.6 กระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามี 3 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 เป็นการสอนที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับปฐมวัย ถึงประถมศึกษาปีที่ 1-2 จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอนคือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจ สามารถพูดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ฟัง ได้อ่านเรื่องราวที่เคยฟังเคยพูดได้อย่างเข้าใจ สามารถจำสัญลักษณ์ของคำ และเข้าใจความหมายของคำในประโยคต่าง ๆ ที่เคยฟัง เคยพูด นอกจากนั้นยังสามารถเขียนคำ สะกดคำ และเรียงคำที่เคยอ่านเคยพบเป็นประโยคแต่งประโยคเป็นประโยคง่าย ๆ ตามความคิดของตนเองได้

รูปแบบที่ 2 เป็นการสอนที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 นักเรียนจะเริ่มฝึกอ่านและเขียนเรื่องต่าง ๆ ที่มีลักษณะการเขียนหลากหลายมากขึ้นพร้อมทั้งใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น โดยอาศัยการเลียนแบบหรืออิงแบบอย่างจากบทเรียนหรือกิจกรรมที่ครูเสนอแนะในชั้นเรียน

รูปแบบที่ 3 เป็นการสอนที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ถึงระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีประสบการณ์และมีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดในบริบทต่าง ๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลายมาพอสมควรแล้วได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญ และสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟังและพูดเชิงวิเคราะห์ วิจารณ์ในบริบทภาษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่าง ๆ มากขึ้น โดยมีจุดประสงค์สำคัญ 2 ประการคือ

1. ให้นักเรียนรู้จักพินิจ พิจารณาอย่างมีเหตุผล ในการหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน จากบทความหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ฟังหรือได้อ่านในชีวิตประจำวัน
2. ให้นักเรียนสามารถรายงานข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ฟังหรือได้อ่านเป็นภาษาเขียนหรือภาษาพูดสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others, 1983 : 72) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวทางที่ใช้ในเทอร์เกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับเด็กชาวอะโบริจิน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others, 1984 : 45) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับโปรแกรมภาษาที่เทอร์เกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby และ Narttyvale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเป็นเนื้อหาเดียวกันทั้งสองระดับ ใช้เวลาในการทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมาก

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2527 วอล์คเกอร์, บาร์ทเลตต์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Walker, Bartlett and Saowalak Rattanavich, 1984 : 58) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นและมีความสามารถจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้นาน ทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และคนอื่น ๆ (2530 : 7) ได้ทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการนำร่องของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย และความสนใจในการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นัตตา ขจรนที (2530 : 104) ได้ทดลองโดยการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมดวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรรณิการ์ ชาดิมนตรี (2533 : 136) ได้ทดลองโดยการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 110 คน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 และ .05 ตามลำดับ

ขวัญดา จริยสถิตกุล (2533 : 100-106) ได้ทดลองโดยการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ใช้เวลาในการทดลอง 12 คาบ ผลการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการใช้ภาษาและความคิดสร้างสรรค์แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนิภา ทอสุทธิ (2533 : 120) ได้ทดลองโดยการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุณูปถัมภ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร จำนวน 160 คน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถทางการอ่าน การเขียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 80) ได้ทดลองโดยการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 สาขาช่างไฟฟ้า อิเลคทรอนิกส์ วิทยาลัยเทคนิคกระบี่ จังหวัดกระบี่ จำนวน 60 คน ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่า การสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สายสุณี เต็มสินสุข (2535 : 139) ได้ทดลองโดยการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ. 013) โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 60 คน ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่านและการเขียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศและในประเทศที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนรู้เชิงประสบการณ์สามารถนำมาพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน

2.1.1 ความหมายการวางแผน

การวางแผนเป็นเทคนิคหรือวิธีปฏิบัติกรรมวิธีหนึ่งที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การวางแผนที่ควรใช้ในการเพิ่มพฤติกรรมได้แก่การวางแผนเป็นรายบุคคล และการวางแผนเป็นกลุ่ม

การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล (Individual Contingency) เป็นการให้การเสริมแรงด้วยการวางเงื่อนไขเฉพาะคนซึ่งจะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำของตนเอง ผลกรรมของตนขึ้นอยู่กับตนเองไม่ได้ขึ้นกับกลุ่ม (Millerson and Leslie, 1979 : 441)

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (Group Contingency) คือวิธีปรับพฤติกรรมโดยการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือของกลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่ม โดยที่กลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่มจะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือบุคคลทั้งกลุ่มนั้นแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2536 : 100)

โวลเป (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536 : 2; อ้างอิงมาจาก Wolpe, 1969) ได้ให้ความหมายของการปรับพฤติกรรมว่า การปรับพฤติกรรมเป็นการใช้ผลที่ได้จากการทดลองหลักของการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสมขึ้น ส่วน โอ แลร์และวิลสัน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536 : 2; อ้างอิงมาจาก O'Learys and Wilson, 1987) ได้ให้ความหมายการปรับพฤติกรรมไว้ว่า เป็นการประยุกต์ทฤษฎีการเรียนรู้และข้อค้นพบจากจิตวิทยาการทดลองเพื่อใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์

จากความหมายของการปรับพฤติกรรมที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึงการประยุกต์หลักพฤติกรรม หรือหลักการเรียนรู้เพื่อทำให้บุคคลปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, (2536 : 9-10) ได้แบ่งลักษณะของการปรับพฤติกรรมออกเป็น 7 ลักษณะ ดังนี้

1. มุ่งที่พฤติกรรมโดยตรง โดยที่พฤติกรรมนั้นจะต้องสังเกตเห็นได้ และวัดได้ตรงกันซึ่งพฤติกรรมในที่นี้หมายถึงสิ่งซึ่งบุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนองหรือโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ โดยสถานการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยินได้ นับได้ อีกทั้งวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัยว่าการแสดงออกหรือการตอบสนองนั้นเป็นภายในหรือภายนอกก็ตาม เช่น การร้องไห้ การกิน การคิด การเต้นของชีพจร การอ่านหนังสือ เป็นต้น

2. ไม่ใช่คำที่เป็นการตีตรา เช่น คำว่าก้าวร้าว ฉลาด โง่ เกเร ชีเกียจ เก่ง เป็นต้น เพราะคำตีตราเหล่านี้มักจะเป็นคำที่มีความหมายกว้าง ๆ ที่รวมพฤติกรรมหลาย ๆ ลักษณะเข้าด้วยกัน จึงทำให้ไม่ชัดเจนยากแก่การสังเกตให้ตรงกัน เนื่องจากต่างคนต่างรับรู้คำตีตรานี้ต่างกันและยากแก่การจัดโปรแกรมการปรับพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายได้ นอกจากนี้บุคคลที่ถูกตีตราอาจจะพยายามทำตนให้มีลักษณะเหมือนกับที่ถูกตีตราด้วย เช่น ถ้าตีตราเด็กว่าชีเกียจ เด็กอาจจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าชีเกียจจริง การตีตรายังทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดความอับอายได้ ถ้าการตีตรานั้นเป็นการตีตราในลักษณะที่ไม่เหมาะสม เช่น ตีตราเด็กว่าเป็นคนเห็นแก่ตัว ซึ่งถ้าผู้ปกครองรู้เข้าก็อาจจะเกิดความอับอายได้ เป็นต้น

3. พฤติกรรมไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่ปกติหรือปกติก็ตาม ย่อมเกิดจากการเรียนรู้ในอดีตทั้งสิ้น ดังนั้น พฤติกรรมเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้

4. การปรับพฤติกรรมจะเน้นที่สภาพและเวลาในปัจจุบันเท่านั้น แม้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นในอดีตก็ตาม แต่เงื่อนไขสิ่งเร้าและผลกรรมในสภาพปัจจุบันเป็นตัวกำหนดว่าพฤติกรรมที่เรียนรู้ในอดีตนั้น จะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นบ่อยครั้งหรือลดลง ดังนั้น ถ้าสามารถวิเคราะห์ได้ว่าสิ่งเร้าและผลกรรมใดที่ทำให้พฤติกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง หรือลดลงในสภาพปัจจุบันก็จะสามารถทำให้ปรับสิ่งเร้า และผลกรรมนั้นได้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อที่จะทำให้พฤติกรรมดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่ต้องการ

5. การปรับพฤติกรรมนั้น จะเน้นที่วิธีการทางบวกมากกว่าที่จะใช้วิธีการลงโทษในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล เนื่องจากเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมนั้นจะเน้นที่การเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จึงจำเป็นที่จะต้องใช้วิธีการทางบวก เพื่อสนับสนุนให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มมากขึ้น วิธีการทางบวกเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์น้อยกว่า การใช้วิธีการลงโทษอีกด้วย นอกจากนี้ การลงโทษยังเป็นวิธีการที่ไม่มีประสิทธิภาพเลย ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ให้ไปในทิศทางที่พึงประสงค์ เนื่องจากการลงโทษเป็นวิธีการที่ใช้เพื่อการระงับพฤติกรรมเท่านั้น หากใช้เพื่อการพัฒนาพฤติกรรมไม่ แต่อย่างไรก็ตามมิได้หมายความว่า การลงโทษไม่ควรจะใช้เลย การลงโทษควรจะใช้อย่างยิ่งในกรณีที่บุคคลมีพฤติกรรมที่มีความรุนแรง ตลอดจนพฤติกรรมนั้นอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตได้ อีกทั้งถ้าพบได้ว่าจะไม่มีโอกาสที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่บุคคลเลยถ้าไม่ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคลนั้นเสียก่อน นอกจากนี้การลงโทษยังสามารถสนองวัตถุประสงค์ในแง่ที่ว่าหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ชั่วขณะหนึ่งเพื่อที่จะได้มีเวลาพอที่จะเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ได้

6. วิธีการปรับพฤติกรรมนั้นสามารถใช้ได้อย่างเหมาะสมตามลักษณะปัญหาของแต่ละบุคคล เนื่องจากมีความเชื่อว่าบุคคลแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกัน การลงโทษวิธีหนึ่งอาจจะใช้ได้ผลกับคน ๆ หนึ่ง แต่อาจจะใช้ไม่ได้ผลกับอีกหลาย ๆ คนได้เช่นเดียวกัน ตัวเสริมแรงตัวหนึ่งอาจจะมีประสิทธิภาพสูงมากเมื่อใช้กับคนบางคน แต่อาจจะไม่มีประสิทธิภาพเลยถ้าใช้กับคนอีกกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นในการดำเนินการปรับพฤติกรรมจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย

7. วิธีการปรับพฤติกรรม เป็นวิธีการที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่ามีประสิทธิภาพและได้ผลโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.(2536 : 12-13) ได้กล่าวถึงหลักการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมว่ามี 3 แบบ ได้แก่

1. การเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning)
2. การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม (Operant Conditioning)
3. การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning)

1. การเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) หมายถึงกระบวนการที่สิ่งเร้าใหม่ซึ่งแต่เดิมมีสภาพเป็นกลาง เมื่อนำมาเสนอควบคู่กับสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไขซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง โดยที่ช่วงระยะเวลาการเสนอสิ่งเร้าที่มีสภาพเป็นกลางกับสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไขใกล้เคียงกันมากที่สุด สิ่งเร้าที่มีสภาพเป็นกลางจะมีพลังที่จะทำให้เกิดการตอบสนองได้ และการตอบสนองนี้จะมีลักษณะเช่นเดียวกับการตอบสนองอย่างไม่มีเงื่อนไขที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไขนั้น

2. การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม (Operant Conditioning) หมายถึงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับสิ่งแวดล้อมและผลกรรม ถ้าผลกรรมนั้นทำให้บุคคลไม่พอใจเป็นผลกรรมทางลบแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นจะลดลง เงื่อนไขผลกรรมนี้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เงื่อนไขเสริมแรงที่หมายถึงเงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ และเงื่อนไขการลงโทษซึ่งหมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

3. การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) หมายถึงการเรียนรู้จากการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น ในการบำบัดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์สามารถจัดให้เกิดขึ้นได้โดยจัดสถานการณ์ให้เกิดการเรียนรู้โดยอาศัยตัวแบบ

สำหรับการปรับปรุงพฤติกรรมในสภาพการเรียนการสอน และปรับปรุงพฤติกรรมเป็นกลุ่ม มักจะใช้หลักของการเรียนรู้เงื่อนไขผลกระทบเป็นส่วนใหญ่

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไข

ลักษณะการวางเงื่อนไขผลกระทบการเสริมแรง แคชดิน (Kazdin'1984 : 140-146) ได้ให้ความหมายของ การวางเงื่อนไขผลกระทบการเสริมแรงไว้ว่า

1. การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล (Individualized Contingency) เป็นการวางเงื่อนไขซึ่งมีเกณฑ์การเสริมแรงหรือผลกระทบเฉพาะที่สร้างขึ้นสำหรับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ถ้ามีหลายคนในโปรแกรมจะต้องสร้างเงื่อนไขเฉพาะแต่ละคน เงื่อนไขอาจจะต่างกันที่พฤติกรรมหรือเกณฑ์การให้ตัวเสริมแรงหรืออาจจะเป็นความแตกต่างระหว่างตัวเสริมแรง หรืออาจจะเป็นความแตกต่างระหว่างตัวเสริมแรงแลกเปลี่ยนที่ให้เฉพาะบุคคลที่ได้รับ

ข้อดีของการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล คือ เป็นการจัดโปรแกรมเฉพาะบุคคลทำให้ได้พิจารณาลักษณะการกระทำของแต่ละบุคคล แต่ถ้าผู้จัดโปรแกรมมีจำนวนน้อย และผู้รับมีจำนวนมาก การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลก็ไม่เหมาะสม เพราะผู้จัดโปรแกรมไม่สามารถควบคุมได้อย่างใกล้ชิดและทั่วถึง

2. การวางเงื่อนไขมาตรฐาน (Standardized Contingency) เป็นการวางเงื่อนไขที่ประยุกต์ใช้กับหลาย ๆ บุคคลในโปรแกรมหนึ่ง ซึ่งมีเกณฑ์การเสริมแรงเหมือนกันในแต่ละบุคคล แต่ใช้ในสถานการณ์กลุ่ม การวางเงื่อนไขในลักษณะนี้จะชี้เฉพาะว่าจะให้ตัวเสริมแรงอันดับที่เท่าใด เมื่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดมีพฤติกรรมเป้าหมายถึงเกณฑ์ตามที่กำหนด เช่น จะได้รับตัวเสริมแรงอันดับที่ 1 เมื่อทำการบ้านเสร็จและทำตามคำสั่งในชั้นเรียน

ข้อดีของการวางเงื่อนไขมาตรฐาน คือ ใช้ได้ง่ายในสถานการณ์ที่มีผู้จัดโปรแกรมน้อย แต่ผู้รับมีจำนวนมากเพราะเกณฑ์การเสริมแรงไม่แตกต่างกันและตัวเสริมแรงที่ได้รับก็ไม่แตกต่างกัน

3. การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (Group Contingency) เป็นการวางเงื่อนไขที่กำหนดเกณฑ์การเสริมแรงกับทุกคนในกลุ่มเท่ากัน อันเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำของกลุ่มทั้งหมด โดยพิจารณาพฤติกรรมของบุคคลทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การวางเงื่อนไขประเภทนี้กระทำได้หลายลักษณะ เช่น การวางเงื่อนไขโดยผลกรรมของกลุ่มขึ้นอยู่กับกระทำของกลุ่มทั้งหมด ผลกรรมของกลุ่มขึ้นอยู่กับกระทำของแต่ละบุคคล หรือผลกรรมของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับกระทำรวมกันของกลุ่มหรือค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

นอกจากนี้ยังมีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยผลกรรมของกลุ่มขึ้นอยู่กับบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งถูกเลือกขึ้นมาเป็นเกณฑ์ เช่น บุคคลที่มีการกระทำที่ดีที่สุดในวันหนึ่ง หรือบุคคลที่มีการกระทำที่ไม่ดีที่สุดในวันนั้น หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ถูกสุ่มขึ้นมาในวันหนึ่ง ๆ เพื่อเป็นเกณฑ์ในการเสริมแรงทุกคนในกลุ่ม (สุดา เหลียววิริยกิจ, 2528 : 11 ; อ้างอิงมาจาก Millerson and Leslie, 1979 : 440)

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถใช้ได้กับกลุ่มใหญ่ และประหยัดเวลา แต่ถ้าจะให้ผลดีกลุ่มควรมีลักษณะเหมือนกัน (Homogeneous) ถ้าเป็นกลุ่มที่มีความแตกต่างกันมาก (Heterogeneous) ไม่เหมาะสมที่จะใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ในกรณีนี้อาจแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยที่มีความเหมือนกันแล้วจึงใช้โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (Craighead and others, 1976 : 236)

ในทำนองเดียวกัน ชมิตท์ และอุลริช (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2536 : 94-95 ; อ้างอิง มาจาก Schmidt and Ulrich, 1969 : 191 – 197) ได้เสนอวิธีการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไว้ 2 วิธี คือ

1. โดยการวางเงื่อนไขการเสริมแรงต่อความร่วมมือกันภายในกลุ่ม ตัวอย่าง เช่น ครูต้องการปรับพฤติกรรมการเล่นหรือหยอกล้อและไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งชั้น ครูจะตั้งเงื่อนไขและบอกกับนักเรียนทั้งชั้นว่า “ถ้านักเรียนไม่เล่นหรือไม่หยอกล้อกันในชั้นเรียนและตั้งใจเรียนครูจะให้เวลาว่าง 10 นาที ก่อนเลิกเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่นักเรียนชอบ เช่น เล่นเกม วาดรูป อ่านหนังสือการ์ตูน ฯลฯ แต่ถ้ามีนักเรียนคนใดเล่นกับเพื่อนหรือหยอกล้อเพื่อน ครูจะหักเวลาออกครั้งละ 1 นาที เพราะฉะนั้น ทุกครั้งที่นักเรียนทั้งห้องพยายามคุมกันเอง ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์และขณะเดียวกันก็ช่วยลดความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

2. โดยการวางเงื่อนไขเป็นการเสริมแรงกับนักเรียนทั้งชั้นเรียน ตัวอย่างเช่น ครูต้องการปรับพฤติกรรมเด็กหญิงแดงให้พูดคุยกับเพื่อน ๆ น้อยลง และทำการบ้านให้มากขึ้น ครูจึงตั้งเงื่อนไขและบอกนักเรียนทั้งชั้นว่า “นักเรียนทุกคนจะได้ไปทำกิจกรรมที่นักเรียนชอบ ถ้าเด็กหญิงแดงสามารถทำการบ้านเสร็จภายใน 30 นาที” ภายหลังที่นักเรียนทราบเงื่อนไขของครูนักเรียนในชั้นก็จะไม่คุยกับเด็กหญิงแดงและอาจช่วยอธิบายการบ้านให้เด็กหญิงแดง เมื่อเด็กหญิงแดงมีข้อสงสัย

ข้อดีของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม แคชดิน (Kazdin, 1984 : 63) กล่าวไว้ดังนี้

1. เป็นการสะดวกในการจัดโปรแกรมและดำเนินการเพราะการเสริมแรงเป็นกลุ่มช่วยให้ผู้จัดโปรแกรมสามารถให้การเสริมแรงได้สะดวกและเร็วขึ้น
2. การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เป็นการฝึกให้บุคคลตอบสนองต่อกลุ่มและฝึกการรับผิดชอบต่อผู้อื่น เพราะในชีวิตประจำวันมีพฤติกรรมจำนวนมากที่เป็นมาตรฐานของกลุ่มซึ่งน่าจะรับผิดชอบร่วมกัน นอกจากนี้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้บุคคลเรียนรู้ผลของการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่ม
3. กลุ่มเพื่อนจะมีส่วนกระตุ้นให้เกิดผลการวางเงื่อนไขที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ม่วงพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536 : 100) กล่าวถึงข้อดีของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไว้ว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มจะช่วยให้เพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายที่พึงประสงค์ และสามารถใช้ได้กับพฤติกรรมแทบทุกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไข

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในต่างประเทศได้มีผู้นำเอาการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไปใช้ปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือลดความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังเช่น

สเปลท์ และคนอื่น ๆ (Speltz and others, 1982 : 533-544) ได้ทดลองการเสริมแรงด้วยเบี้ยยอรรถกรเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกรด 1 จำนวน 12 คน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 3 คน ใช้การวางเงื่อนไขด้วยเบี้ยยอรรถกร 4 แบบ คือ 1) เงื่อนไขการเสริมแรงตามผลงานของตนเอง 2) เงื่อนไขการเสริมแรงตามคะแนนเฉลี่ยของผลงานของกลุ่ม 3) เงื่อนไขการเสริมแรงตามผลงานของคนที่ได้คะแนนต่ำสุดของกลุ่มและ 4) เงื่อนไขการเสริมแรงตามผลงานของบุคคลที่ถูกสุ่มขึ้นมาจากกลุ่มโดยที่เงื่อนไขต่าง ๆ ทั้ง 4 นี้ได้ใช้หมุนเวียนสลับกันไปจนครบทั้ง 4 เงื่อนไข ใน 4 กลุ่ม ส่วนเบี้ยยอรรถกรนั้นนักเรียนสามารถนำไปแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษ กิจกรรมที่ชอบและเกมต่าง ๆ เป็นต้น ผลการทดลองพบว่า การวางเงื่อนไขทั้ง 4 แบบ สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้ผลไม่แตกต่างกัน

และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สังเกตพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนโดยใช้วิธีโอเพป พบว่าการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางบวกได้มากกว่ากลุ่มอื่น

ชมิทธ์ และอุลริช Schmidt and Ulrich. 1969 : 171 – 179) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพื่อลดระดับความดังของเสียงในชั้นเรียนของนักเรียนเกรด 4 จำนวน 29 คน เป็นชาย 14 คน หญิง 15 คน โดยใช้เครื่องวัดระดับเสียง (มีหน่วยวัดเป็นเดซิเบล) โดยกำหนดเงื่อนไขกับนักเรียนว่า ในทุก ๆ 10 นาที ถ้านักเรียนทั้งชั้นไม่ส่งเสียงดังเกินระดับที่ตั้งไว้ (มีสัญญาณบอกเวลาเมื่อทำการทดลองครบ 10 นาที) นักเรียนทุกคนจะได้รับสิทธิพิเศษคือ สามารถใช้เวลา 2 นาที ลูกจากที่นั่ง เหลาเดินสอหรือพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียน ต่อจากนั้นก็เริ่มต้นนับเวลาในการทดลองใหม่ ถ้านักเรียนส่งเสียงดังเกินระดับจะมีเสียงนกหวีดเป็นสัญญาณบอกแล้วนักเรียนทั้งชั้นก็ต้องเริ่มต้นนับเวลาของการไม่ส่งเสียงดังเกินระดับตั้งแต่ 1 นาทีใหม่ไปจนครบ 10 นาที จึงจะได้รับสิทธิเป็นเวลา 2 นาที เพื่อทำกิจกรรมดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถลดระดับความดังของเสียงของนักเรียนในชั้นเรียนลงได้

ฟิชไบน์ และวอซิค (Fishbein and Wasik. 1981 : 89 – 93) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ก่อความวุ่นวายของนักเรียนในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน โดยใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวกโดยให้นักเรียนทำงานที่ชอบ เช่น อ่านหนังสือ วาดรูป เป็นต้น ในช่วงเวลาว่างในตอนบ่ายเป็นเวลา 10 นาที โดยมีเงื่อนไขว่าตลอดชั่วโมงการใช้ห้องสมุดนักเรียนจะต้องตอบคำถามต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้โดยหาคำตอบจากหนังสือในห้องสมุด และห้ามส่งเสียงอะอะหรือเล่นหยอกล้อกันถ้าครูเห็นใครหยอกล้อหรือส่งเสียงอะอะจะหักเวลาออกครึ่งละ 1 นาที ผลการศึกษาพบว่า การใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวกสามารถช่วยลดความถี่ของพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของนักเรียน และขณะเดียวกันก็เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

ดราบแมน และคนอื่น ๆ (Drabman and others. 1974 : 93 – 101) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขด้วยเบี้ยยรรถรเพื่อปรับพฤติกรรมก่อวุ่นของเด็กเกรด 1 จำนวน 23 คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะได้รับการวางเงื่อนไข 4 แบบ โดยการสลับเปลี่ยนเงื่อนไขแต่ละช่วงคือ 1) ให้การเสริมแรงโดยการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล 2) ให้การเสริมแรงโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มโดยดูจากพฤติกรรมของเด็กที่ก่อวุ่นมากที่สุด 3) ให้การเสริมแรงโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มโดยดูพฤติกรรมของเด็กที่ก่อวุ่นน้อยที่สุด และ 4) ให้การเสริมแรงโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มโดยดูพฤติกรรมของเด็กที่ถูกสั่งขึ้นมา ซึ่งจำนวนคะแนนที่ได้รับสามารถนำมาแลกเปลี่ยนเป็นเวลาว่างได้ คือคะแนน 1 คะแนน ต่อเวลาว่าง 1 นาที ผลปรากฏว่าการวางเงื่อนไขทั้ง 4 แบบ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อวุ่นของเด็กและให้ผลไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยในประเทศ

สุดา เหลียววิริยกิจ (2528 : 52 – 53) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหัวลำโพง กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 75 คน นักเรียนในแต่ละห้องเป็นเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่าง ๆ อยู่รวมกัน ความสามารถทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้ง 3 ห้องนี้ไม่แตกต่างกัน จากนั้นจับฉลากเพื่อกำหนดกลุ่มทดลอง โดยแบ่งกลุ่มตามการแบ่งจำนวนห้องเรียน กลุ่มที่ 1 สอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียว กลุ่มที่ 2 สอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่ม กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม การวิจัยนี้ใช้เวลา

ทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ กลุ่มทดลองทั้งสองได้รับการสอนโดยกลุ่มเพื่อนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที สำหรับกลุ่มที่มีเงื่อนไขการเสริมแรงนั้นใช้เบียร์รกรกร กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนโดยกลุ่มเพื่อน และการเสริมแรงใด ๆ หลังจากสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยได้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม พบว่ากลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางแผนเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มสามารถทำคะแนนจากแบบทดสอบคณิตศาสตร์ได้สูงกว่ากลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียวกับกลุ่มควบคุมนั้น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกันแสดงว่าการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางแผนเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่ม สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้

เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 47 – 50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมโชติศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

วันทนา กิ่งจางเจริญสุข (2525 : 43 – 44) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายาคม กรุงเทพมหานคร 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน เป็นห้องที่นักเรียนมีพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียนมากที่สุดตามคำรายงานของครูผู้สอน และจากการสังเกตของผู้วิจัย การวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ระยะ โดยใช้การทดลองแบบ ABB'BB' สำหรับกลุ่มที่ 1 และแบบ AB'BB'B สำหรับกลุ่มที่ 2 โดยที่ A คือระยะเสถียร B' คือระยะที่ให้เสริมแรงทางบวกโดยการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม B คือระยะที่ให้เสริมแรงเป็นรายบุคคล การทดลองทั้ง 5 ระยะ นี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ โดยระยะที่ 1 ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 2 – 5 ใช้เวลาระยะละ 1 สัปดาห์ ซึ่งในแต่ละระยะได้มีการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมสัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 1 คน วันละ 30 นาที ผลการทดลองพบว่า การเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์รกรกรโดยการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ และให้ผลไม่แตกต่างกัน

ปราณี สถาปิตานนท์ (2528 : 30 – 38) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิรายุญญิมรังษี จังหวัดนครปฐม จำนวน 32 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยตลอด 3 เทอม ที่ผ่านมาประมาณร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน การวิจัยนี้ใช้การทดลองแบบกลุ่มควบคุม – กลุ่มทดลองทดสอบหลังการทดลอง ทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนแบบเดียวกัน แต่กลุ่มทดลองจะได้รับการเสริมแรงด้วยเบียร์รกรกรโดยการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เมื่อคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษถึงเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการเสริมแรง หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ และเนื้อหาที่สอนทั้งหมดพบว่า กลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงด้วยเบียร์รกรกร โดยการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำคะแนนจากแบบทดสอบได้มากกว่ากลุ่มควบคุม

อรนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533 : 45 – 48) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ช่อง

สม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อวินในห้องสมุด จำนวน 16 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการควบคุมตนเอง และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมก่อวินในห้องสมุดลดลงหลังจากการใช้การควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม แต่พฤติกรรมก่อวินในห้องสมุดของทั้งสองกลุ่มลดลงไม่แตกต่างกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน

3.1.1 ความสามารถในการเขียน

ได้มีผู้ให้ความหมายของความสามารถในการเขียนไว้หลายท่าน ดังนี้

นพพล จันทรพิชญ (2535 : 91) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า คือการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และความในใจของเราให้กับผู้อื่นทราบ การเขียนนี้มีลักษณะการสื่อสารที่ถาวร สามารถคงอยู่ยาวนานตรวจสอบได้ เป็นหลักฐานอ้างอิงนานนับพันนับหมื่นปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้

ยง อิงคเวทย์ (2508 : 25) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำไว้ว่า คือ การช่วยให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้ออกเสียงชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

สุนันทา โสรจจ (2511 : 5) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำ ว่าคือการเรียงพยัญชนะสระ วรรณยุกต์ ในการเขียนคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

มลลิกา ภักดีณรงค์ (2531 : 28) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคำหมายถึงความสามารถในการเขียนคำเรียงตามลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ ในภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย

สุธีพร ปาละดี (2531 : 20) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการเปลี่ยนภาษาพูดมาเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษรซึ่งจะต้องเลือก ความคิด คำ ประโยคที่มีจุดหมายมาจัดประสมการณ้อย่างมีระเบียบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมและยังสามารถสื่อสารได้ด้วย

วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์. (2531 : 1-2) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ ระบบการสื่อสารหรือบันทึกถ่ายทอดภาษาเพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ ได้ใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์

วาสนา เกตุมาก (ม.ป.ป. : 1) กล่าวว่า การเขียนนี้เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่งต่อชีวิต เพราะเป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะบันทึกหรือถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่น จุดเริ่มต้นของการเขียนอยู่ที่ความคิด เพราะฉะนั้น ประสิทธิภาพของการเขียนย่อมขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางความคิดและความสามารถในการใช้ภาษา คือ ใช้ภาษาให้ได้ประโยชน์ตามที่ตนต้องการ

สนิท ตั้งทวี (2528 : 152) ให้นิยามการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ การแสดงความคิด ความรู้สึกและความรู้ซึ่งอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นรับรู้โดยวิธีการใช้สัญลักษณ์ที่เราเรียกกันว่า ตัวหนังสือหรือตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดีหรือไม่เช่นนั้นก็อยู่ที่ว่า ผู้เขียนมีทักษะในด้านการใช้ภาษาเขียนได้ดีเพียงไร

เยอร์เบอร์ค กรีน และ จอร์เกนเลน (1962 : 294) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำว่า หมายถึงความสามารถในการเขียนคำต่าง ๆ โดยเรียงพยัญชนะ สระ ได้อย่างถูกต้อง แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่าย โอกาสที่บุคคลจะได้รับความสำเร็จในการเขียนแตกต่างกัน

โอลิวา กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของเขาไปสู่คนอื่นในการสื่อความหมายนี้จะขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียน (Oliva.1969 : 152)

แมคโครมอน กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึกตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน (Macrimon. 1978 : 3)

ลาโด (Lado.1961 : 284) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้อง

อะราพอฟ (Arapoff. 1975 : 233) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือความสามารถในการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย

แวลเล็ต (Vallette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกมาเป็นข้อความที่สละสลวย หรือความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นความเรียงเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

แพตตี (Patty.1985 : 182) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

จากความหมายของการเขียนที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายของการพูด การคิด ออกมาเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร โดยเขียนเรียงประโยคได้เป็นเรื่องราวให้ถูกต้องตามหลักในการเขียน

3.1.2 จุดมุ่งหมายในการเขียน

นพดล จันทรเพ็ญ (2541 : 130-132) กล่าวว่า การเขียนแต่ละประเภทจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนแตกต่างกันออกไปตามเนื้อหาสาระของเรื่อง ซึ่งสามารถจำแนกจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่อเล่าเรื่อง เช่นเล่าประวัติ เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์
2. เพื่ออธิบายคำหรือความ เช่น อธิบายถ้อยคำที่มักเขียนผิด อธิบายความหมายเรื่อง การประชาสัมพันธ์ เขียนอธิบายถึงวิธีการทำอาหาร
3. เพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น โฆษณาสินค้าต่าง ๆ โฆษณาภาพยนตร์ เขียนโฆษณาด้วยถ้อยคำทั้งแบบธรรมดา พื้นฐาน และมีเสียงปลุกอารมณ์ประสาทสัมผัส เขียนโฆษณาด้วยรูปภาพ หรือด้วยเรื่อง เป็นต้น
4. เพื่อปลุกใจ เช่น เพลง บทความปลุกใจให้สามัคคี ให้โกรธ ให้หลง ให้สงบให้ต่อสู้หรือถอยหนี
5. เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือแนะนำ เช่น บทความเสนอทัศนะแนวความคิดเห็น แนะนำหนังสือหรือเสนอความเห็นโดยอ้างข้อมูลและไม่อ้างข้อมูล เสนอความเห็นที่ขัดแย้งข้อมูล เสนอความเห็นที่ขัดแย้งและสนับสนุนหรือเสนอความเห็นที่ขัดแย้งและแนะนำแนวความคิดใหม่ เขียนแนะนำสถานที่เขียนแนะนำบุคคล
6. เพื่อสร้างจินตนาการ เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

7. เพื่อล้อเลียน เสียดสี เช่น เรื่องทำนองตลกแฝงแง่คิด เขียนล้อเลียนเสียดสีด้วยภาพ ด้วยถ้อยคำ ด้วยภาพและถ้อยคำ หรือเขียนล้อเลียนเสียดสีด้วยเรื่องราว

8. เพื่อประกาศ แจ้งความ เชิญชวน เช่น ประกาศของทางราชการ องค์การ บริษัทหรือ การเขียนแจ้งความในลักษณะต่าง ๆ ตลอดจนการเขียนบัตรเชิญชวนเนื่องในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น

9. เพื่อวิเคราะห์ เช่น บทวิเคราะห์วรรณกรรมภาษา วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์เหตุการณ์

10. เพื่อวิจารณ์ เช่น วิจารณ์หนังสือ วิจารณ์วรรณคดีตลอดจนตัวละครในวรรณคดีวิจารณ์ศิลปะวิจารณ์บุคคล ปฏิทัศน์หนังสือ วิจารณ์คอลัมน์ต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์และวารสาร วิจารณ์ภาพยนตร์

11. เพื่อเป็นข่าว เช่น การพาดหัวหนังสือพิมพ์ การเสนอข่าวประเภทต่าง ๆ เป็นต้น

12. เพื่อเฉพาะกิจ เช่น การเขียนประกอบการ์ตูน การเขียนจดหมาย การเขียนโทรเลข การเขียนรณนิต การเขียนและจัดทำหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

13. การเขียนปลอบใจ คือการเขียนที่มุ่งให้กำลังใจ ให้ความเข้าใจ เห็นใจผู้ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์หรือไม่สบายใจ

รอนัรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 132) ได้สรุปถึงการสอนเขียนคำ ว่ามีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตและช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. เพื่อให้เด็กรู้จักใช้คำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตและช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
3. เพื่อให้เด็กรู้จักเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
4. เพื่อให้เด็กค้นคว้าและคิดคำใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

ดังนั้น การสอนสะกดคำ ควรจัดจุดมุ่งหมายไว้สองประการ คือ สอนเพื่อเขียนและสอนเพื่ออ่าน เมื่อครูต้องการสอนสะกดคำเพื่อการเรียนเขียนควรจะให้นักเรียนฝึกหัดด้านการเขียน ซึ่งอาจจะให้สะกดคำตามบัตรคำให้ถูกต้อง เช่น คำว่า “ดินสอ” ก่อน เมื่อสะกดคำได้ถูกต้องแล้วจึงเขียนคำนั้น จะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น (กรมสามัญศึกษา. 2516 : 47)

วรรณ แก้วพริก .(2526 : 21) ได้สรุปจุดมุ่งหมายการสอนเขียนคำไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ให้นักเรียนเขียนคำที่พอเหมาะกับวัย และระดับชั้นของนักเรียนได้ถูกต้องรวดเร็วและสะอาดเรียบร้อยเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำ เข้าใจความหมาย และสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจหลักเกณฑ์ในการใช้คำตามสมควรกับวัย และระดับชั้นของนักเรียน
2. เจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำ สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้คำและใช้ได้อย่างถูกต้องดีขึ้นตามวัยและระดับชั้นของนักเรียน

ปีเตอร์สัน และเฮเดน (Peterson and Hayden. 1961 : 200) กล่าวว่า การสอนคำในปัจจุบันนิยมสอนแบบให้จำเป็นคำ ๆ ซึ่งวิธีการนี้ทำให้นักเรียนไม่ได้มีโอกาสวิเคราะห์คำ แยกแยะตัวสะกดของแต่ละคำออกมา จึงมีผลทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้น้อย

คิง (King.1963 : 15) ได้กล่าวถึงการฝึกให้นักเรียนเขียนคำมี 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจ (Examine) ได้แก่ การตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีอุปสรรค (Suffix) และคำที่มีปัจจัย (Prefix) แล้วบันทึกไว้
2. ออกเสียง (Pronounce) ได้แก่ การออกเสียงคำที่จะเขียนได้ถูกต้อง
3. สะกดคำ (Spell) ได้แก่ การฝึกหัดสะกดคำที่จะเขียนด้วยปากเปล่าโดยออกเสียงดัง ๆ ทำเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง
4. เขียน (Write) ได้แก่ การฝึกเขียนคำที่สะกดนั้น ๆ 5 – 10 ครั้ง แล้วตรวจเขียนถูกต้องหรือไม่
5. ใช้ (Use) นำคำที่เขียนสะกดมาแต่งประโยค
6. ทบทวน (Review) ทบทวนคำที่เขียนสะกดแต่ละคำในโอกาสต่อไป

ชูศักดิ์ บุตราคัม. (2517 : 18 – 19) เสนอแนะการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. เขียนจากป้ายชื่อร้านค้า โดยส่งให้นักเรียนไปตระเวนหาชื่อร้านค้ามาคนละมากแล้วให้แข่งขันว่าใครจะเขียนได้มาก ๆ แล้วเอาชื่อร้านค้าเหล่านั้นมาวิจารณ์ผิดถูกหรือแยกเป็นพวก ๆ
2. เขียนจากคำโฆษณาสินค้า ซึ่งอาจหาได้จากหนังสือพิมพ์ ใบปลิว ฉลาก กล่องถุงที่ติดมากับสินค้าก็ได้
3. เขียนจากคำขวัญ คำเตือน ตามสถานที่ราชการ รั้วโรงเรียน ห้องเรียน จะต้องให้นักเรียนไปอ่านกัน ซึ่งได้ประโยชน์ทั้งการฝึกเขียนและทวนการอ่านอีกด้วย
4. เขียนจากบัตรเชิญต่าง ๆ โดยให้เด็กเขียนไทย เด็กจะสนใจมากเพราะชื่อบุคคลหรือชื่อผู้ปกครอง
5. เขียนจาก ภาชิต คำพังเพย คำไพบา
6. เขียนจากหนังสือพิมพ์

บันลือ พฤษะวัน. (2521 : 76 – 77) ได้เสนอแนะว่า การเขียนตามคำบอกนับว่าเป็นวิธีที่สำคัญในการสอนภาษาไทยเพราะช่วยฝึกให้นักเรียนเขียนหนังสือได้ถูกต้องรวดเร็ว ครูผู้หวังผลในการสอนภาษาไทยจะต้องไม่ละเลยในการสอนเขียนตามคำบอก นอกจากนั้นการสอนเขียนตามคำบอกมีคุณค่ามากกว่าการสอนเขียนตามวิธีของแบบปรนัยหลายประการ เช่น

1. เน้นการฝึกฟังอย่างมีสมาธิก่อนที่จะเขียน
2. เน้นการจำข้อความหรือประโยคที่เขียนให้ได้
3. ฝึกความละเอียดรอบคอบในการเขียนคำต่าง ๆ
4. ให้สนใจที่จะตรวจสอบ แก้ไขความผิดพลาดของนักเรียนเอง
5. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการขีดหรือการทำเครื่องหมายหน้าคำที่ถูกหรือคำที่ผิด

สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2520 : 133-134) ได้เสนอการจัดกิจกรรมในการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้ว โดยครูให้นักเรียนได้เขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วเพื่อความแม่นยำทั้งในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการเขียนตอบเรื่องที่อ่าน
2. เขียนบทสนทนา ซึ่งจะมีรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 ตอบบทสนทนา เขียนเดิมเพื่อขยายบทสนทนาให้เป็นเรื่องเล่า
- 2.2 แปลงเรื่องเล่าให้เป็นบทสนทนา หรือเขียนบทสนทนาให้เป็นเรื่องเล่า
- 2.3 เขียนบทสนทนาจากคำที่กำหนดให้ หรือเขียนบทสนทนาใหม่โดยใช้การถอดความ
3. การบรรยายภาพหรือสิ่งของซึ่งอาจจะเขียนในลักษณะชี้แนะ
4. การเขียนเรียงความ
5. การเขียนตามคำบอก

ไพฑูรย์ ธรรมแสง. (2519 : 23 – 24) ได้เสนอความเห็นว่ามีวิธีที่จะฝึกทักษะการเขียนตามคำบอกนั้น ไม่จำเป็นต้องอ่านข้อความยาว ๆ ให้เด็กเขียนเสมอไป ควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างปนกัน ดังนี้

1. ก่อนอื่นต้องให้เด็กรู้จักมุ่งหมายว่าให้เขียนตามคำบอกนั้นก็เพื่อให้สะกดคำได้อย่างถูกต้อง ถูกวรรคตอน และลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. ให้เด็กรวบรวมคำที่เขียนผิดบ่อย ๆ จากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณา พร้อมทั้งอธิบายได้ว่าผิดตรงไหน
3. ให้มีการเขียนสะกดตัวบนกระดานดำ
4. ให้ช่วยกันเขียนคำยากด้วยตัวอักษรงาม ๆ ติดแผ่นป้ายประกาศในห้องเรียน
5. ผูกคำยากเป็นร้อยกรองให้ท่องจำ
6. ส่งเสริมให้เปิดพจนานุกรมเมื่อสงสัย และจัดให้มีการแข่งขันเปิดพจนานุกรม
7. กำหนดศัพท์ให้เขียนเป็นประโยคหรือเป็นเรื่องราว เพื่อให้มีหลายวิธีและให้เขียนบ่อย ๆ
8. ให้กิจกรรมการเขียนประกาศโฆษณา ชี้แจงการเขียนรายงานเป็นกิจกรรมร่วมกับการเขียนคำบอก
9. ถ้าบอกให้เขียนเป็นเรื่องราว ต้องให้เด็กทำความเข้าใจเรื่องที่จะเขียนได้ก่อนรวมทั้งศัพท์ที่ยากด้วย
10. เมื่อเขียนผิด ชี้แจงให้เด็กทราบว่ามีผิดอย่างไร แล้วให้แก้ไข

ประกาศรี สิริอำไพ. (2523 : 390) ได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดคำไว้ ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นศัพท์ในเรื่องที่เขียน นำมาแลกเปลี่ยนกัน บอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงลำดับตามพยัญชนะเรียงตามความหมาย ฯลฯ
3. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดานดำ
5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูกจากเอกสารนั้น ๆ
6. นำกฎเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
7. ฝึกการเขียนเรียงความ แล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตนเองหรือของเพื่อน
8. หาประโยคหรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์
9. เขียนรายงานคำที่มีกสะกดผิด
10. นำเนื้อหากจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวบรวมไว้

11. กำหนดคำศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้นักเรียนสะกดผิดไว้โดยไม่แก้ไข

ฮอร์น. (1954 : 19 – 20) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนเพื่อให้เด็กสนใจและมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้รู้ถึงคุณค่าในความสามารถของตนที่จะนำการเขียนคำไปใช้ในวิชาอื่น ๆ
2. ให้นักเรียนเข้าใจถึงการเขียนในบทเรียนต่าง ๆ และมีการแก้ไขได้ถูกต้อง
3. ให้นักเรียนได้ทราบถึงผลการเขียนด้วยตนเอง ครูเป็นผู้กระตุ้นชี้แนะเท่านั้น
4. ในแต่ละสัปดาห์ครูควรทำแผนภูมิความก้าวหน้าในการเขียนของนักเรียนแต่ละคน
5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดหมายของการเขียน อันจะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและรับผิดชอบอีกด้วย
6. ครูและนักเรียนควรจะได้แสดงท่าทางประกอบเพื่ออธิบายความหมายของคำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วย
7. ให้นักเรียนที่เก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อน

3.1.3 การเขียนสะกดคำ

ในการเขียนสะกดคำนั้น ได้มีนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

ตีพร พิลาดง (2529 : 6) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า หมายถึงการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 นอกจากนี้ สุภาพ ดวงเพชร (2533 : 15) ได้ให้ความหมายไว้ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ การเขียนสะกดคำ หมายถึงความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง ตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ส่วนอรพรรณ ภิญโญภาพ (2529 : 14) อธิบายว่าการเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนที่มีการเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ในคำหนึ่ง ๆ ได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เครือวัลย์ ทองมาก (2538 : 11) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า หมายถึงการเขียนเรียงลำดับอักษรให้เป็นคำได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของหลักภาษา สามารถสื่อความหมายเข้าใจกันได้และมีความหมายชัดเจนตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำ หมายถึงความสามารถในการเขียนคำ โดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

3.1.4 การเขียนประโยค

ความหมายของประโยค

บรรเทา กิตติศักดิ์และกัมพูชนาฏ เปรมกมล (2535 : 76) ได้ให้ความหมายของประโยคไว้ว่า คือการนำคำมาเรียบเรียงให้คำแต่ละคำมีความสัมพันธ์กัน มีความหมายสมบูรณ์ชัดเจนว่า ใครทำอะไร หรือใครทำอะไรใคร การพิจารณาว่า ข้อความใดเป็นประโยคหรือไม่ จึงพิจารณาที่ความหมายของประโยคว่า มีความสมบูรณ์ชัดเจนหรือไม่ ประโยคในภาษาไทยบางครั้งก็ละประธานบ้าง ละกรรมบ้าง ไว้ในฐานที่เข้าใจเหลือแต่

เพียงกริยาคำเดียวก็มี แต่จะต้องมีประโยคสถานการณ์ต่อเนื่องมาก่อน ส่วนใหญ่มักใช้ในการสนทนาหรือพูดคุยกันเท่านั้น

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของประโยคไว้ว่า คือคำพูดหรือข้อความที่ได้ความบริบูรณ์ตอนหนึ่ง ๆ

3.1.5 การเขียนเรื่องเล่า

ความหมายของการเขียนเรื่องเล่า ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

วัชรพงศ์ โกมุทธรรมวิบูลย์ และคณะ (2544 : 185) ได้ให้ความหมายของการเขียนเรื่องเล่าว่า หมายถึงการเขียนเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เล่าเอง หรือเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเล่าได้มีโอกาสทราบหรือพบเห็นจากชีวิตประจำวัน หรือจากการฟัง หรือจากการอ่าน เหตุการณ์เหล่านั้นอาจเป็นได้ทั้งเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าขบขัน แต่ข้อสำคัญก็คือ “จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง” และประทับใจผู้เขียนเล่ามากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่านฟังได้

ปราณี บุญชุ่ม และภาสกร เกิดอ่อน (ม.ป.ป. : 94) ได้ให้ความหมายของการเขียนเรื่องเล่าไว้ว่า การเขียนเรื่องเล่าเป็นการแสดงออกในเชิงความสามารถในการใช้ภาษา ผู้เขียนจึงต้องรู้จักวิธีการที่จะเขียนระบุประเด็นสำคัญของเรื่อง การกำหนดโครงเรื่องที่จะเขียนจะช่วยให้การเขียนเรื่องเล่าที่น่าสนใจ น่าติดตาม อ่านจบเรื่อง และเป็นการแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ ทำให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิดและจินตนาการได้อย่างมีประสิทธิภาพและสรุปเป็นประเด็นสำคัญดังนี้

1. เรื่องเล่าอาจเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้มีประสบการณ์มาเอง หรือได้ยินใครเล่าแล้วจำมาเล่าต่อ เรื่องที่เล่าได้ก็มักมีผู้นิยมอ่านมากเหมือนกัน ดังจะเห็นได้จากหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์และนิตยสารต่าง ๆ
2. องค์ประกอบของเรื่องเล่า ได้แก่ แนวคิด โครงเรื่อง บุคคล สัตว์ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มิพบปะทาทในเรื่อง
3. เรื่องเล่าอาจมีบทสนทนาแทรกก็ได้ หรือไม่ก็ได้ และผู้เล่าอาจแทรกสาระหรือคติชีวิตบางอย่างไว้ในเรื่องก็ได้
4. เรื่องเล่าที่ผู้เขียนมีศิลปะในการเขียน อาจมีลักษณะคล้ายเรื่องสั้นก็ได้

เสนีย์ วิลาวรรณ (ม.ป.ป.) กล่าวว่า เรื่องเล่าที่ดี ควรจะมีลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. มีการเริ่มเรื่องที่ดี
2. ประกอบด้วยตัวละคร บุคคลหรือสิ่งที่น่าสนใจ
3. มีรายละเอียดที่น่าสนใจ
4. เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ไม่ใช่ปกติธรรมดา
5. มีจุดสุดยอดที่ตื่นเต้นเร้าใจ
6. แทรกความขบขัน
7. ทำให้เกิดความเข้าใจใคร่ติดตามเรื่อง
8. จบเรื่องเหมาะสม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2536 : 27-28) กล่าวว่า การเขียนเรื่องเล่าจากเหตุการณ์และจากประสบการณ์ของผู้เขียน จะมีลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความดังนี้

1. เริ่มด้วยบทนำ
2. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป
4. ลักษณะของภาษาจะประกอบด้วย
 - 4.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
 - 4.2 อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
 - 4.3 เป็นเรื่องเล่า ซึ่งเป็นเรื่องในอดีต
 - 4.4 มีคำเชื่อมเพื่อบ่งบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลังและให้ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่นคำว่า แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
 - 4.5 ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

การเขียนเรื่องเล่าที่ดีนอกจากจะขึ้นอยู่กับ การเลือกเรื่อง ได้ดีและเหมาะสมแล้วจะต้องใช้กลวิธีในการเขียนดังนี้

1. กำหนดสิ่งที่เขียนให้แน่นอนชัดเจนว่าเป็นใคร อะไร เมื่อไรและที่ไหน
2. จัดลำดับเรื่องหรือเหตุการณ์ตามที่เป็นจริงมิให้ข้ามขั้นตอนหรือจัดลำดับขั้นตอนผิดพลาด เหตุการณ์หรือตัวอย่างใดที่สามารถนำไปสู่บทสรุปได้ก็ต้องจัดลำดับความสัมพันธ์ให้เหมาะสม
3. ใช้ประโยคนำเรื่องที่ชวนให้ผู้อ่านสนใจ เช่น
 - เรื่องเช่นนี้ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ แต่ก็เกิดขึ้นแล้วเมื่อวานนี้เอง
 - ขณะข้าพเจ้ามาถึงกลางถนน รถบรรทุกสิบล้อคันหนึ่งมาจากทางไหนไม่ทราบ วิ่งเข้าหาข้าพเจ้าด้วยความเร็วสูง
 - กว่าจะเกลี้ยกล่อมให้คุณพ่อยอมซื้อเครื่องรับโทรทัศน์ได้จะต้องใช้ความพยายามอย่างมาก
4. นำเรื่องไปสู่จุดสุดยอดซึ่งได้แก่จุดที่น่าสนใจหรือซับซ้อนที่สุดของเรื่อง จุดสุดยอดเป็นจุดที่เรื่องหรือเหตุการณ์ทั้งหมดดำเนินไปสู่และต่อจากจุดสุดยอดจะมีเรื่องที่ต้องกล่าวอีกเพียงเล็กน้อยก็จบเรื่อง
5. จบเรื่องในลักษณะที่ชวนให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังรู้สึกว้าวุ่นขัดแย้งหรือปัญหาต่าง ๆ ได้คลี่คลายไปแล้วและรู้ชัดเจนว่า อะไรเกิดขึ้นแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง ผู้อ่านควรจะรู้สึกว่าคุณเข้าใจเรื่องทั้งหมดอย่างแจ่มแจ้งเมื่อได้อ่านเรื่องจบแล้ว
6. ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาให้เหมาะแก่เรื่องและตัวละคร

จะเห็นได้ว่าการเขียนเรื่องเล่าเป็นวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ อีกวิธีหนึ่งอันมนุษย์สามารถถ่ายทอดความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิด จินตนาการ ความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ดังนั้น การเขียนจะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เขียนและการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเป็นสำคัญ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนให้นักเรียนสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากสภาพการณ์ที่ยังมี

นักเรียนนักศึกษาและผู้ที่ใช้ภาษาไทยจำนวนไม่น้อยเขียนสะกดคำผิดอยู่เนื่อง ๆ จึงได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำไว้มากพอสมควร ซึ่งจะนำเสนอต่อไปนี้

บลูเมอร์ (Bloomer. 1956 : 531 – 35) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ โดยสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำจากคำต่าง ๆ ในหนังสืออ่าน 3 เล่ม พบว่า คำที่มีหลายพยางค์ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ คำที่มีสระผสมและคำที่มีตัวควบกล้ำเขียนสะกดคำได้ยาก ถ้าจะพิจารณาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำแล้ว พิจารณาได้จากความยาวของคำ คือ คำที่มีความยาวมากจะเขียนสะกดคำได้ยากกว่าคำสั้น ๆ

อาร์รอน (Aaron. 1959 : 431) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 4 กับระดับ 8 โดยสร้างแบบทดสอบใช้คำทั้งหมด 60 คำ นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างระดับ 4 จำนวน 57 คน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .97 และระดับ 8 จำนวน 54 คน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .97 และระดับ 8 จำนวน 54 คน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .96 และได้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างระดับ 4 จำนวน 193 คน ระดับ 8 จำนวน 174 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ได้ดีจะเป็นเด็กที่เขียนสะกดคำได้ดีด้วย
2. เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำต่ำ

จอห์นสัน (Johnson. 1972 : 79-A-80-A) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 3 ถึงระดับ 5 ในรัฐไวโอมิง โคโลราโดและยูทาห์ เมื่อปี ค.ศ. 1970 โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็กใช้อยู่เสมอ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำของเด็กแล้ว พบว่า เด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน จอห์นสันเสนอแนะว่า ครูควรใช้เวลาช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำและควรสอนเด็กเป็นรายบุคคล

ไฮเมอร์ (Hymer. 1963 : 573 – A) ได้ทำการวิเคราะห์และศึกษาเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนเกรด 4 และเกรด 5 พบว่า คำที่นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็นคำที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อนซึ่งมีทั้งคำพยางค์เดียวและสองพยางค์

บลีเวท (Blewett. 1974 : 2155) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการสะกดคำแบบอนุमानกับแบบอุปมาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 58 คน และนักเรียนระดับ 5 จำนวน 58 คน โดยทำการสอนทุกวันเป็นเวลา 14 วัน ผลการศึกษาพบว่า คะแนนการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบอนุमानสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบอุปมานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่า เพศและระดับชั้นเรียนของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเขียนสะกดคำ

แมคเอลวี (McElwee. 1975 : 7031 – 7032) ได้ศึกษาหลักการการสอนเพื่อตรวจสอบให้ถูกต้องสำหรับการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 4 และระดับ 6 จำนวน ทั้งหมด 721 คน ใช้เวลาศึกษา 3 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนระดับ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านเพื่อการตรวจให้ถูกต้องมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนอ่านเพื่อการตรวจที่ถูกต้องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สำหรับนักเรียนระดับ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านเพื่อการตรวจที่ถูกต้องกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนอ่านเพื่อการตรวจให้ถูกต้องมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชเวนดิงเกอร์ (Schwendinger. 1977 : 51) ได้ศึกษาผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพเหมือนของจริง แบบเขียนตามคำบอก และแบบ

ทดสอบการเขียนสะกดคำ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพจริงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้รูปภาพเหมือนของจริง

งานวิจัยในประเทศ

ยุพดี พลเวชประชาสุข (2525 : 56) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนคำโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2524 โรงเรียนวัดบึงทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 72 คน ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยุพิน อินทะยะ (2525 : 47) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าที่คาดหวัง ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 56

สุมาลี โกศลสมบัติ (2525 : 60) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่าความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 58.61

บุญปก อ่อนเผ่า (2526 : 61) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า ความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 67.07

มาสวิล รักษ์บ้านเกิด (2526 : 78 – 79) ได้ศึกษาการใช้แบบสะกดคำในวิชาภาษาไทยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนวัดบางสะแกใน กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำยากสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนการเขียนสะกดคำตามกิจกรรมตามแผนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า เทคนิคการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับเทคนิคการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าสามารที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี และมีประสิทธิผลรวมทั้งเหมาะสมกับบุคลิกภาพของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 81 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองของนักเรียน ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ 81 คน ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มอย่างง่ายมา 30 คน

2.2 ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 15 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย
2. โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
3. โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร คำอธิบายรายวิชาและขอบข่ายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน ซึ่งประกอบด้วย การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า

1.2 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และจุดมุ่งหมายของการวิจัยแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือและอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบรายละเอียดและความเหมาะสมของแบบทดสอบความสามารถในการเขียน โดยให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3 นำแบบทดสอบไปหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วคัดเลือกแบบทดสอบเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 ได้จำนวน 100 ข้อ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ KR - 20 (Kuder Richardson - 20) เฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายที่คัดเลือกไว้ในข้อ 1.3 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

3.1 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาเกี่ยวกับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการ
วางแผนเป็นกลุ่ม

3.2 สร้างโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายของการวิจัย

3.3 นำโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบรายละเอียดของโปรแกรมให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.4 นำโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน

3.5 นำโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่นำไปทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

สำหรับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มใช้กับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 โดยใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ๆ ละ 6 วัน ๆ ละ 50 นาที โดยใช้เวลา 11.00 – 11.50 น. โดยสลับกับกลุ่มทดลองที่ 1 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ค)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและกำหนดวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ดังนี้

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest – Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
R E ₁	T ₁ E ₁	X ₁	T ₂ E ₁
R E ₂	T ₁ E ₂	X ₂	T ₂ E ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้

- R คือการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
- E₁ คือกลุ่มทดลองที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
- E₂ คือกลุ่มทดลองที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

T_1E_1, T_1E_2 คือการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)

T_2E_1, T_2E_2 คือการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

X_1 คือการทดลองโดยใช้การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

X_2 คือการทดลองโดยใช้การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest – Posttest design โดยแบ่งระยะการทดลองดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย แล้วนำมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกคะแนนไว้เพื่อเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองด้วยตนเองในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล โดยใช้เวลา 12 ครั้ง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ๆ ละ 6 วัน ๆ ละ 50 นาที คือวันศุกร์ที่ 1 มีนาคม 2545, วันจันทร์ที่ 4 – 8 มีนาคม 2545 และวันจันทร์ที่ 11 – วันเสาร์ที่ 16 มีนาคม 2545 เวลา 09.00 – 09.50 น. สลับกับกลุ่มทดลองที่ 2

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มโดยใช้เวลา 12 ครั้ง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ๆ ละ 6 วัน ๆ ละ 50 นาที คือวันศุกร์ที่ 1 มีนาคม 2545, วันจันทร์ที่ 4 – 8 มีนาคม 2545 และวันจันทร์ที่ 11 – วันเสาร์ที่ 16 มีนาคม 2545 เวลา 11.00 – 11.50 น. สลับกับกลุ่มทดลองที่ 1

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำการทดสอบแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกับที่ให้นักเรียนทำก่อนการทดลองและเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทย ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.1 สถิติพื้นฐาน

1.1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

1.1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

หาค่าคุณภาพของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยดังนี้

2.1 ค่าความยากง่าย (Difficulty : p) ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination : r) และค่า pq

2.2 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้ KR – 20 (Kuder Richardson - 20)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล โดยใช้ t – tes แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Samples)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยใช้สูตร t – test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Samples)

3.3 เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยใช้ t – test แบบเป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\overline{X}_{diff}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
$S.D._{diff}$	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลอง
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนการเขียนภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองแต่ละตัวยกกำลังสอง
$S.D.$	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่างในการเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลอง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล โดย t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Samples)

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดย t - test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Samples)

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทย ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล โดย t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples) ดังแสดงในตาราง 2, 3 และ 4 ตามลำดับ

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลัง ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 1	N	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนการทดลอง	15	153	1901	8.012**
หลังการทดลอง	15			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลัง การได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 2	N	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนการทดลอง	15	117	1695	4.041**
หลังการทดลอง	15			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}_{diff}$	SD_{diff}	t
กลุ่มทดลองที่ 1	15	53.00	2.60	42.81
กลุ่มทดลองที่ 2	15	56.47	2.77	

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
4. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 81 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2544 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยต่ำ จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การทดลองครั้งนี้เป็นแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest – Posttest Design โดยแบ่งระยะการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย แล้วนำมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกคะแนนไว้เพื่อเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลองด้วยตนเองในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล จำนวน 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ในวันที่ 1 มีนาคม 2545 และวันที่ 4 มีนาคม ถึงวันที่ 8 มีนาคม 2545 และตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม 2545 ถึงวันที่ 16 มีนาคม 2545 ในช่วงเวลา 09.00 น. – 09.50 น. และในช่วงเวลา 11.00 น. – 11.50 น. โดยสลับกับกลุ่มทดลองที่ 2

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม จำนวน 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ในวันที่ 1 มีนาคม 2545 และวันที่ 4 มีนาคม 2545 ถึงวันที่ 8 มีนาคม 2545 และตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม 2545 ถึงวันที่ 16 มีนาคม 2545 ในช่วงเวลา 09.00 น. – 09.50 น. และในช่วงเวลา 11.00 น. – 11.50 น. โดยสลับกับกลุ่มทดลองที่ 1

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกับที่ให้นักเรียนทดสอบก่อนการทดลอง และเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล โดยใช้การทดสอบค่าที่ที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Samples)
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที่ที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที่ ที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล มีความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผู้เรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผู้เรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับผู้เรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ผลการศึกษาค้นคว้าอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้แสดงว่า การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นได้ ทั้งนี้ เพราะ การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยซึ่งเป็นไปตามพฤติกรรมเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ดังที่ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 100) กล่าวว่า การวางเงื่อนไขจะช่วยเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายที่พึงประสงค์ และสามารถใช้ได้กับพฤติกรรมแทบทุกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอน โดยหลังจากที่ผู้วิจัยได้นำวิธีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลมาใช้กับนักเรียนในช่วงการทดลอง โดยที่นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงจากผู้วิจัยตามที่ได้ทำสัญญาเงื่อนไขไว้ จากการสังเกตหลังจากที่นักเรียนได้รับรางวัล นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นและสนใจในการทำกิจกรรมตามที่ผู้วิจัยกำหนดเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับรางวัลในทุกครั้งที่มีการเรียน จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามที่ฮิลการ์ดและเบอาเวอร์ (Hilgard and Bower. 1966 : 111) กล่าวว่า การกระทำใด ๆ ก็ตามที่ได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มในการกระทำนั้น ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งความพอใจของธอร์นไคค์ (พะยอม วงศ์สารศรี. 2526 : 88) ที่กล่าวว่า คนเราจะทำในสิ่งที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ ในทำนองเดียวกัน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ มิลเลอร์สัน และลีสลี (Millerson and Leslie. 1979 : 441) ที่กล่าวว่า การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลในการให้การเสริมแรงด้วยการวางเงื่อนไขเฉพาะคน ซึ่งจะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลสืบเนื่องจากการกระทำของตนเอง ผลกรรมของตนเองขึ้นอยู่กับตนเอง ไม่ได้ขึ้นกับกลุ่ม และเสมอใจ ชื่นจิต (2535 : 47 – 50) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของเคลลี และสตอคส์ (อำไพ เพื่องฟู. 2526 : 19 – 20) อ้างอิงมาจาก (Kelly and Stockes. 1982) ซึ่งทดลองใช้สัญญาเงื่อนไขในการปรับปรุงการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนที่เข้ารับการทดลองทุกคนสามารถทำงานได้ถูกต้องเพิ่มขึ้นในระยะเวลาทำสัญญาเงื่อนไข นอกจากนี้ในงานวิจัยของเบญจมาศ แคล้วระโท (2538 : 56 – 59) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลของการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของดารافر ชื่อเชียรสกุล (2540 : 39 – 41) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และสอดคล้องกับงานวิจัยของซูลี อยู่ปรัชญา. (2540 : 48) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลของการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลเพื่อพัฒนานิยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นรายบุคคลสามารถเพิ่มพฤติกรรมการมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลสามารถทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น

2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาประสบการณ์และความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะ การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เป็นเทคนิคที่ช่วยให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันในด้านแสดงความคิดเห็น และสังเคราะห์ การเขียนให้เพิ่มขึ้น จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนในกลุ่มจะกระตือรือร้นและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการค้นคว้าและแสดงความคิดเห็น ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับรางวัลและเกิดการเรียนรู้และสามารถพัฒนาการเขียนภาษาไทย ดังที่สุดา เหลียววิริยกิจ (2528 : 52 – 53) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และสอดคล้องกับแนวความคิดของ แคซดิน (Kazdin. 1975 : 142) ที่กล่าวว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นการฝึกให้บุคคลตอบสนองต่อกลุ่มและฝึกความรับผิดชอบต่อกัน นอกเหนือการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้บุคคลเรียนรู้ผลการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่ม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศราวุธ วงศ์ทอง (2535 : 50 – 53) ที่ศึกษาพบว่านักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ดังงานวิจัยของบุญมา เวียงคำ (2538 : 53 – 56) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น แสดงว่าการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นได้

3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 และนักเรียนกลุ่มที่ 2 มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน เนื่องจากการสังเกตของผู้วิจัยและจากการสัมภาษณ์นักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 มีความตั้งใจและสนใจในด้านการเรียนและตั้งใจ ฟังผู้วิจัยอธิบายจนเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนเป็นอย่างดีและประกอบกับได้รับแรงเสริมเมื่อทำกิจกรรมได้ตามสัญญาเงื่อนไข จึงทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 นั้น นักเรียนทั้งกลุ่มจะช่วยเหลือและให้คำปรึกษาสมาชิกในกลุ่มจนทำให้เพื่อน ๆ มีความรู้และสามารถเขียนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขทั้งสองกลุ่ม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันทนา กิ่งจางเจริญสุข (2525 : 43 – 44) พบว่าการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยยรรถกร โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และให้ผลไม่แตกต่างกัน และงานวิจัยของเสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 47 –

52) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกที่เป็นกลุ่มและรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน ดังงานวิจัยของบุญเลิศ พูนสุขโข (2540 : 48) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการพึ่งตนเองทางด้านการเรียนเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นว่า การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 เนื่องจากผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ ทั้งนี้ ประสบการณ์ของตนเองนั้นมีส่วนเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้และเมื่อนำเทคนิคทางด้านจิตวิทยามาควบคู่ด้วย เช่น การเสริมแรงทางบวกด้วยการให้รางวัลย่อมจะทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ที่จะใช้เทคนิคการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขจะต้องมีความชำนาญหรือผ่านการอบรมมาเป็นอย่างดี

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ควรนำการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลมาศึกษาเปรียบเทียบกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบว่า ผลของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้นนั้น มีผลมาจากการนำเทคนิคการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มาใช้หรือเกิดจากการนำตัวแปรทางด้านอื่นเช่นด้านจิตวิทยามาใช้ควบคู่

2.2 ควรนำการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไปใช้พัฒนาความสามารถในด้านการเขียนภาษาอื่น เช่น การเขียนภาษาอังกฤษ

2.3 ควรนำการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไปใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ ชาทิมนตรี (2533). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและ
มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการ
สอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 136; ถ่ายเอกสาร
- (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เอกสารประกอบการประชุม
สัมมนา โครงการปฏิรูปประสบการณ์การเรียนรู้. ถ่ายเอกสาร
- กิติวุฒิ เจริญศิริวัฒน์. (ม.ป.ป.) สรุปร่วมวิเคราะห์ข้อสอบเอนทรานซ์สามัญ 1: สำนักพิมพ์ Science Center
กรุงเทพฯ 227-236.
- กุหลาบ มัลลิกามาสมและวิพุธ โสภางค์. (2535) หนังสือเรียนภาษาไทยรายวิชา 041 การเขียน. กรุงเทพฯ: อักษร
เจริญทัศน์.
- แก้วตา ไทรงาม. (2520). ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(ภาษาไทย). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- ขวัญตา ไทรงาม. (2520). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความคิดสร้างสรรค์ในการเรียน
วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการ
สอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 100-106; ถ่ายเอกสาร
- คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2505) ชุมชนภาษาไทย. 210.
- งามจิตต์ อำไพ. (2523). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและเขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ถ่ายเอกสาร
- จิราภรณ์ จันทา. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบด้วย
การเสริมต่อการเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(ภาษาไทย). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- เฉลิมศรี เรืองประเสริฐ. (2537). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่
ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการแบบ OK5R กับการสอนอ่านแบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(ภาษาไทย). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร
- ชูลี อยู่ปรัชญา. (2540). การใช้สัญญาเงื่อนไขควบคู่กับการเสริมแรงเพื่อพัฒนาวินัยในห้องเรียน ของนัก
เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย: พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ.
- ดาราพร ชือเกียรติสกุล. (2540). การเปรียบเทียบผลการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อพฤติ
กรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย จังหวัด
สมุทรสาคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (2535). การใช้ภาษาไทย. พระนคร: แสงศิลป์การพิมพ์.

- นฤมล กังวาลไกล. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนปกติ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- นัตตา ขจรนที. (2530). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 104; ถ่ายเอกสาร
- บรรเทา กิตติศักดิ์และกัมพูชนาฏ เปรมกมล. (2535). หนังสือเรียนภาษาไทยรายวิชา ท.091 ลักษณะควาสงเกตบางประการของภาษาไทย. ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ : 76.
- บังอร ฤทธาภรณ์. (2544). การเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 4.
- .(2522). อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญปก อ่อนเผ่า. (2526). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ถ่ายเอกสาร.
- บุญมา เวียงคำ.(2538). การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักพรีแมคที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเลิศ พูนสุขโข. (2540). การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อการพึงตนเองทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม กิ่งอำเภอยุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- เบญจมาศ แคล้วกระโทก.(2538). การเปรียบเทียบผลของการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองไผ่วิทยา อำเภอสว่าง จังหวัดนครราชสีมา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ประกาศรี สีหอำไพ. (2524). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 390.
- ประเทือง ภูมิภัทราคม. (2535). การปรับพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์ ปทุมธานี ฝ่ายเอกสารตำราวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ปราณี บุญชุ่ม และภาสกร เกิดอ่อน. (ม.ป.ป.). แบบประเมินครบวงจรหลักภาษาและการใช้ภาษารายวิชา ท.305 – ท. 306. อักษรเจริญทัศน์, พิมพ์ครั้งที่ 5 : 94-96.
- ปราณี สถาปิตานนท์. ผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิ้วรายบุญมี รังสฤษฏ์ จังหวัดนครปฐม ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปิยวรรณ ศิริรัตน์. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบ โครงสร้างระดับยอด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.
- พวงทอง วิโรจนกร. (2524). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่ง ประสิทธิภาพภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ; บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ ธรรมแสง. (2529). “คำบรรยายวิชาชุดक्रमมัธยมศึกษาภาษาไทย สาขาวิธีสอน.” คุรุสารเขตศึกษา 9.3 : 23 – 24.
- มัลลิกา ภักดีณรงค์. (2531). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียนและทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพภาษากับการสอนปกติ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร
- ยง อิงคเวทย์. (2508). “การสอนแจกลูกและสะกดคำในชั้นประถมศึกษาตอนต้น.” ศูนย์ศึกษา. 11 : 35 – 44.
- ยุพดี พลเวชประชาสุข. (2525). การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยู่ธยา. (2506). วิธีสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตำราวิชาक्रमมัธยมของ คุรุสภา ภาษาไทย ตอนที่ 1. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำคุรุสภา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2531). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 4, 2531, อักษรเจริญทัศน์, 508.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร ชมรมเด็ก.
- วรรณ แก้วแพรง. (2506). คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,
- วัชรพงศ์ โกมุทธรรมวิบูลย์ และคณะ. (2544). แผนการสอน ท. 305 – ท. 306. สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา; กรุงเทพมหานคร, 141 – 166.
- วิณะ บุญจับ. (2541). ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร : กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์, กรมศิลปากร.
- วัฒนาพร ระจันทะ. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง : บริษัทแอล พี เพรส จำกัด.
- วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. (2526). ผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล เพื่อลด พฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียน เจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร

- วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์. (2531). เอกสารประกอบการบรรยายวิชา สข.610 การเขียนในงานส่งเสริม. 1-2.
ศึกษาริการ,กระทรวง,กรมวิชาการ. (2523). แบบเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษา
ไทย เล่ม 3. กรุงเทพฯ ; โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว
- (2523). คู่มือครูวิชาหลักภาษาไทย เล่ม 3 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2539). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับปรุงพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คณะครู
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายสุณีย์ เติมสินสุข. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความรับ
ผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3
กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร
- สนิท ตั้งทวี. (2528). ความรู้และทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ ; โอเดียนสโตร์.
- (2528). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ, โอเดียนสโตร์.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2536). การสอนชั้นมัธยมศึกษา. 163.
- สุดา เหลียววิริยกิจ. ผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการ
เสริมแรงเป็นกลุ่มในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหัวลำโพง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพมหานคร.
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2535). ลักษณะคำในภาษาไทย. 185.
- สุธีพร ปาละดี. (2531). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกสิ่งที่อ่านได้
ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา ไสร์จจ. (2511). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาหามูลเหตุแห่งการ
เขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร. ปรินญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร
- สุรางค์ ดันติกุลจิตร. (2539). ผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรมการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดคลองสวน อำเภอบ้านโพธิ์
จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2520). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2535). คลังข้อสอบระดับท้องถิ่นสำหรับโรงเรียนและกลุ่มโรงเรียน.
กรุงเทพมหานคร.โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2535.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2542). หลักและการใช้ภาษา ท. 305 - ท. 306. ไทยวัฒนาพานิช.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. ประยูรวงศ์ปรินทร์;
กรุงเทพฯ : 27 – 28.

- เสมอใจ ชื่นจิต. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมโชติศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรนงค์ วิทยานิพนธ์. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ของลม กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี บุญชุ่ม. (2543). สื่อประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย . ศูนย์พัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย จังหวัดนครสวรรค์, โรงเรียนตาคลีประชาสรรค์ อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์.
- อัมพร สุขเกษม. (2534). หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท. 042 การเขียน 2. ไทยวัฒนาพานิช กรุงเทพฯ.

- Aarron" I.E (1959,December.) "The Relationship of Selected Measeures to Spelling Achiefment at the Fourth and Eight Levels," *Journal of Education Research*, 4 : 138 – 142.
- Blewett, Sally Williams.(1974,October). "A Study to compare the Effectivmenese of an Inductive Versus a Deductive Strategy in Teaching Spelling Lessons From a Linguistically Based Spelling Program. "Dessertation Abstracdits Intemational.4 : 2115 – A;
- Drabman,Ronald,Robert Spltanik and Kasen Slitanic.(1974,April). "Sociometric and Disruptive Behavior as a Function of Four Types of Token Reinforcement Program," *Journal of Applied Behavior : - Analysis*, 7 : 93 – 101.
- Fishbein,Jill E. and Barbara H. Wasik.(1981,January). "Effect of the Good Behavior Game on Disruptive Library Behavior," *Journal of Applied Behavior Analysis*. 17 : 89 – 93.
- Hom,Eamest. (1960). "Spelling," *Encyclopedia of Educational Research*. New York : Macmillan company.
- Hymer,Robert Gharles. (1963). "An Analysis of Spelling Errors Found in the Writing Composition of Fourth Fifth and Sixth Grade Children," *Dissertation Abstracts*. 24 : 573 A.
- King,Babel Houk, (1965). *College Spelling*. 3 rd South-Western Publishing Company.
- Lado,Robert. (1964). *Language Testing*. London : McGraw Hill Book Company.
- Oliva, Peter F. and Rebecca F. Oleva. (1969). *The Teaching of Foreigners Languages*, New Jersey : Prentice – Hall,
- Petty, Wallter T. Dorothy C. Petty and Majorie F. Beching. (1985). *Experience in Language : Tools and Techniques for Language Art Methods*. 4th.ed.New Youk : Allyn and Bacon.
- Scott, William A. and Micheel Wertheimer. (1966). *Introduction to psychological Research*,New York : John Wiley & Son,
- Spelt, Mathew L. Joan, Shimamura Wenter and Mc Regnolds. (1982,Spring) "Procedural Variations in Group Contigencies Effect on Children's Academic and Social Behaviors, *Journal of Applied Behavior Analysis*. 15 : 533 – 534.
- Schmidt, Gilbert W. and Robert E. Ulrich. (1969). "Effect of Group Contingent Events Upon classroom Noise," *Journal of Applied Behavior Analysis*. 2 : 171 – 179.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียน 2. เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ของการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไข 3. เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ของการเขียนสเกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้ผู้เรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคยด้วยการพูดสนทนาและเล่าประสบการณ์ด้านการเรียนของตัวเองและเพื่อน ๆ 3. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่สนทนาให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคนจากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น 4. ผู้วิจัยกล่าวถึงโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสเกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงและกำหนดโบนัสพิเศษที่ผู้เรียนต้องการในกรณีที่ทำได้ตามเงื่อนไขที่กำหนด ดังนี้ 5.1 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม ผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับ 3 5.2 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม ผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 2 5.3 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม ผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 1 5.4 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรมจะได้รับการคุปอง 1 โบนัส ผู้เรียนที่สะสมคุปองได้ 10 โบนัส จะได้รับโบนัสตามที่ผู้เรียนกำหนด 6. ผู้วิจัยให้ผู้เรียนสอบถาม สรุปและนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ที่จะพบกันในวันทดลอง	1. รายชื่อตัวเสริมแรงที่จะมอบให้แก่ผู้เรียนเมื่อมีพฤติกรรมตามเป้าหมาย 2. สัญญาเงื่อนไข

ที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
	ความสามารถในการเขียนสะกดคำ ได้แก่ - คำที่ออกเสียงอะ - คำที่ใช้วรรณยุกต์ - คำพ้อง - คำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต - คำที่ใช้ ช ทร น และ ณ - คำที่ใช้ รร (ร หัน)	1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำที่เป็นคำไทยและคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ขวาหรือมาลาญ และภาษายุโรป 2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเขียนไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเท็จจริง ทั้งของตนเองและของเพื่อนซึ่งอาจจะแตกต่างกัน	ตั้งแต่ครั้งที่ 2 – 11 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกันทุกครั้ง ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนเขียน โดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้ผู้เรียนเขียน และสนทนาซักถามเกี่ยวกับบางหัวข้อเรื่อง เพื่อกระตุ้นความสนใจและเป็นการโยง ประสพการณ์เดิมของผู้เรียนกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน ขั้นที่ 2 ขั้นสอน 2.1 ผู้วิจัยและผู้เรียนกำหนดพฤติ กรรมเป้าหมายคือความสามารถในการเขียน สะกดคำได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด 2.2 ให้ผู้เรียนตอบแบบสำรวจความต้องการ 2.3 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้ผู้เรียน ปฏิบัติการเขียนโดยศึกษารายละเอียดในใบ ความรู้ 2.4 ผู้วิจัยให้การเสริมแรง 2.5 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนศึกษาหลักเกณฑ์ ต่าง ๆ ของการเขียนคำ 2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัย แจกให้โดยทำอิสระจากกัน โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ คอยสังเกตพฤติกรรม 2.7 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของ ใบงาน 2.8 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียน ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้ผู้เรียนสรุปหลักเกณฑ์การ เขียนสะกดคำ จากคำไทยแท้ คำที่มาจาก ภาษาอื่น การเขียนประโยค และการเขียน เรื่องเล่า	1. แบบเรียน ภาษาไทย ท.305 – ท.306 หลักภาษาไทย เล่ม 3 2. ใบความรู้ 3. ใบงาน และแบบฝึกหัด

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
8 - 10	ความสามารถในการเขียนประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของประโยคได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจเรื่องประโยคไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 3. เพื่อให้นักเรียนอธิบายและยกตัวอย่างของประโยคแต่ละชนิดได้อย่างถูกต้อง		1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักสูตรภาษาไทย เล่ม 3 2. ใบความรู้เรื่องประโยค 3. ใบงานและแบบฝึกหัด
11	ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่า ได้แก่ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เรื่องเรื่องจากจินตนาการ	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักเกณฑ์การเขียนเรื่องเล่าได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกขั้นตอนการเขียนเรื่องเล่าได้ 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนเรื่องเล่าได้ 4. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง 5. เพื่อให้นักเรียนระบุประเด็นสำคัญของเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดได้		1. ใบความรู้ประกอบเรื่องการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา 2. ใบความรู้ประกอบเรื่องการเขียนเรื่องเล่าจากเรื่องที่ได้อ่านมา 3. ใบงานและแบบฝึกหัด

ที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้เรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางแผนงาน 2. เพื่อให้ผู้เรียนนำวิธีการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่าไปใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนได้ถูกต้อง 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากการที่ได้เรียนรู้จากการทดลองไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ	1. ผู้วิจัยให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากการที่ได้รับความรู้ความเข้าใจจากการที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ 2. ผู้วิจัยมอบรางวัลและโบนัสให้แก่ผู้เรียน 3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้และกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ ในการทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที โดยแบ่งดังนี้

1. ขั้นนำ	ใช้เวลา	5 นาที
2. ขั้นสอน	ใช้เวลา	35 นาที
3. ขั้นสรุป	ใช้เวลา	10 นาที

โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางแผนเป็นกลุ่ม
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียน 2. เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ของการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางแผน 3. เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ของการเขียนสะกิดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคยด้วยการพูดสนทนาและเล่าประสบการณ์ด้านการเรียนของตัวเองและเพื่อน ๆ 3. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่สนทนาให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคนจากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น 4. ผู้วิจัยกล่าวถึงโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางแผนเป็นกลุ่มที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกิดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงและกำหนดโบนัสพิเศษที่ผู้เรียนต้องการในกรณีที่ทำได้ตามเงื่อนไขที่กำหนด ดังนี้ 5.1 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนด เพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม คือการเขียนสะกิดคำ หรือการเขียนประโยค หรือการเขียนเรื่องเล่า ผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับ 3 5.2 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม คือการเขียนสะกิดคำ และการเขียนประโยค หรือการเขียนเรื่องเล่า ผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 2 5.3 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม คือ การเขียนสะกิดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า ผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 1	1. รายชื่อตัวเสริมแรงที่จะมอบให้แก่ผู้เรียนเมื่อมีพฤติกรรมตามเป้าหมาย 2. สัญญาเงื่อนไข

วันที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
			5.4 ผู้เรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรมจะได้รับคู่มือ 1 ใบ ผู้เรียนที่สะสมคู่มือได้ 25 ใบ จะได้รับใบนี้ตามที่ผู้เรียนกำหนด 6. การวางแผนงานเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเข้าร่วมกิจกรรมทุกวันโดยจะแบ่งกลุ่มออกตามแต่ละกิจกรรม เป็นกลุ่มละ 3 7. ผู้วิจัยให้นักเรียนสอบถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ที่จะพบกันในวันทดลอง	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
2 - 7	ความสามารถในการเขียนสะกดคำ ได้แก่ - คำที่ออกเสียงอะ - คำที่ใช้วรรณยุกต์ - คำพ้อง - คำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ - ทัศนภาพ - คำที่ใช้ ช ทร น และ ณ - คำที่ใช้ รร (ร หัน)	1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำที่เป็นคำไทยและคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ขวา หรือมาลาและภาษายุโรป 2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเท็จจริงทั้งของตนเองและของผู้อื่น ซึ่งอาจจะแตกต่างกัน	ตั้งแต่ครั้งที่ 2 – 11 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกันทุกครั้ง ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนเขียน โดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้ผู้เรียนเขียนและสนทนาซักถามเกี่ยวกับบางหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจและเป็นการโยนประสบการณ์เดิมของผู้เรียนกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน ขั้นที่ 2 ขั้นสอน 2.1 ผู้วิจัยและผู้เรียนกำหนดพฤติกรรมการเป้าหมายคือความสามารถในการเขียนสะกดคำการเขียนประโยค หรือการเขียนเรื่องเล่า ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด 2.2 ให้ผู้เรียนตอบแบบสำรวจความต้องการ 2.3 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติการเขียนโดยศึกษารายละเอียดในใบความรู้ 2.4 ผู้วิจัยให้การเสริมแรง 2.5 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า 2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้โดยกันแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ และสังเคราะห์ในเนื้อที่จะเขียน โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้คอยสังเกตพฤติกรรม 2.7 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของใบงาน 2.8 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำการเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้ผู้เรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำ จากคำไทยแท้ และคำที่มาจากภาษาอื่น การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า	1. แบบเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท.306 หลักภาษาไทย เล่ม 3 2. ใบความรู้ 3. ใบงานและแบบฝึกหัด

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
8 - 10	ความสามารถในการเขียนประโยคได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของประโยคได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจเรื่องประโยคไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 3. เพื่อให้นักเรียนอธิบายและยกตัวอย่างของประโยคแต่ละชนิดได้อย่างถูกต้อง		1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3 2. ใบความรู้เรื่องประโยค 3. ใบงานและแบบฝึกหัด
11	ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่าได้แก่ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เรื่องเล่าจากจินตนาการ	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักเกณฑ์การเขียนเรื่องเล่าได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกขั้นตอนการเขียนเรื่องเล่าได้ 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถกำหนดโครงเรื่องที่จะเขียนเรื่องเล่าได้ 4. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง 5. เพื่อให้นักเรียนระบุประเด็นสำคัญของเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดได้		1. ใบความรู้ประกอบเรื่องการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา 2. ใบความรู้ประกอบเรื่องการเขียนเรื่องเล่าจากเรื่องที่ได้อ่านมา 3. ใบงานและแบบฝึกหัด

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	สื่อ
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้เรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางแผนงาน 2. เพื่อให้ผู้เรียนนำวิธีการเขียนสเกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่าไปใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนได้ถูกต้อง 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากการที่ได้เรียนรู้จากการทดลองไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ	1. ผู้วิจัยให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากการที่ได้รับความรู้ความเข้าใจจากการที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ 2. ผู้วิจัยมอบรางวัลและโบนัสให้แก่ผู้เรียน 3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้และกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ ในการทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที โดยแบ่งดังนี้

1. ขั้นนำ	ใช้เวลา	5 นาที
2. ขั้นสอน	ใช้เวลา	35 นาที
3. ขั้นสรุป	ใช้เวลา	10 นาที

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า
3. เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ของการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก
2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคยด้วยการพูดคุยและเล่าประสบการณ์ด้านการเรียนของตัวเองและเพื่อน ๆ
3. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่สนทนาให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น
4. ผู้วิจัยกล่าวถึงโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าของนักเรียน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงและกำหนดโบนัสพิเศษที่นักเรียนต้องการในกรณีที่ทำได้ตามเงื่อนไขที่กำหนด
6. ผู้วิจัยชี้แจงการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลให้นักเรียนทราบตามเงื่อนไขที่กำหนดดังนี้
 - 6.1 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค หรือการเขียนเรื่องเล่า นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 3
 - 6.2 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และหรือการเขียนเรื่องเล่า นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 2
 - 6.3 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 1
 - 6.4 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรมจะได้รับคุปอง 1 ใบ
 - 6.5 นักเรียนที่สะสมคุปองได้ 10 ใบ จะได้รับโบนัสตามที่ผู้เรียนกำหนด
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ที่จะพบกันในวันทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 2

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่เป็นคำไทยและคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น บาสี สันสกฤต เขมร ชวาหรือมลายูและภาษายุโรปได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่านำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเท็จจริงทั้งของตนเองและเพื่อนนักเรียน ซึ่งอาจจะแตกต่างกัน

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ ใบความรู้ เรื่องหลักเกณฑ์การใช้คำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์
 2. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ โดยเน้นการพบเห็นคำดังกล่าวจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร และจากห้างร้านต่าง ๆ หรือสื่อโฆษณาต่าง ๆ
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการวางเงื่อนไขและการทำตามข้อตกลงเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านหรือเขียนบทร้อยกรองเกี่ยวกับคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ให้นักเรียนฟังหรือเขียนให้ดูบนกระดานดำ แล้วบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่อง "หลักการเขียนสะกดคำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์"
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ผู้วิจัยแจกให้และให้นักเรียนศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของคำที่อ่านออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ จากคำที่เป็นคำไทยแท้และคำที่มาจากภาษาอื่น นักเรียนสามารถปรึกษาหลักเกณฑ์และรายละเอียดของเนื้อหาได้
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้โดยทำอิสระจากกัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้คอยสังเกต
4. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของใบงานของนักเรียนทุกคนก่อนที่จะให้การเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนด
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงจะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ จากคำไทยแท้ คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น บาลี สันสกฤต เขมร ขวาหรือมลายู และภาษายุโรป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วม
2. การตรวจแบบฝึกหัดและใบงาน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางแผนเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 2

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่เป็นคำไทยและคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น บาลีสันสกฤต เขมร ชาวหรือมลายูและภาษายุโรปได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่านำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเท็จจริงทั้งของตนเองและเพื่อนนักเรียนซึ่งอาจจะแตกต่างกัน

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ ใบความรู้ เรื่องหลักเกณฑ์การใช้คำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์
 2. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ โดยเน้นการพบเห็นคำดังกล่าวจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร และจากห้างร้านต่าง ๆ หรือสื่อโฆษณาต่าง ๆ
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการวางแผนและการทำตามข้อตกลงเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านหรือเขียนบทหรือกรองเกี่ยวกับคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ให้นักเรียนฟังหรือเขียนให้ดูบนกระดานดำ แล้วบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่อง "หลักการเขียนสะกดคำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์"
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ผู้วิจัยแจกให้และให้นักเรียนศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของคำที่อ่านออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ จากคำที่เป็นคำไทยแท้และคำที่มาจากภาษาอื่น นักเรียนสามารถปรึกษาหลักเกณฑ์และรายละเอียดของเนื้อหาได้
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้โดยทำอิสระจากกัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้คอยสังเกต
4. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของใบงานของนักเรียนทุกคนก่อนที่จะให้การเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนด
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ จากคำไทยแท้ คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น บาลี สันสกฤต เขมร ชวาหรือมลายู และภาษายุโรป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วม
2. การตรวจแบบฝึกหัดและใบงาน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 3

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้รูปวรรคตอนต่าง ๆ ได้
2. เพื่อให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่มาจากภาษาที่มีรูปวรรคตอนและเสียงวรรคตอนได้ถูกต้อง

ต้อง

3. เพื่อให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่มาจากภาษาที่ไม่มีรูปวรรคตอนและเสียงวรรคตอนได้ถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. เอกสารประกอบการเรียน ได้แก่ ใบความรู้ เรื่องหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่มีรูปวรรคตอน เสียงวรรคตอน และการเขียนสะกดคำที่ไม่มีรูปวรรคตอน
 2. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้รูปวรรคตอน เสียงวรรคตอน และคำที่ไม่มีรูปวรรคตอน
2. ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านบทกลอนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำที่ใช้รูปวรรคตอนและไม่มีรูปวรรคตอน ตลอดจนเสียงของวรรคตอนต่าง ๆ แล้วผู้วิจัยบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องหลักเกณฑ์การใช้หรือเขียนคำที่มีรูปวรรคตอนและไม่มีรูปวรรคตอน
2. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เรื่อง หลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้รูปวรรคตอนและเสียงวรรคตอน และคำที่ไม่มีรูปวรรคตอน
3. ให้นักเรียนศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในใบความรู้ และค้นคว้าคำที่ใช้รูปวรรคตอนจากเอกสารและหนังสือเรียนหลักภาษาไทย เล่ม 3
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้ เสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้รูปวรรคตอน เสียงวรรคตอน และคำที่ไม่มีรูปวรรคตอน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้รูปวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์และคำที่ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วม
2. การตรวจแบบฝึกหัดและใบงาน
3. การถาม – ตอบและการออกมารายงาน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 4

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำพ้อง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกหลักเกณฑ์ของการเขียนคำพ้องได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมายของคำพ้องที่มีเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกันได้
3. เพื่อให้นักเรียนเขียนคำที่พ้องเสียงและพ้องรูปได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประจำวันได้

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ
1. เอกสารประกอบการเรียนและการสอน ได้แก่ ใบความรู้
 4. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 5. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดและหลักเกณฑ์การเขียนคำพ้อง
2. ผู้วิจัยชี้แจงและหลักเกณฑ์การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลและข้อตกลงกับนักเรียนที่จะได้รับการเสริมแรง เมื่อมีพฤติกรรมเป้าหมาย

การเสริมแรง เมื่อมีพฤติกรรมเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านบทร้อยกรองการออกเสียงคำพ้องให้นักเรียนฟัง 1 บท โดยใช้คำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนต่างกันและความหมายต่างกัน แล้วบอกกับนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องคำพ้อง
2. ผู้วิจัยแจกใบความรู้แก่นักเรียนเพื่อศึกษารายละเอียดและกฎเกณฑ์ของการใช้คำที่ออกเสียงพ้องกันทั้งพ้องรูปและพ้องเสียง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสอบถามเมื่อไม่เข้าใจในเอกสารใบความรู้ แล้วให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม
4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้แล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบ
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงพ้องกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงพ้องกัน ทั้งพ้องรูปและพ้องเสียง แล้วผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. การถาม – ตอบของผู้เรียน
2. การทำแบบฝึกหัด
3. การให้ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 5

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักการเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตได้ถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต
 3. ใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตให้นักเรียนทราบ
2. ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดเกณฑ์การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลที่นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่อง กฎเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตให้นักเรียนศึกษารายละเอียด
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาค้นคว้ารายละเอียดหลักการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตจากหนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3 เพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้
4. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของใบงานที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะและเพิ่มเติมรายละเอียดที่นักเรียนสงสัยหรือทำไม่ถูกต้อง
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายในหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตให้เพื่อน ๆ ทราบ เสร็จแล้วครูช่วยเสริมส่วนที่ขาดตกบกพร่องให้นักเรียนทั้งหมด

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรม
2. การถาม – ตอบของผู้เรียน
3. การทำกิจกรรมในใบงานและการรายงาน หรืออภิปรายผล

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 6

เรื่อง ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ” ได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ” ได้อย่างถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ใบความรู้
 3. แบบทดสอบ เรื่อง “การเขียนสะกดคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ”

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำสัญญาเงื่อนไขกับผู้เรียนกรณีที่นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมได้แก่การเขียนคำที่ใช้ ช ทร น และ ณ ได้ตามเป้าหมายและการให้แรงเสริม
2. ผู้วิจัยอ่านบทกลอนการเขียนคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ” ให้นักเรียนฟัง แล้วแจ้งนักเรียนว่าวันนี้เราจะเรียนเรื่องการเขียนคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ”

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ” ให้นักเรียนศึกษารายละเอียดและค้นคว้าจากเอกสารต่าง ๆ เช่น หนังสือหลักภาษาไทย เล่ม 3
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำกลอนเรื่องการใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ” พร้อมกัน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับเอกสารการสอนเรื่อง หลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ” ที่ผู้วิจัยแจกให้
4. ให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้ เสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ”
2. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นหลักการเขียนสะกดคำที่ใช้ “ช” “ทร” “น” และ “ณ”

การประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรม
2. การถาม – ตอบ ของผู้เรียนในขณะมีการอภิปราย
3. การทำใบงานและแบบทดสอบ

รายละเอียดการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 7

เรื่อง ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกลักษณะการเขียนคำที่ใช้ รร ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถยกตัวอย่างคำที่ใช้ รร ได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของคำที่ใช้ รร ได้ถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. ใบความรู้ที่ผู้วิจัยแจกให้
 3. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน)
2. ผู้วิจัยชี้แจงหลักเกณฑ์และพฤติกรรมเป้าหมายของการให้รางวัลแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรม

กรรมการเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน) ได้ตามข้อตกลงในสัญญาเงื่อนไข

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน) ให้กับนักเรียนทุกคน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำประพันธ์เกี่ยวกับการเขียนคำใช้ รร (ร หัน) พร้อมกัน เสร็จแล้วผู้วิจัยบอกว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน)
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษารายละเอียดกฎเกณฑ์การใช้ รร (ร หัน) และแจ้งนักเรียนว่า ถ้านักเรียนคนใดไม่เข้าใจขอให้ถามผู้วิจัยได้
4. เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน) ให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ทราบ
2. ผู้วิจัยชี้แนะเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน) ให้นักเรียนทราบหลังจากสรุปหลักการเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน) อีกครั้ง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ และการร่วมกิจกรรม
2. การทำใบงานและแบบฝึกหัด
3. ถาม – ตอบ ขณะมีการอภิปราย

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 8

เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคความเดียว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของประโยคความเดียวได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจเรื่องประโยคไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
3. เพื่อให้นักเรียนอธิบายและยกตัวอย่างประโยคความเดียวได้อย่างถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการเรียน ได้แก่ ใบความรู้เรื่องประโยคความเดียว

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยยกตัวอย่างกลุ่มคำและประโยคให้นักเรียนอ่านแล้วถามว่า ข้อความชนิดใด เป็นกลุ่มคำ ข้อความชนิดใดเป็นประโยค
2. ผู้วิจัยบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องประโยคความเดียว
3. ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดข้อตกลงเกี่ยวกับการเสริมแรงเมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมการเขียนประโยคได้ตามที่กำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่อง ประโยคความเดียวให้นักเรียนศึกษารายละเอียดของประโยคเกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนและลำดับขั้นตอนหรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดและกฎเกณฑ์ของประโยคความเดียวให้นักเรียนทราบ
3. ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างประโยคชนิดความเดียว ซึ่งมีทั้งประโยคความเดียวธรรมดาและประโยคความเดียวที่ซับซ้อนทั้งภาคประธานและภาคแสดง
4. ให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้ และเมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปและยกตัวอย่างประโยคความเดียวให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ฟัง
2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้ข้อเสนอแนะในการสังเกตว่าข้อความชนิดใดเป็นประโยคและข้อความชนิดใดเป็นวลีหรือกลุ่มคำ

การประเมินผล

1. การสังเกตและการร่วมกิจกรรม
2. ถาม – ตอบ เมื่อเวลามีการอภิปรายหรือสงสัยในกฎเกณฑ์
3. ทำใบงานและแบบทดสอบท้ายบทเรียน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 9

เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคความรวม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของประโยคความรวมได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกความหมายของประโยคความรวมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายและยกตัวอย่างประโยคความรวมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้ทั้งความซับซ้อนในภาคประธานและความซับซ้อนในภาคแสดง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 - ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ใบความรู้ เรื่อง ประโยคความรวม

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยยกตัวอย่างประโยคความเดียวหลาย ๆ ประโยค ให้นักเรียนดู
2. ผู้วิจัยยกตัวอย่างประโยคความรวม ให้นักเรียนดูแล้วถามนักเรียนว่า ประโยคทั้งสองชนิดมีข้อแตกต่างกันอย่างไร หลังจากนั้นจึงบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องประโยคความรวม
3. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของการเสริมแรงตามเงื่อนไข เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมการเขียนประโยคความรวมได้ตามเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่อง ประโยคความรวมแก่นักเรียนทุกคน
2. ให้นักเรียนศึกษาใบความรู้และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของประโยคความรวมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นทั้งภาคประธานและภาคแสดง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนถามเมื่อมีความสงสัยในกฎเกณฑ์ของประโยคความรวม
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำกิจกรรมในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้ หลังจากนั้นจึงส่งใบงานให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์ของประโยคความรวมพร้อมทั้งยกตัวอย่างให้เพื่อน ๆ ดู โดยให้ออกมาเขียนที่กระดานดำ
2. ผู้วิจัยสอบถามนักเรียนว่า ใครมีข้อสงสัยอะไรบ้าง หลังจากนั้นผู้วิจัย จึงสรุปและให้ข้อเสนอแนะในขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อสังเกตชนิดของประโยคความรวม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมและให้ความสนใจ
2. ถาม – ตอบ ของนักเรียนขณะร่วมอภิปราย
3. ทำกิจกรรมที่ผู้วิจัยกำหนด

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 10

เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคความซ้อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายและยกตัวอย่างประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นออกเป็นประโยคย่อย ๆ ได้
3. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และนำประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง ประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
 3. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยเขียนประโยคความซ้อนบนกระดานดำ 3 ประโยค แล้วให้นักเรียนอ่าน และถามนักเรียนว่า ประโยคดังกล่าว เป็นประโยคชนิดใด แล้วบอกนักเรียนว่าวันนี้เราจะเรียน เรื่องประโยคความซ้อน
2. ผู้วิจัยกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่นักเรียนจะได้รับแรงเสริมเมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมกรรมการเขียนประโยคความซ้อนได้ตามที่กำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เรื่อง ประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นให้นักเรียนทุกคนศึกษารายละเอียด
2. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมเมื่อมีนักเรียนไม่เข้าใจ
3. ผู้วิจัยแจกใบงานให้นักเรียนทุกคนทำกิจกรรม โดยแยกประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นออกเป็นประโยคย่อย ๆ เมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปรายละเอียดและกฎเกณฑ์ของประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นให้เพื่อน ๆ ฟัง

2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ และความตั้งใจของนักเรียนในการศึกษาเรื่อง ประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
2. พิจารณาจากการออกมารายงานให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ฟัง
3. ตรวจสอบแบบฝึกหัดและใบงานที่นักเรียนทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 11

เรื่อง ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักเกณฑ์การเขียนเรื่องเล่าได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกขั้นตอนการเขียนเรื่องเล่าได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถกำหนดโครงเรื่องที่จะเขียนเรื่องเล่าได้
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
5. เพื่อให้นักเรียนระบุประเด็นสำคัญของเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดได้

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. ใบความรู้ประกอบเรื่อง การเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา
 2. ตัวอย่างการเขียนเรื่องเล่า จากการที่ได้ประสบพบเห็นมา
 3. ตัวอย่างการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้อ่าน
 4. ตัวอย่างการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอ่านบทความให้นักเรียนฟัง พร้อมกับสนทนากับนักเรียนว่าเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยยกมาให้ฟังเป็นตัวอย่างหลาย ๆ เรื่องนั้นเป็นการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา
2. ผู้วิจัยบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่อง ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่า
3. ผู้วิจัยและนักเรียนตกลงเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การวางเงื่อนไข และการรับแรงเสริมเมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่องการเขียนเรื่องเล่าจากประสบการณ์ที่ได้ประสบพบเห็นมาให้ให้นักเรียนทุกคน
2. ผู้วิจัยอธิบายกฎเกณฑ์และขั้นตอนต่าง ๆ ในการเขียนเรื่องเล่าว่าจะทำอะไรและโดยทั่วไปแล้วลักษณะของเรื่องเล่าจะเป็นอย่างไร พร้อมกันนั้นผู้วิจัยให้ผู้เรียนดูตัวอย่างเรื่องเล่าที่ผู้วิจัยแจกให้นักเรียน
3. ให้นักเรียนศึกษาลักษณะของเรื่องเล่า และสังเกตไปด้วยว่า ลักษณะเรื่องเล่านั้นมีขั้นตอนการเขียนและลำดับความเป็นไปของเนื้อหานั้นจะมีลักษณะอย่างไร
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนทดลองเขียนเรื่องเล่า โดยให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของตัวเองในแต่ละวัน โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังตามลำดับ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ของการเขียนเรื่องเล่า และเน้นว่า เรื่องเล่าจะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
2. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับแนวการเขียนเรื่องเล่า

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนใจและเข้าร่วมทำกิจกรรม
2. ถาม – ตอบของผู้เรียนขณะศึกษารายละเอียดของงานเขียน
3. ทำใบงานและแบบทดสอบ

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
การทดลองครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล
2. เพื่อให้นักเรียนนำวิธีการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่าไปใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้จากการที่ได้เรียนรู้ จากการทดลองไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากการที่ได้รับความรู้ความเข้าใจจากการที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้
2. ผู้วิจัยมอบรางวัลและโบนัสให้แก่นักเรียน
3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้
2. สอบถามความคิดเห็นและความรู้สึกในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตความพอใจและยินดีที่ได้รับความรู้และแรงเสริมจากการทดลองครั้งนี้

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่

การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า

3. เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ของการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก
2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคยด้วยการพูดคุยและเล่าประสบการณ์ด้านการเรียนของตนเองและเพื่อน ๆ
3. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่สนทนาให้ผู้เรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น
4. ผู้วิจัยกล่าวถึงโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่าของนักเรียน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงและกำหนดโบนัสพิเศษที่นักเรียนต้องการในกรณีที่ทำได้ตามเงื่อนไขที่กำหนด
6. ผู้วิจัยชี้แจงการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มให้นักเรียนทราบตามเงื่อนไขที่กำหนดดังนี้
 - 6.1 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเช่นตอบคำถามที่ผู้วิจัยถามได้ถูกต้องเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม คือการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค หรือการเขียนเรื่องเล่า นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 3
 - 6.2 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม คือการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และหรือการเขียนเรื่องเล่า นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 2
 - 6.3 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายตามที่กำหนดเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม คือการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 1
 - 6.4 นักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรมจะได้รับคูปอง 1 ใบ
 - 6.5 นักเรียนที่สะสมคูปองได้ 10 ใบ จะได้รับโบนัสตามที่นักเรียนกำหนด
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ที่จะพบกันในวันทดลอง
8. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยจะให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเข้าร่วมกิจกรรมทุกวันโดยจะแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มละ 3 คน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. การถาม - ตอบของนักเรียน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 2

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่เป็นคำไทยและคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น บาลี สันสกฤต เขมร ชวาหรือมลายูและภาษายุโรปได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเท็จจริงทั้งของตนเองและเพื่อนนักเรียน ซึ่งอาจจะแตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. เอกสารประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ ใบความรู้ เรื่องหลักเกณฑ์การใช้คำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์
 2. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ โดยเน้นการพบเห็นคำดังกล่าวจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร และจากห้างร้านต่าง ๆ หรือสื่อโฆษณาต่าง ๆ
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการวางเงื่อนไขและการทำตามข้อตกลงเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมเป้าหมายคือ การเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านหรือเขียนบทร่ายกรองเกี่ยวกับคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ให้นักเรียนฟังหรือเขียนให้ดูบนกระดานดำ แล้วบอกนักเรียนว่าวันนี้เราจะเรียนเรื่อง"หลักการเขียนสะกดคำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์"
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เพื่อศึกษาใบความรู้ที่ผู้วิจัยแจกให้และให้นักเรียนศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของคำที่อ่านออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ จากคำที่เป็นคำไทยแท้และคำที่มาจากภาษาอื่น นักเรียนในกลุ่มจะร่วมปรึกษาหลักเกณฑ์และรายละเอียดของเนื้อหาที่เรียน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้โดยร่วมคิด วิเคราะห์และสังเคราะห์ด้วยกัน แล้วนำไปงานที่เพื่อนทำมาสรุปรวมแล้วออกมานำเสนอให้เพื่อนดูหน้าชั้นเรียนโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้คอยสังเกต
4. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของใบงานของนักเรียนแต่ละกลุ่มก่อนที่จะให้การเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนด
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้ตัวแทนของกลุ่มของนักเรียนออกมาสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ออกเสียงอะทั้งที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ จากคำไทยแท้ คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น บาลี สันสกฤต เขมร ขวาหรือมลายู และภาษายุโรปให้เพื่อน ๆ ฟังแล้วจดบันทึกลงสมุด

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วมของสมาชิกภายในกลุ่ม
2. การตรวจแบบฝึกหัดและใบงาน
3. การสังเกตจากตัวแทนกลุ่มที่ออกมารายงาน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 3

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้รูปวรรคตอนต่าง ๆ ได้
2. เพื่อให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่มาจากภาษาที่มีรูปวรรคตอนและเสียงวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่มาจากภาษาที่ไม่มีรูปวรรคตอนได้ถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. เอกสารประกอบการเรียน ได้แก่ ใบความรู้ เรื่องหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่มีรูปวรรคตอน เสียงวรรคตอน และการเขียนสะกดคำต่าง ๆ ที่ไม่มีรูปวรรคตอน
 2. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้รูปวรรคตอน เสียงวรรคตอน และคำที่ไม่มีรูปวรรคตอนและเสียงวรรคตอน
2. ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยตัวแทนกลุ่มจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการกำหนดพฤติกรรมของกลุ่ม ผลกรรมต่าง ๆ จะขึ้นอยู่กับตัวแทนกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านบทกลอนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำที่ใช้รูปวรรคตอนและไม่มีรูปวรรคตอน ตลอดจนเสียงของวรรคตอนต่าง ๆ แล้วผู้วิจัยบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องหลักเกณฑ์การใช้หรือเขียนคำที่มีรูปวรรคตอนและไม่มีรูปวรรคตอน
2. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เรื่อง หลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้รูปวรรคตอนและเสียงวรรคตอน และคำที่ไม่มีรูปวรรคตอน
3. ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 3 คนเพื่อศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในใบความรู้ และค้นคว้าคำที่ใช้รูปวรรคตอนจากเอกสารและหนังสือเรียนหลักภาษาไทย เล่ม 3
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้โดยร่วมกันคิดและค้นคว้าจากเอกสาร เมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง
5. ให้ตัวแทนกลุ่มนักเรียนออกมาอภิปรายหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้รูปวรรคตอน เสียงวรรคตอนและคำที่ไม่มีรูปวรรคตอนให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ได้ทราบ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนส่งตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้รูปวรรคตอน เสียงวรรคตอนและคำที่ไม่มีรูปวรรคตอน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วมของสมาชิกภายในกลุ่มแต่ละกลุ่ม
2. การตรวจแบบฝึกหัดและใบงาน
3. การถาม – ตอบและการออกมารายงาน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 4

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำพ้อง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกหลักเกณฑ์ของการเขียนสะกดคำที่มีเสียงพ้องกันได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมายของคำพ้องที่มีเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกันได้
3. เพื่อให้นักเรียนเขียนคำที่พ้องเสียงและพ้องรูปได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. เอกสารประกอบการเรียนและการสอน ได้แก่ ใบความรู้
 2. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 3. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดและหลักเกณฑ์การเขียนคำพ้อง
2. ผู้วิจัยชี้แจงและหลักเกณฑ์การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและข้อตกลงกับนักเรียนที่จะได้รับการเสริมแรง เมื่อมีพฤติกรรมเป้าหมาย ซึ่งในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตัวแทนกลุ่มจะเป็นผู้ที่มีบทบาทและรับผิดชอบในการกระทำของกลุ่มที่จะได้รับแรงเสริมเมื่อมีพฤติกรรมตามเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยอ่านบทร่ายกรองการออกเสียงคำพ้องให้นักเรียนฟัง 1 บท โดยใช้คำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนต่างกันและความหมายต่างกัน แล้วบอกกับนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องคำพ้อง
2. ผู้วิจัยแจกใบความรู้แก่นักเรียนเพื่อศึกษารายละเอียดและหลักเกณฑ์ของการใช้คำพ้องทั้งพ้องรูปและพ้องเสียง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสอบถามเมื่อไม่เข้าใจในเอกสารใบความรู้ และให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม
4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มร่วมทำแบบฝึกหัดในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้และเมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบ
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำพ้องทั้งพ้องรูปและพ้องเสียง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำพ้อง ทั้งพ้องรูปและพ้องเสียง แล้วผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. การถาม – ตอบของนักเรียนในระหว่างการอภิปราย
2. การทำแบบฝึกหัด
3. การให้ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิกกลุ่ม

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 5

เรื่อง ความสามารถในการเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักการเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตได้ถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต
 3. ใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตให้นักเรียนทราบ
2. ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดเกณฑ์การวางเงื่อนไขที่นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมาย

หมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่อง กฎเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตให้นักเรียนศึกษารายละเอียด
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาค้นคว้ารายละเอียดหลักการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตจากหนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3 เพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม เพื่อทำแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยแจกให้
4. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของใบงานที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะและเพิ่มเติมรายละเอียดที่นักเรียนสงสัยหรือทำไม่ถูกต้อง
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายในหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาตให้เพื่อน ๆ ทราบ เสร็จแล้วครูช่วยเสริมส่วนที่ขาดตกบกพร่องให้นักเรียนทั้งหมดทราบ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรม
2. การถาม – ตอบของนักเรียน
3. การทำกิจกรรมในใบงานและการรายงาน หรืออภิปรายผล

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 6

เรื่อง ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ” ได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ” ได้อย่างถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ใบความรู้
 3. แบบทดสอบ เรื่อง “การเขียนสะกดคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ”

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำสัญญาเงื่อนไขกับนักเรียนกรณี
ที่นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมในการเขียนคำที่ใช้ ซ ทร น และ ณ ได้ตามเป้าหมายและการให้แรงเสริม
2. ผู้วิจัยอ่านบทกลอนการใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ” ให้นักเรียนฟัง แล้วแจ้งนักเรียนว่า วัน
นี้เราจะเรียนเรื่องการเขียน “ซ” “ทร” “น” และ “ณ”

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ” ให้นักเรียน
ศึกษาหลักเกณฑ์ และค้นคว้าจากเอกสารต่าง ๆ เช่น หนังสือหลักภาษาไทย เล่ม 3
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำกลอนเรื่องการใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ” พร้อมกัน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับเอกสารการสอนเรื่อง หลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำ
ที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ” ที่ผู้วิจัยแจกให้
4. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เพื่อทำใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้ เสร็จแล้วส่งให้ผู้

วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปหลักเกณฑ์การเขียนคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น” และ “ณ”
2. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นหลักการเขียนสะกดคำที่ใช้ “ซ” “ทร” “น”
และ “ณ”

การประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรม
2. การถาม – ตอบ ของนักเรียนในขณะมีการอภิปราย
3. การทำใบงานและแบบทดสอบ

รายละเอียดการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 7

เรื่อง ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกลักษณะคำที่ใช้ รร ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถยกตัวอย่างคำที่ใช้ รร ได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อความหมายของคำที่ใช้ รร ได้ถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. ใบความรู้ที่ผู้วิจัยแจกให้
 3. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน)
2. ผู้วิจัยชี้แจงหลักเกณฑ์และพฤติกรรมเป้าหมายของการให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรม

ได้ตามข้อตกลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน) ให้กับนักเรียนทุกคน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำประพันธ์เกี่ยวกับการใช้ รร (ร หัน) พร้อมกัน เสร็จแล้วผู้วิจัยบอกว่าวันนี้เราจะเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน)
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษารายละเอียดกฎเกณฑ์การใช้ รร (ร หัน) และแจ้งนักเรียนว่า ถ้านักเรียนคนใดไม่เข้าใจขอให้ถามผู้วิจัยได้ เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง
4. ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มละ 3 คน เพื่อทำกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มสรุปหลักเกณฑ์การใช้ รร (ร หัน) ให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ทราบ
2. ผู้วิจัยชี้แนะต่อเติมหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำที่ใช้ รร (ร หัน) ให้ผู้เรียนทราบกรณีที่นักเรียนไม่เข้าใจ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ และการร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. การทำใบงานและแบบฝึกหัด
3. ถาม – ตอบ ขณะมีการอภิปรายซักถาม

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 8

เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคความเดียว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของประโยคความเดียวได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจเรื่องประโยคไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
3. เพื่อให้นักเรียนอธิบายและยกตัวอย่างประโยคความเดียวได้อย่างถูกต้อง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการเรียน ได้แก่ ใบความรู้เรื่องประโยคความเดียว
 3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยยกตัวอย่างกลุ่มคำและประโยคให้นักเรียนอ่านแล้วถามว่า ข้อความชนิดใด เป็นกลุ่มคำ ข้อความชนิดใดเป็นประโยค

1. ผู้วิจัยบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องประโยค
3. ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดข้อตกลงเกี่ยวกับการเสริมแรงเมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรม

เป้าหมายได้ตามที่กำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่อง ประโยคความเดียวให้นักเรียนศึกษารายละเอียดของประโยคว่ามีลำดับและขั้นตอนหรือกฎเกณฑ์อย่างไร

2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดและกฎเกณฑ์ของประโยคความเดียวให้นักเรียนทราบ
3. ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างประโยคชนิดความเดียว ซึ่งมีทั้งประโยค

ความเดียวที่ซับซ้อนทั้งภาคประธานและภาคแสดง

4. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เพื่อทำแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยแจกให้ เมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มสรุปและยกตัวอย่างประโยคความเดียวให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ฟัง
2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้ข้อเสนอแนะในการสังเกตว่าข้อความชนิดใดเป็นประโยคและข้อความชนิดใดเป็นวลีหรือกลุ่มคำ

การประเมินผล

1. การสังเกตและการร่วมกิจกรรม
2. ถาม – ตอบ เมื่อเวลามีการอภิปรายหรือสงสัยในหลักเกณฑ์
3. ทำใบงานและแบบทดสอบท้ายบทเรียน

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 9

เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคความรวม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของประโยคความรวมได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกความหมายของประโยคความรวมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายและยกตัวอย่างประโยคความรวมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้ทั้งความซับซ้อนในภาคประธานและความซับซ้อนในภาคแสดง

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 - ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ใบความรู้ เรื่องประโยคความรวม

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยยกตัวอย่างประโยคความเดียวหลาย ๆ ประโยค ให้นักเรียนดู
2. ผู้วิจัยยกตัวอย่างประโยคความรวม ให้นักเรียนดูแล้วถามนักเรียนว่า ประโยคทั้งสองชนิดมีข้อแตกต่างกันอย่างไร หลังจากนั้นจึงบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่องประโยคความรวม
3. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของการเสริมแรงตามเงื่อนไข เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่อง ประโยคความรวมแก่นักเรียนทุกคน
2. ให้นักเรียนศึกษาใบความรู้และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของประโยคความรวมที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นทั้งภาคประธานและภาคแสดง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนถามเมื่อมีความสงสัยในกฎเกณฑ์ของประโยคความรวม
4. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เพื่อทำกิจกรรมในใบงานที่ผู้วิจัยแจกให้หลังจากนั้นจึงส่งใบงานให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มสรุปหลักเกณฑ์ของประโยคความรวมพร้อมทั้งยกตัวอย่างให้เพื่อน ๆ ดู โดยให้ออกมาเขียนที่กระดานดำ
2. ผู้วิจัยสอบถามนักเรียนว่า ใครมีข้อสงสัยอะไรบ้าง หลังจากนั้นผู้วิจัย จึงสรุปและให้ข้อเสนอนะในขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อสังเกตชนิดของประโยคความรวม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมและให้ความสนใจ
2. ถาม - ตอบ ของนักเรียนขณะร่วมอภิปราย
3. ทำกิจกรรมที่ผู้วิจัยกำหนด

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 10

เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคความซ้อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายและยกตัวอย่างประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นออกเป็นประโยคย่อย ๆ ได้
3. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และนำประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

- สื่อ**
1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท. 305 – ท. 306 หลักภาษาไทย เล่ม 3
 2. เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง ประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
 3. ใบงาน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยเขียนประโยคความซ้อนบนกระดานดำ 3 ประโยค แล้วให้นักเรียนอ่าน และถามนักเรียนว่า ประโยคดังกล่าว เป็นประโยคชนิดใด แล้วบอกนักเรียนว่าวันนี้เราจะเรียน เรื่องประโยคความซ้อน
2. ผู้วิจัยกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่นักเรียนจะได้รับแรงเสริมเมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามที่กำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้เรื่อง ประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นให้นักเรียนทุกคนศึกษารายละเอียด
2. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ
3. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เพื่อทำกิจกรรม ให้แยกประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นออกเป็นประโยคย่อย ๆ เมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาสรุปรายละเอียดและหลักเกณฑ์ของประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นให้เพื่อน ๆ ฟัง
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ และความตั้งใจของนักเรียนในการศึกษาเรื่อง ประโยคความซ้อนที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
2. พิจารณาจากการออกมารายงานให้ผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ฟัง
3. ตรวจสอบแบบฝึกหัดและใบงานที่นักเรียนทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 11

เรื่อง ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกหลักเกณฑ์การเขียนเรื่องเล่าได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกขั้นตอนการเขียนเรื่องเล่าได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนเรื่องเล่าได้
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
5. เพื่อให้นักเรียนระบุประเด็นสำคัญของเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนดได้

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

สื่อ

1. ใบความรู้ประกอบเรื่อง การเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา
2. ตัวอย่างการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา
3. ตัวอย่างการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้อ่านมา
4. ตัวอย่างการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอ่านบทความให้นักเรียนฟัง พร้อมกับสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเขียนเรื่องเล่าที่ผู้วิจัยยกมาให้ฟังเป็นตัวอย่างหลาย ๆ เรื่องนั้นเป็นการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา
2. ผู้วิจัยบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะเรียนเรื่อง ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่า
3. ผู้วิจัยและนักเรียนตกลงเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการรับแรงเสริมเมื่อนักเรียนในกลุ่มสามารถแสดงพฤติกรรมกรรมการเขียนเรื่องเล่าได้ตามเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

1. ผู้วิจัยแจกใบความรู้ เรื่องการเขียนเรื่องเล่าจากประสบการณ์ที่ได้ประสบพบเห็นมาให้นักเรียนทุกคน
2. ผู้วิจัยอธิบายหลักเกณฑ์และขั้นตอนต่าง ๆ ในการเขียนเรื่องเล่า ว่าจะอย่างไรและโดยทั่วไปแล้วลักษณะของเรื่องเล่าจะเป็นอย่างไร พร้อมกันนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างเรื่องเล่าที่ผู้วิจัยแจกให้นักเรียน
3. ให้นักเรียนร่วมกันศึกษาลักษณะของเรื่องเล่า และสังเกตไปด้วยว่า ลักษณะเรื่องเล่านั้นมีขั้นตอนการเขียนและลำดับความเป็นไปของเนื้อหานั้นมีลักษณะอย่างไร
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ 3 คน เพื่อช่วยกันเขียนเรื่องเล่า โดยให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของตนเองในแต่ละวัน โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังตามลำดับ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาสรุปหลักเกณฑ์ของการเขียนเรื่องเล่า และเน้นว่าเรื่องเล่ามีส่วนใหญ่จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
2. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับแนวการเขียนเรื่องเล่า

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนใจและเข้าร่วมทำกิจกรรมกลุ่ม
2. ถาม – ตอบของผู้เรียนขณะศึกษารายละเอียดของงานเขียน
3. ทำใบงานและแบบทดสอบ

รายละเอียดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
การทดลองครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มได้
2. เพื่อให้นักเรียนนำวิธีการเขียนสเกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่าไปใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้จากการที่ได้เรียนรู้ จากการทดลองไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากการที่ได้รับรู้ความเข้าใจจากการที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้
2. ผู้วิจัยมอบรางวัลและโบนัสให้แก่นักเรียน
3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและได้เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้
2. การถาม – ตอบ ของนักเรียนขณะเข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตความพอใจและยินดีที่ได้รับความรู้และแรงเสริมจากการทดลองครั้งนี้

ภาคผนวก ข

แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ

(1) การเขียนสะกดคำ

1.1 การเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

สาระสำคัญ

1. วิสรรชนีย์ หรือรูปสระ (ะ) ใช้ประกอบหลังพยัญชนะ เพื่อให้อ่านออกเสียง อะ ให้เต็มเสียง เช่น คำว่า สะพาน กะทิ มะลิ

2. หลักการเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์ มีหลักสำคัญที่ควรพิจารณา ดังนี้

2.1 ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต หากพยางค์ท้ายลงเสียงอะเวลาเขียนต้องประวิสรรชนีย์ท้ายพยางค์ เช่น สรรณะ อมตะ อิสระ มรณะ

2.2 คำที่มาจากภาษาตะวันตก มีภาษาชวา จีน ญี่ปุ่น พม่า ฯลฯ หากมีเสียงอะในคำให้ประวิสรรชนีย์ แม้จะเป็นเสียงอะกลางคำ เช่น

ภาษาชวา ได้แก่ ระตู มะเดหวี, ระเด่น

ภาษาจีน ได้แก่ บะหมี่, แป๊ะ ตะหลิว แป๊ะชะ

ภาษาญี่ปุ่น ได้แก่ ซากุระ โยชิตะ โซบะ โยโกะ

ภาษาพม่า ได้แก่ ไปมะยง่วน อังวะ, อะแซหฺวุ่นกี

ภาษามอญ ได้แก่ กะยอชะวา มะกะโท มะสะลุม สะตาหมัน มะเดหวี ปะหนัน

2.3 คำตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไป ถ้าคำที่ออกเสียงอะนั้นกร่อนมาจากคำอื่นให้ประวิสรรชนีย์ เช่น

ชะเอม กร่อนจาก เฌอเอม สะตือ กร่อนจาก สายตือ

ประมง กร่อนจาก ปลามง ฉะนั้น กร่อนจาก ฉินฉั้น

ตะวัน กร่อนจาก ดาววัน มะม่วง กร่อนจาก หมากม่วง

ทั้งนี้อาจยกเว้นบางคำ เช่น หนึ่ง (กร่อนจากอันหนึ่ง)

2.4 คำที่ขึ้นต้นด้วย สะ แล้วแผลงเป็น ตะ หรือ กระ ให้ประวิสรรชนีย์ เช่น

สะพั้ง แผลงเป็น ตะพั้ง สะเทือน แผลงเป็น กระเทือน

สะพาน แผลงเป็น ตะพาน สะไ้ แผลงเป็น ตะไ้

2.5 คำที่ได้จากการแผลงคำ ถ้าคำใหม่มีตัว ร กล้าในพยางค์หน้าและออกเสียง อะ ให้ประ

วิสรรชนีย์ เช่น

กระลับ แผลงจาก กลับ กระเลือก แผลงจาก เกเลือก

กระจาย แผลงจาก ขจาย ประจัญ แผลงจาก ผจัญ

ประเตี๋ย แผลงจาก เผเตี๋ย

2.6 คำที่ออกเสียง อะ ชัดเจน ให้ประวิสรรชนีย์ เช่น กะดีกะเดียม กะดุกกะดิก กะชะกะซัง กะแซ่ กะตัก กะทันหัน ชะมักเขม้น ชะมุกชะมอม ชะยุกชะยิก เป็นต้น

2.7 คำซ้ำ 2 คำ (บาลีเรียกว่า คำอัมภาส) เสียงของพยางค์หน้ามักกร่อนเป็นเสียง อะ ให้ประวิสรรชนีย์ เช่น

ยัมยัม	กร่อนเป็น	ยะยัม	รยรรย	กล่อนเป็น	ระรย
ลิปลิป	"	ละลิป	ลนลาน	"	ละลนละลาน
หวิหววิ	"	วะหวิ	ฉินั่น	"	ฉะนั่น

2.8 คำที่ไม่ทราบที่มาแน่ชัดว่ามาจากภาษาใด ก็ให้ประวิสรรชนีย์ไว้ก่อน เช่น ละคร กระดาษะ สระระแห่น กะละมัง มะละกอ ฯลฯ

หลักการเขียนคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์

คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ คือคำที่ไม่มีรูปสระอะ (ะ) มีหลักสำคัญที่ใช้เป็นข้อกำหนดการเขียน ดังนี้

1. คำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ มีหลักสังเกตดังนี้

1.1 คำที่มาจากภาษาเขมร ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น ฉมับ ฉับ ฉอ ขจี ผทม ผกา พนม เป็นต้น

1.2 คำสมาสที่ออกเสียง อะ กลางคำ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น อีสราภาพ คณบดี มนุษยศาสตร์ ราชรถ เทพบุตร

1.3 คำที่ออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น อนุชิต มัสยา วิฑู หนึ่ง พยาน

1.4 คำไทยพยางค์เดียวที่ใชัพยัญชนะตัวเดียว อ่านออกเสียง อะ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น ฐ (ท่าน, เธอ, ไ้) ณ (ใน) ฯพณฯ (พระนะท่าน หรือ พระนะหัวเจ้าท่าน)

ท - ทนาย (ท่าน (ผู้เป็น) นาย, พ- พนาย (พ่อ (ผู้เป็น)นาย, พนักงาน (ผู้เป็น) นาย

1.5 คำที่ใช้อักษรนำ พยางค์แรกอ่านออกเสียง อะ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น จรัส จริต ตลก ตลาด ตวัด ตวาด ปรอท ปริมปรา ปริญา อรุณ อราม อร่อย อลักเอลือ อล่างฉ่าง อสิ่งฉิ่ง ขยับขยาย ขมุกขมัว ขยุกขยิก เกลือกถลน ถลากไถล สยมพร ผนวก สวาท สลาดัน สยดสยอง สนับสนุน ผลึก

ข้อสังเกต การอ่านออกเสียงคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ จะมี 3 ลักษณะด้วยกัน ได้แก่

- 1) อ่านออกเสียง ออ-อะ เช่น ทฤษฎี อ่านว่า ทอ-ระ-ยด
อรไท อ่านว่า ออ-ระ-ไท ทรมาน อ่านว่า ทอ-ระ-มาน
- 2) อ่านออกเสียง อะ-อะ เช่น กรณี อ่านว่า กะ-ระ-นี, คณนา อ่านว่า คะ-นะ-นา
- 3) อ่านออกเสียง อน-อะ เช่น อลวน อ่านว่า อน-ละ-วน,
อลเวง อ่านว่า อน-ละ-เวง, อลหม่าน อ่านว่า อน-ละ-หม่าน

แบบฝึกหัด 1

เรื่อง การใช้คำที่ออกเสียงอะ ที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

1. ให้นักเรียนเลือกคำที่เขียนสะกดผิด แล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

ลม้าย สะกิด พะยอม การะเกด ทะนง สตุ ชะง่อน ละบอง

คะนึ่ง สะเทือน อะไร พะงา ชะมด ตะบิตตะขวาง

คำที่สะกดถูกต้อง	คำที่สะกดผิด	แก้ไขให้ถูกต้องแล้ว
.....		
.....		
.....		
.....		
.....		

2. ให้นักเรียนเขียนคำสามพยางค์ที่ออกเสียง อะ กลางพยางค์ที่ประวิสรรชนีย์มา 10 คำและที่ไม่ประวิสรรชนีย์ มา 10 คำ

คำที่ออกเสียง อะ ที่ประวิสรรชนีย์	คำที่ออกเสียง อะ ที่ไม่ประวิสรรชนีย์
1.....2.....	1.....2.....
3.....4.....	3.....4.....
5.....6.....	5.....6.....
7.....8.....	7.....8.....
9.....10.....	9.....10.....

3. ให้นักเรียนเติมพยางค์หน้าของคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ต่อไปนี้ โดยใช้พยัญชนะต้นที่กำหนดให้ต่อไปนี้

ข ฉ ช ต ท ป พ ม ย ร ล ส อ

- 1.....กด 2.....กัถ 3.....ฉาน 4.....นบ 5.....นม 6.....น่าน 7.....นง 8.....นาค 9.....นัต
 10.....มน 11.....ไม 12.....บัน 13.....บอบ 14.....บอง 15.....รัก 16.....รำ 17.....ร้าม 18.....รา
 19.....ร้อย 20.....ล้ำ 21.....ลัต 22.....ลาด 23.....ลอม 24.....ลาม 25.....โลม 26.....ยอม 27.....ยาน
 28.....แยง 29.....อ้อน 30.....อาด

1.2 การเขียนวรรณยุกต์

สาระสำคัญ

การเขียนคำที่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ มีหลักสังเกตดังนี้

1. ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ กับคำตาย เช่น กุก ขุก คาก อุก หลาก งาบ
2. ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์กับอักษรต่ำที่เป็นคำตายที่ประสมกับสระเสียงสั้น เช่น อะ สะ
3. ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ กับอักษรสูงและต่ำ เช่น ขา อะ สะ
4. ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ กับอักษรสูงและอักษรต่ำคำเป็น เช่น ขา มา ลา
5. ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์กับคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น เทปอัดเสียง เซนต์เมตร

เทคนิค ชุป ชอล์ก

6. ใช้วรรณยุกต์กับคำที่มาจากภาษาจีน เช่น ก่วยเตี๋ยว ตุ่น กุ้น ดั่งโอ้

กวยจ๊ับ

7. วรรณยุกต์ตรี ใช้กับอักษรกลางเท่านั้น

8. ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีกับพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรต่ำ ใช้ไม้โท และอ่านเป็นเสียงตรี เช่น ชั่น ชื้อ ไชร์ โค้ก

9. คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำและประสมสระเสียงสั้นในแม่ ก กา หรือในมาตรา แม่ กก กค กบ จะมีเสียงวรรณยุกต์ตรีเสมอ เช่น

นะคะ ชีชะ นึก แปะ รัก หัพ งด เม็ด มัด ชัด

วรรณยุกต์ในรูปต่าง ๆ ที่ควรจำ

1. อักษรกลางคำเป็น	ใช้วรรณยุกต์ได้ 4 รูป เช่น ปา ป่า ป้า ป๊า ป๋า
2. อักษรกลางคำตาย	ใช้วรรณยุกต์ได้ 3 รูป เช่น จะ จ๊ะ จื้อ จ้า
3. อักษรสูงคำเป็น	ใช้วรรณยุกต์ได้ 2 รูป เช่น ผา ผ่า ผัว
4. อักษรสูงคำตาย	ใช้วรรณยุกต์ได้ 1 รูป เช่น ผีเยะ ผีเยะ
5. อักษรต่ำคำเป็น	ใช้วรรณยุกต์ได้ 2 รูป เช่น วาย ว้าย ว้าย
6. อักษรต่ำคำตาย สระเสียงสั้น	ใช้วรรณยุกต์ได้ 2 รูป เช่น อะ อะ อะ
7. อักษรต่ำคำตาย สระเสียงยาว	ใช้วรรณยุกต์ได้ 2 รูป เช่น โนด โน้ด โน่ด

แบบฝึกหัด 2

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนเลือกทำกิจกรรมต่อไปนี้

1.1 ให้เขียนคำที่ใช้อักษรต่ำ ออกเสียงตรี และมีรูปวรรณยุกต์โท (5 คำ)

.....

.....

.....

1.2 ให้เขียนคำที่ใช้อักษรต่ำ ออกเสียงตรี และไม่มีรูปวรรณยุกต์ (5 คำ)

.....

.....

.....

2. ให้นักเรียนเขียนเสียงของคำต่อไปนี้ ว่ามีเสียงวรรณยุกต์อะไร

เก้ เสียงวรรณยุกต์..... โฉ เสียงวรรณยุกต์..... ตึก เสียงวรรณยุกต์.....

เท่ เสียงวรรณยุกต์..... บู้ เสียงวรรณยุกต์..... โน้ต เสียงวรรณยุกต์.....

เอ๊ะ เสียงวรรณยุกต์..... ้วย เสียงวรรณยุกต์..... แล้ว เสียงวรรณยุกต์.....

รัก เสียงวรรณยุกต์..... แปรด เสียงวรรณยุกต์..... กริ่ง เสียงวรรณยุกต์.....

3. ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อน ผลัดกันฟังเสียงและฝึกอ่านออกเสียงคำในประโยคต่อไปนี้

แล้วบอกว่าแต่ละคำเป็นเสียงวรรณยุกต์อะไร

- 3.1 น้ำพร้อมซื้อชิ้นไม้...../...../...../...../.....
- 3.2 เธอจะไปไหนให้บอก...../...../...../...../.....
- 3.3 อ้า! ให้อ่านใจให้ไค้ก...../...../...../...../.....
- 3.4 น้องน้อยเคลื่อนคล้อยลอยฟ้า...../...../...../...../.....
- 3.5 ฟานี้ไร่แล้วตลาดแคล้วครีกครั้น...../...../...../...../.....

1.3 คำพ้อง

สาระสำคัญ

คำพ้อง คือคำที่ซ้ำกัน ซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ คำพ้องเสียง และคำพ้องรูปซึ่งสามารถแยกออกได้ดังนี้

1. คำพ้องเสียง เป็นคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนตัวสะกดต่างกัน การที่เราจะเข้าใจความหมายต้องพิจารณาการเขียนตัวสะกดหรือพิจารณาจากใจความใกล้เคียงในประโยคซึ่งสามารถแบ่งได้ ดังนี้

1.1 เสียงของคำที่เหมือนกัน แต่มีตัวสะกดที่ต่างกัน คือ น กับ ณ เช่น

คำที่ใช้ น

คุณ - หมายถึงต้นไม้

ตำนาน - หมายถึงเรื่องแสดงกิจแต่ปางหลัง

บัน - หมายถึงน้อย

คำที่ใช้ ณ

คุณ - หมายถึงการนับจำนวนเท่าตัว

ตำนาน - หมายถึงเครื่องห้าม

บรรณ - หมายถึงใบไม้,หนังสือ

1.2 คำที่ออกเสียงเหมือนกันหรือซ้ำกัน ตัวสะกดต่างกัน เช่น น กับ ร

คำที่ใช้ น

กระบวน หมายถึงลำดับ

เคียน หมายถึงพัน

จำเนียร หมายถึงตัด

เทียน หมายถึงเครื่องตามไฟหล่อด้วยขี้ผึ้ง

คำที่ใช้ ร

กระบวน หมายถึงระดับ

เคียร หมายถึงคำพูด

จำเนียร หมายถึง นาน,ช้า

เทียน หมายถึง ย่อมหรือเชิร หมายถึงนักปราชญ์

1.3 พวกจัดกลุ่ม คือคำที่ซ้ำกันมาก ๆ และมีตัวสะกดต่างกันออกไปหลายคำซึ่งทำให้เขียนผิด

จำเป็นต้องรู้ความหมายและฝึกบ่อย ๆ จึงจะสามารถเขียนได้ถูกต้อง ได้แก่คำ

ก. คำพ้องเสียงที่มี 3 - 4 คำ

ประสาธ - โปรดให้,ยินดี,เส้นสำหรับนำความรู้ลึก

ประศาสน์ - การสั่งสอน

ชั้นนธ์ - ตอน,ส่วน,เพื่อน,ภาค

ชั้นร์ - กอง,หมวด,หมู่

นาด - ทอดขนให้งาม

นาต - การทำลาย

ภูต - ผี,เป็นแล้ว,เกิดแล้ว

เพท - มนต์คาถา,ความรู้

เพส - ยี่สิบ

ประสาธน์ - ทำให้สำเร็จ

ขรรค์ - มีสองคมรูปคล้ายหอกมีด้ามสั้น

ชั้น - ชั้นตักน้ำ,ทำให้แน่น,กล้ำหาญ,แข็งแรง

นาง - นางพื่อนรำ,นางละคร

นาท - ความบันลือ,เสียงร้อง

พูด - กล่าว

ภูติ - ความมั่งคั่ง,ความรุ่งเรือง

เพศ - ลักษณะที่ให้ทราบว่าเป็นชายหรือหญิง

เภท - ทำลาย,แตกหัก,การแข่งขัน

ข. คำพ้องเสียงที่มีเสียงซ้อนกัน 5 - 6 คำ เช่น

พาก - โรคที่เป็นแก๊สตัวชนิดหนึ่ง

ภาค - ข้าง,คราว,ผ่อน,ส่วน

พรรค - หมู่,พวก

พักรตร์ - หน้า

ภัก - ความเจริญ,โชคดี,เกียรติ

มณธ์ - น้ำเมา,ของมัน ๆ

มนต์,มนตร์ - คำสวด,คำศักดิ์สิทธิ์

มล - มลทิน,ไม่บริสุทธิ์,มัวหมอง

พากย์ - คำกล่าวเรื่องราว,คำพูด

ภาคย์ - โชคดี,โชค

พัก - อาศัยอยู่ชั่วคราว

ภักษ์ - อาหาร

พัคณ์ - หักออก,แตก

มน - อยู่กับที่,กลม ๆ ไม่เป็นเหลี่ยม

มนท์ - ดาวพระเสาร์,อ่อนแอ,โง่เขลา

ราช - พระเจ้าแผ่นดิน

ราชย์ - ราชสมบัติ,ความเป็นพระราชา รัต - เทของเหลวเช่นน้ำให้สาครกระจาย
 รัต - ไขมาแล้ว รัตร์ - กลางคืน ราษฎร์ - พลเมือง,บ้านเมือง,แคว้นแคว้น

ค. คำพ้องเสียงที่มีเสียงซ้ำกันมาก เช่น

พิชญ์ - นักปราชญ์	พิตร - ของเครื่องปลื้มใจ,ทรัพย์
พิทย์ - ความรู้	พิศ - ยี่สิบ,ดู,เพ่งดู
พิษ - สิ่งที่เป็นโทษ	ภิส - รากบัว,เหง้าบัว
พาด - ทอด,พิง,กาย	พาด - ลม
พาท - ถ้อยคำ,คำพูด	พาทย์ - เครื่องประโคม
พาธ - ความทุกข์,ความเบียดเบียน	พาส - นุ่งห่ม
พาสน์ - เครื่องนุ่งห่ม	ภาษา - บอก,พูด,กล่าว
ภาษาณ์ ภาษาณ์ - การพูด	ภาส - แสงสว่าง

2. คำพ้องเสียงที่ใช้อักขรคู่ ต่างวรรณยุกต์ เพื่อให้มีความหมายต่างกัน เช่นคำว่า

ข้า	มีเสียงเหมือนกับ	คำ,ฆ่า	ฉ้อ	มีเสียงเหมือนกับ	ช่อ
ข้าง	"	ค่าง	ชั่ว	"	ควั
เขี้ยว	"	เคี้ยว	ถ้า	"	ท่า
ผู้	"	พู่	ฝิ่ง	"	ฟิ่ง
สู้	"	ชู	ข้อย	"	ค้อย
เถ่า	"	เต่า	ล้อม	"	ช่อม
มัน	"	หมั่น	ซุ่ม	"	สู้ม
จิ้น	"	สิ้น	แค้น	"	แค่น
			ช้อน	"	ค้อน

3. คำพ้องรูป คือคำที่ออกเสียงเหมือนกัน เขียนเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกัน เช่น คำว่า

ขัน ซึ่งมีความหมายต่างกัน ดังนี้

ขัน - หมายถึงภาชนะชนิดหนึ่งสำหรับตักน้ำ
 ขัน - หมายถึงการทำให้แน่นด้วยวิธีหมุนเข้าไป
 ขัน - หมายถึงอาการร้องเป็นเสียงอย่างหนึ่งของไก่หรือนกบางชนิด
 ขัน - หมายถึง หัวเราะ
 ขัน - หมายถึงต้นไม้ชนิดหนึ่ง

แบบฝึกหัด 3

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเขียนคำพ้องเสียงและพ้องรูป อย่างละ 10 คำ

คำพ้องเสียง	คำพ้องรูป
1.....6.....	1.....6.....
2.....7.....	2.....7.....
3.....8.....	3.....8.....
4.....9.....	4.....9.....
5.....10.....	5.....10.....

(2) ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้ไปเติมในช่องว่างให้ได้ความหมายและสอดคล้องกัน

การ กาล การณ์ กานต์ ภาพ กานท์ กาญจน์ กาน

ทุกคนต้องมีหน้าที่ที่กระทำ (.....) ทั้งเข้าสหาย บายคำ (.....) ไม่ค่อยใคร
 ทั้งต้นใหญ่ไว้กิ่งก้านเพราะถูกตัด (.....) จำแนชัดคดีตั้ง (.....) ยังไม่ลืม
 แสนปลาบปลื้มยิ่งนักที่รัก (.....) ฉนั้น ต้องจากกันเพราะเกิดมีดมน (.....)
 จึงพร่ำบ่นบทกลอน (.....) สอนใจให้ชื่นจิต ทุกชีวิตร้นรมย์สมมีทอง (.....)

(3) ให้นำคำพ้องไปใส่ในช่องว่างให้สัมพันธ์กัน

พิตร พิชญ์ พิทย์ พิต พิช ภิส
 พาด พาด พาท พาทย์ พาร พาส พาสน์
 ภาษ ภาษณ์ ภาสน์ ภาส

นักปราชญ์(.....) ถ้อยคำ (.....) ทรัพย์ (.....)
 เครื่องประโคม (.....) ความรู้ (.....) ความทุกข์ (.....)
 เฟื่องดู (.....) นุ่งห่ม (.....) สิ่งที่เป็นโทษ (.....)
 บอก (.....) รากบัว (.....) การพูด (.....)
 ฟิง (.....) แสงสว่าง (.....) ลม (.....)

1.4 การเขียนตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต

สาระสำคัญ

ตัวการันต์ คือ พยัญชนะตัวท้ายของคำที่มีไม่ทัณฑฆาต (ก) กำกับอยู่เพื่อไม่ให้ออกเสียง พยัญชนะที่มีไม่ทัณฑฆาตใช้เป็นตัวการันต์เฉพาะภาษาไทยเท่านั้น ศัพท์ที่มีตัวการันต์ มีหลักในการเขียนดังนี้

1. เขียนไว้บนตัวอักษรที่ไม่ต้องการออกเสียง หรือเพื่อรักษารูปศัพท์เดิม เช่น อินทรีย์ วิเคราะห์ ปรางค์ องค์ ฟิล์ม ปาล์ม กอล์ฟ สาส์น
2. ใช้ในคำที่มาจากภาษาสันสกฤต ถ้าตัวสะกดในคำเดิมเป็นตัวตาม แม้จะไม่ออกเสียง พยัญชนะท้ายแต่ก็ไม่ต้องใช้ทัณฑฆาตกำกับ เช่น จักร ยাত্র มาตร บัตร เนตร อัคร เป็นต้น
3. คำที่มาจากภาษาอังกฤษ บางคำเมื่อนำมาเขียนในภาษาไทยมักใส่ไม่ทัณฑฆาตลงบนตัวอักษรที่ไม่ต้องการออกเสียง เพื่อรักษารูปศัพท์เดิม และเพื่อความสะดวกในการออกเสียง เช่น
ฟิล์ม อ่านว่า ฟิม ซอลก อ่านว่า ซ็อก
ฟาร์ม “ ฟาม การ์ตูน “ กา-ตูน
4. คำบางคำออกเสียงเหมือนกันเป็นคู่ ๆ ถ้ามีการันต์จะทำให้มีความหมายต่างไปจากเดิม ดังนั้นเวลาเขียนจะต้องสังเกตให้ดี และใช้ให้ถูกต้องตามความหมาย เช่น

กรณี (เหตุ เรื่องราว)	กรณีย์ (กิจที่พึงทำ)
การ (กิจ งาน ธุระ)	การณ (เหตุ เล้า มูล)
ดุล (ตราฐ คันชั่ง)	ดุลย์ (ความเท่ากัน)
พาณิข (พ่อค้า)	พาณิขย์ (การค้าขาย)
สุรี (ผู้กล้าหาญ)	สุรีย์ (ดวงอาทิตย์)
นิเทศ (ชี้แจง แสดง จำแนก)	ศึกษานิเทศก์ (ผู้ทำหน้าที่ชี้แจง)

5. รูปศัพท์เดิมทำให้เราเขียนคำบางคำมีตัวการันต์ บางคำไม่มี เช่น

เปอร์เซนต์	ต้องมี ต์ เพราะมาจากศัพท์เดิม
เซ็นชื่อ	ไม่ต้องมีตัวการันต์ เพราะมาจากศัพท์เดิม
ดำรง	ไม่ต้องมี ์ เพราะมาจากคำว่า ตรง
จำนง	ไม่ต้องมี ์ เพราะมาจากศัพท์เดิมว่า จง
ไตรยางศ์	ต้องมี ์ เพราะมาจากศัพท์เดิม ไตร + องค์

6. คำสมาส เมื่อนำมาสมาสกัน จะไม่ใช้ไม่ทัณฑฆาตระหว่างคำ เช่น
แพทย์ + ศาสตร์ = แพทยศาสตร์

ตัวอย่างคำสมาส ได้แก่ ศัลยกรรม มนุษยสัมพันธ์ สัตวแพทย์ ทันตแพทย์
ชนมพรรษา วิวาหมงคล ทิพยจักร ทัณฑฆาต

ประโยชน์ของตัวการันต์

มีไว้เพื่อรักษารูปศัพท์เดิมในภาษาอื่นและช่วยให้สะดวกในการออกเสียงคำที่มาจากภาษาอื่น ได้แก่ ภาษาบาลี – สันสกฤต ภาษายุโรป (อังกฤษ-ฝรั่งเศส)

ข้อสังเกต

1. ไม่ต้องใช้ไม้ทัณฑฆาตกับคำที่มีตัวสะกดเป็นตัวควบเพราะตัวควบไม่ใช่ตัวการันต์ เช่น มิตร จักร อัคร กอปร นิทร จิตร เพชร สมัคร อัคร บุตร เป็นต้น
2. คำบางคำไม่ต้องมีตัวการันต์ เช่น จำนง ลำอาง โล่ ชำรง ตำริ ดุลพินิจ บ่วงบาท สิงโต สถิต พะอง นัยนา วิเศษ จักรวรรดิ ฉันทมิตร พยาธิ
3. บางคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่กน ไม่ต้องใช้ไม้ทัณฑฆาต เช่น สุวรรณ พรรณวรรณ กรรม

+++++

แบบฝึกหัด 4

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเติมตัวการันต์ให้ถูกต้อง

สายสัญญาณ..... ยานต์..... ฟิว..... อาค..... ปาติโมก.....
 หง..... อุปโลกน์..... ฟอ.....ม ไตรยาง..... อาถรรพ.....

(2) ให้นักเรียนเขียนคำอ่านต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

2.1 จัก-กระ-พัด..... 2.2 พระ-ยาด.....
 2.3 อะ-ล้ง-กาน..... 2.4 มะ-หา-โพด.....
 2.5 เพ็ด..... 2.6 ฉัด.....
 2.7 สะ-หวัน..... 2.8 จัก-กะ-หวัด.....
 2.9 สานจากนายกรัฐมนตรื..... 2.10 เกียด.....

(3) ให้นักเรียนเติมตัวการันต์ของคำในรอยกรองต่อไปนี้

ผู้มีเขา.....อายุเยา.....เราประจัก.....อาจารย์.....
 รักหมั่น.....เห็นจันท.....ฉาย ถือพระขรร.....แก้อาถรรพ.....สิ้นอันตรราย
 อภิรม.....นั่งสบายไม่ปรารม.....เห็นพระสง.....ท่านรุดง.....อยู่ในป่า
 มองนัย.....ตาเธอจบบัล.....ฉนชื่นชม ศรีสวัส.....อภิสิท.....ได้ชิดชม
 ปราช.....นิยมรามเกียรติ.....เขียนคัมภี.....แม่น้าใน.....ยวาก็ไม.....
 ใครรู้บ้าง ถึงอยู่ห่างโทรศัพท์.....รับเร้วรี อานิสง.....สงเคราะห์.....
 มิตรจิตเปรมปรี เรื่องอุทธร.....สองคดีโจท.....มีชัย

1.5 การเขียนคำที่ใช้ ช ทร น และ ณ

สาระสำคัญ

การเขียนคำที่ใช้ ช ทร ณ นั้นมีลักษณะสำคัญที่ควรสังเกต คือ ตัว ช และ ทร นั้นจะอ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่ลักษณะการใช้นั้นต่างกันและก็มีความหมายต่างกันด้วย ดังนั้นขอให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ใช้ ช และ ทร ออกเสียง ซอ พร้อมกัน และสังเกตลักษณะของการออกเสียงด้วย (2 นาที นะครับ)

ไทรเทริด ทราบ ทราย ทราม ทรง	ทอโร (ทร) ยังคง
ออกเสียง ซอ ตามแบบบรรพ์	
ทรวง ทруд ไทรม แทรก เช่นกัน	จะเชิงเทรานั้น
ออกเสียง ซอ ถูกวิธี	
คำทรัพย์ พุทธานนทรี	มัทรีเทวี
อินทรี อินทรีย์ เสียง ซอ	

การใช้ ช และ ทร มีหลักสังเกตดังนี้

1. คำไทยแท้ที่ออกเสียง “ซอ” มักใช้ “ช” เสมอ เช่นคำว่า ชวดเซ ซอกแซก ซับซาบ ชม ชบ ซึม ซาบซ่าน มียกเว้นบางคำ ได้แก่ ไชรม ไชร์
หมายเหตุ คำว่า ซึมซาบเป็นคำไทยแท้ หมายถึง เอิบอาบเข้าไปทั่วถึง
2. คำที่รับมาจากภาษาเขมร ซึ่งในภาษาเดิมใช้ ชร ไทยเราใช้รูป “ทร” และออกเสียงเป็นเสียง “ซ” เช่น ทราบ ไทร ทрудไทรม แทรก จะเชิงเทรา ทรวง ทรง (ซึมทราบ เป็นคำประสมหมายถึง รู้ละเอียด)
3. คำที่รับมาจากภาษาสันสกฤต ซึ่งในภาษาเดิมใช้ ทร ไทยเราใช้รูป ทร และบางคำออกเสียงเป็นเสียง ซอ เช่น มัทรี ทรัพย์ อินทรีย์ นนทรี

การใช้ น และ ณ มีหลักการใช้ ดังนี้

1. ใช้ในคำที่มาจากภาษาบาลีและสันสกฤต ซึ่งมีเศษวรรค ร ษ ฤ เกิดในฐานเดียวกับ วรรค ฎ ให้ใช้ ณ เช่น คำว่า ลักษณะ โฆษณา ประณีต กรุณา โบราณ เป็นต้น และโดยหลักการนี้ แม้คำเดิมจะใช้ น เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย ก็ใช้ ณ เช่น ประณม ประมาณ ประณอม ประณิธาน

2. หากระหว่างตัว ร หรือ ษ กับตัว ณ มีพยัญชนะวรรค กะ (ก ข ค ง) กับวรรค ปะ (ป ผ พ ภ ม) และเศษวรรค ย ให้ใช้ตัว ณ เช่น นารายณ์ อารมณฺ์ พราหมณฺ์ แต่ถ้าอักษรอื่น ๆ ที่มาคั่นไม่อยู่ใน 2 วรรค ดังกล่าวให้ใช้ตัว น เช่น ปราจีน ประกาศนียบัตร เป็นต้น

3. ใช้ในคำบาลี ถ้าอยู่หน้าวรรค ฎ ให้ใช้ ณ แต่ถ้าอยู่หน้าหรือตามหลังวรรค ต ให้ใช้ น เช่น

วรรค ฎ ฐ ฑ ฒ ณ			วรรค ตะ ต ถ ท ธ น		
บัณฑิต	มณโฑ	มณฑา	มัทนา	วันทนา	ขันที
มณฑล	ขัตติยสกร	มณฑป	นินทา	บันทึก	อารธนา

4. ใช้เป็นพยัญชนะต้น เช่น นก นคร นับ นาฏ นานา นิทาน นุช เนตร เนาว์ ไนโตรเจน

5. ใช้เป็นตัวสะกด เช่น กัน ขาน จัน ชน เตือน ประชาชน ปฏิทิน ดุนาหงัน สถาบัน กันยา นันทา อนันต์ ศูนย์ ราชันย์ อภิวันท์ อินทร์

6. ใช้เป็นตัวการันต์ เช่น กาญจน์ จันทน์ เขาวนํ์ นัยน์ตา รัตน์ ไทรทัศน์ ศาสน์ คอลัมน์

การใช้ ณ มีหลักสังเกตดังนี้

1. ใช้เป็นพยัญชนะต้น เช่น เฉพาะที่เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์แรกมีคำ ณรงค์ (ตัดมาจาก รณรงค์) แต่มีที่ใช้เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สองหรือที่สามอยู่หลายคำ เช่น คณะ ดรฺณ พานิษฐ์ มรณะ ไพรษณีย์ อรรณพ ปริณายก ปาณาติบาต พาราณสี มาณพ

2. ใช้เป็นตัวสะกด เช่น กรรณ คุณ คำนวน ญาณ ดรฺณ ติน ปราณ พิน อรุณ กัณห์ เกณห์ กุณฺชล ขัณห์ บัณฑิต พรรณนา มณฑา

3. ใช้เป็นตัวการันต์ เช่น กษาปณํ นารายณํ พราหมณํ ราพณํ พยากรณ์ สัณฺหณํ ปฏิสังขณํ สัมภาษณ์ อุตฺตรณํ อาภรณํ อารมณํ เหตุการณ์

4. เขียนคำไทย เช่น ณ, ๔พณฯ

5. เขียนคำบาลีสันสกฤตทั่วไป เช่น ปฏิภาณ, วิญญาณ, ญาณ, รณรงค์, ภานุ

6. เขียนคำบาลีสันสกฤต ซึ่งเป็นตัวเรียงพยางค์อยู่หลัง ร,ถ,ษ เช่น กรณิ, กรณีย์, ยักษณิ, ภิกษุณิ, ประณิธิ, ประณิธาน ทักษิณา, ปราณี (ผู้มีชีวิต) ปริณายก, บริเวณ

แบบฝึกหัด 5

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเขียนคำที่ใช้ น และ ณ เป็นพยัญชนะต้นหรือตัวสะกด ลงในตารางที่กำหนดให้

คำที่ใช้ (น)	คำที่ใช้ (ณ)
1.....6.....	1.....6.....
2.....7.....	2.....7.....
3.....8.....	3.....8.....
4.....9.....	4.....9.....
5.....10.....	5.....10.....

(2) ให้นักเรียนเติมพยัญชนะ ทร หรือ ซ ลงในช่องว่างให้เป็นคำที่สมบูรณ์มีสัมผัสและมีความหมายรับกับข้อความที่กำหนด

	กัณหาชาติ
ร้องไห้.....	สงสาร.....วัย
ร้อนรุ่ม.....	ไปยังต้นไ.....
น้ำตาหลังไหล	ซึม.....อาบ.....วง
อย่าตีปลาหน้า.....	ให้ปลาตื่น
เขาหยิบยื่น.....พย	ให้ใจหรรษา
ผลทวน ไ.....	คลไคลขึ้นเรือนอร่า
.....าบ	ซึ่งกว่าการรับนับอนันต์

(4) ให้นักเรียนหาคำที่ใช้พยัญชนะ น และ ณ มาเขียนลงในช่องว่าง

บัณ.....	กรร.....กา	ช.....ตสกร	กริ.....ทร์	กั.....ต์เทศน์
ตฤ.....มัย	พรร.....นา	ธนา.....ติ	ปฏิสั.....ถาร	ปฏิภา.....
บริเว.....	อุ.....หภูมิ	สุบรร.....	สุพรร.....	อาราธ.....า
ปริ.....ายก	ไปรษ.....ย์	อรุ.....	คำ.....ว.....	

1.6 การเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน)

สาระสำคัญ

มีหลักสังเกตและการใช้ ดังนี้

- ใช้เมื่อเป็นคำแผลง ซึ่งคำเดิมมี ร กล้ำ กับพยัญชนะตัวอื่น เช่น
 ครรไล แผลงจาก กระไล กรรชิง แผลงจาก กระชิง
 บรรษัท “ บริษัท บรรหาร “ บริหาร
 กรรหาย “ กระหาย กรรพุ่ม “ กระพุ่ม
- แผลงมาจาก ประ เช่น
 ประจง เป็น บรรจง ประทุก เป็น บรรทุก
 ประเจิด “ บรรเจิด ประทัด “ บรรทัด
 ประจบ “ บรรจบ ประจุ “ บรรจุ
 ประเทา “ บรรเทา ประเลง “ บรรเลง
 ประลัย “ บรรลัย ประลุ “ บรรลุ
- ใช้เมื่อคำนั้นใช้ ร เหนาะ (ร) ในภาษาสันสกฤต เช่น
 ครภ เป็น ครรภ์ ออกเสียง คัน, ธรม เป็น ธรรม ออกเสียง ทำ
 อรณว “ อรรณพ “ อัน สมรถ “ มรรถ “ หมด
 หรรษ “ หรรษ “ หัน กรม “ กรรม “ กำ
 วรษ “ วรรรษ “ วัด ปรว “ บรรพ “ บับ

แบบฝึกหัด 6

เรื่อง การเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน)

1. ให้นักเรียนเขียนคำที่ใช้ รร. (ร หัน) มา 20 คำ

.....

.....

.....

.....

.....

2. ให้นักเรียนหาคำที่ใช้ รร มาเติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความสมบูรณ์

.....ชาติในฤดูเช้า.....ชา ชวนใจให้.....ชา.....ยาของคุณ.....เจ็ด กำลัง
ตั้ง.....ที่อยู่บ้านจัด.....เขาเชื่อเรื่องบุญ.....จึงปฏิบัติ.....ตามแนวคำสอนของ
ศาสนา.....บุรุษของไทยได้ต่อสู้ปราบศัตรูจน.....ล้วย ด้วยใจหาญ เราเด็กไทย ควร.....เสริญเกียรติ
ตระการ.....เลงเพลงตาม.....ลอง.....โลงใจ

3. ให้นักเรียนแข่งขันกันเขียนคำที่ใช้ รร ในภาษาไทยที่กำหนดให้ (ให้เวลา 3 นาที)

ความหมาย	คำ
1 การนอนของพระเจ้าแผ่นดิน	
2 การช่วยเหลือผู้ประสบทุกข์	
3 การนำของลงกล่องเพื่อเก็บ	
4 ความพิณาศยอยยับ	
5 การยกข้อความหรือเรื่องมาเล่าให้ผู้อื่นฟัง	
6 การเอาใจผู้อื่นเพื่อหวังผลตอบแทน	
7 ใช้วัดความคงเส้นคงวา	
8 การทำให้ติดกัน	
9 ชายไทยที่บวชเมื่ออายุยังไม่ครบ 20 ปี	
10 พระสงฆ์ที่ปฏิบัติธรรมจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์	

(2) การเขียนประโยค

สาระสำคัญ

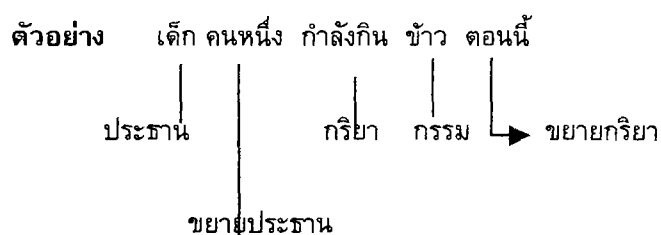
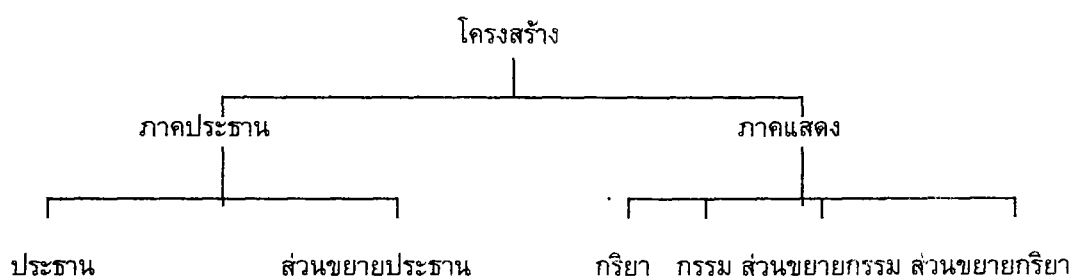
ประโยค คือคำพูดหรือข้อความที่ได้ความบริบูรณ์ตอนหนึ่ง ๆ เช่นประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม หรือชั้นแห่งความรู้ภาษาบาลี เช่น เปรียญ 3 ประโยค

จุดมุ่งหมายของประโยค ได้แก่

(1.) เจตนาของเนื้อหาความในประโยค ประกอบด้วย

- 1.1 แจ้งให้ทราบ (บอกเล่า) เช่น ไตใดในโลกล้วน อนิจจัง
- 1.2 ถามให้ตอบ (ถาม) เช่น ใครเป็นคนบอกท่าน
- 1.3 บอกให้ทำ (สั่ง, ขอร้อง, ให้ทำ) เช่น จงเป็นตัวของตัวเองจนถึงที่สุด

(2) ส่วนประกอบของประโยค

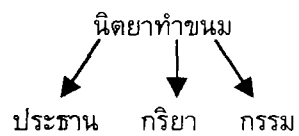

(3.) ประเภทของประโยค แบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

(3.) ประเภทของประโยค แบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

1.1 ประโยคความเดียวหรือเอกพจน์ประโยค ได้แก่ ประโยคที่มีใจความสมบูรณ์เพียงใจความเดียว คือ ประกอบด้วยภาคประธานภาคเดียวและภาคแสดงภาคเดียว

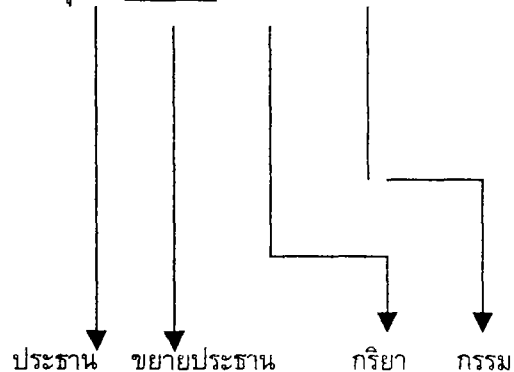
ตัวอย่าง 1

ตัวอย่าง 2 ดอกกุหลาบบนโต๊ะดอกนั้นสวยงาม

ตัวอย่างที่ 3 สุรัชย์ เป็นคนที่ขยันเรียนหนังสือ

แบบฝึกหัด 7

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนแต่งประโยคความเดียวมา 3 ประโยค

1.1.....

1.2.....

1.3.....

(2) ให้เขียนโครงสร้างของประโยคทั้ง 3 ประโยคที่นักเรียนแต่งในข้อ (1)

2.1.....

.....

.....

.....

.....

2.2.....

.....

.....

.....

.....

2.3.....

.....

.....

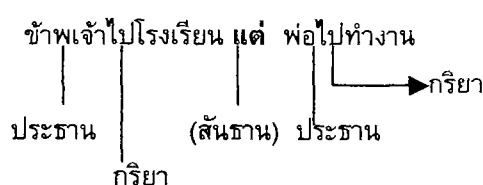
.....

.....

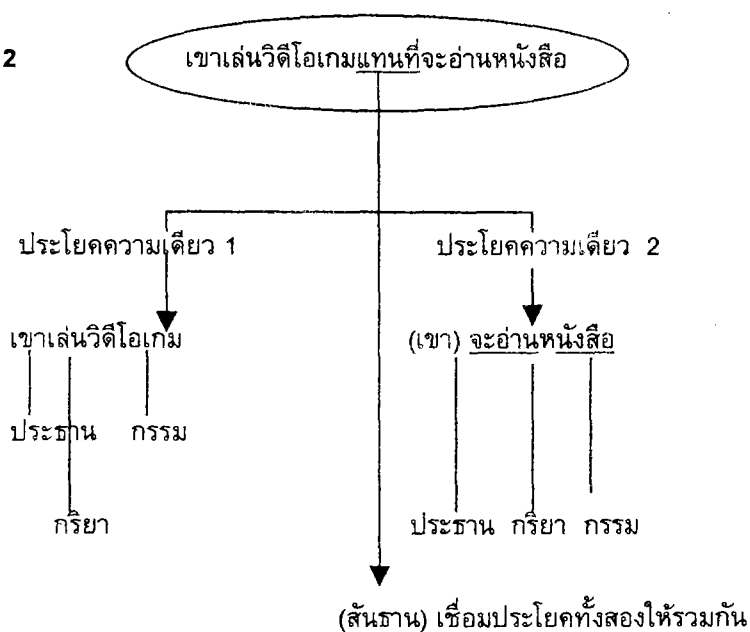
.....

1.2 ประโยคความรวมหรือเหตุการณ์ประโยค ได้แก่ ประโยคใหญ่ที่ประกอบด้วยประโยคความเดียวตั้งแต่สองประโยคขึ้นไป เชื่อมกันด้วยสันฐาน ทำให้เกิดใจความอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ ใจความคล้อยตามกัน ใจความขัดแย้งกัน ใจความเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง และใจความเป็นเหตุผลแก่กัน โดยที่ใจความเหตุอยู่หน้าใจความผล

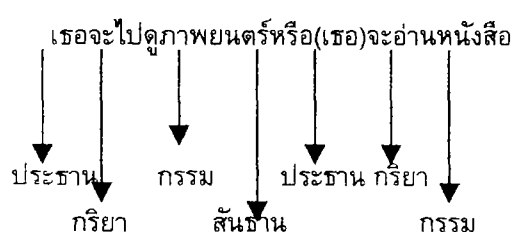
ตัวอย่างที่ 1

ตัวอย่างที่ 2

ตัวอย่างที่ 3

แบบฝึกหัด 8

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนแต่งประโยคความรวม มา 3 ประโยค

1.1 ประโยคที่ขัดแย้งกัน

.....

1.2 ประโยคที่คล้อยตามกัน

.....

1.3 ประโยคที่เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

.....

(2) ให้นักเรียนเขียนโครงสร้างของประโยคต่อไปนี้

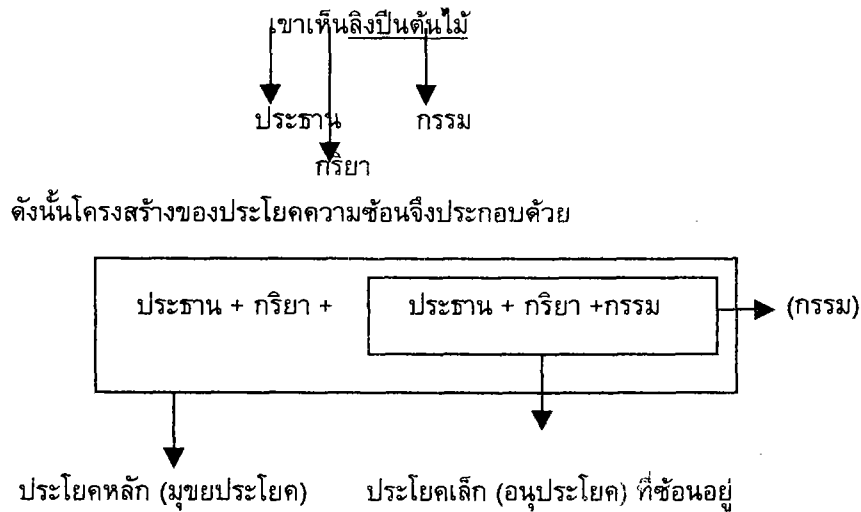
2.1 จอยไปโรงเรียนแต่แอนไปเที่ยว

2.2 แก้วและจุ่มไปชมภาพยนตร์

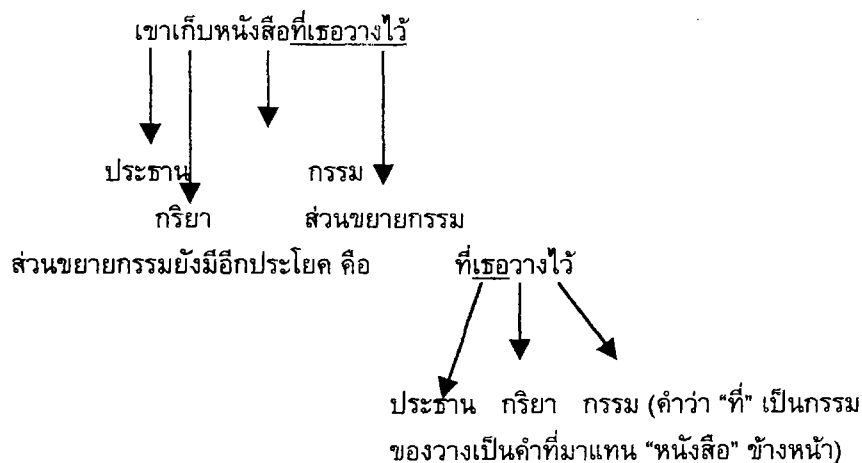
2.3 เธอจะรับประทานข้าวหรือจะรับประทานขนม

1.3 ประโยคความซ้อนหรือสังกรประโยค ได้แก่ ประโยคใหญ่ที่ประกอบด้วยประโยคความเดียว เป็นประโยคหลัก (मुख्यประโยค) และมีประโยคย่อย (อนุประโยค) หนึ่งประโยคหรือมากกว่าแทรกเข้ามาเป็น ส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหลัก ทำหน้าที่อย่างนาม คือเป็นบทประธานหรือบทกรรม เรียกว่า **นามานุ ประโยค** ทำหน้าที่อย่างวิเศษณ์ประกอบนามหรือสรรพนาม เรียกว่า **คุณานุกรประโยค** หรือทำหน้าที่อย่าง วิเศษณ์ขยายกริยาหรือวิเศษณ์ด้วยกัน เรียกว่า **วิเศษณานุกรประโยค**

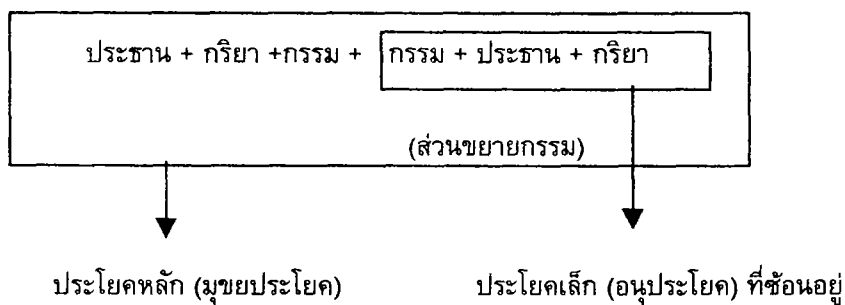
ตัวอย่างที่ 1

ตัวอย่างที่ 2

ดังนั้น โครงสร้างประโยคนี้ คือ

แบบฝึกหัด 9

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนแต่งประโยคความซ้อน 3 ประโยค

1.1

.....

1.2

.....

1.3.....

.....

(2) ให้นักเรียนเขียนโครงสร้างของประโยคในข้อ (1)

2.1.....

.....

.....

.....

.....

2.2.....

.....

.....

.....

.....

2.3.....

.....

.....

.....

.....

(3) การเขียนเรื่องเล่า

สาระสำคัญ

การเขียนเรื่องเล่า หมายถึง การเขียนเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เล่าเอง หรือเหตุการณ์ที่ผู้เขียน ได้มีโอกาสทราบหรือพบเห็นจากชีวิตประจำวัน หรือจากการฟัง หรือจากการอ่าน เหตุการณ์เหล่านั้น อาจเป็นได้ทั้งเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าขบขัน แต่ข้อสำคัญก็คือ “จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง” และประทับใจผู้เขียนเล่ามากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังได้

วิธีการเขียนเรื่องเล่าจากการที่ได้ประสบพบเห็นมา มีขั้นตอนดังนี้

1. **เตรียมเนื้อเรื่อง** แม้ว่า การเขียนเรื่องเล่าจะเป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงก็ตาม แต่การเขียนถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้ทราบ ควรมีการลำดับเหตุการณ์หรือมีสิ่งที่ชวนอ่านชวนติดตามตลอดจนต้องได้แง่คิดหรือสาระในการอ่านตามสมควรและในบางครั้งก็ต้องได้อารมณ์ขันด้วย ซึ่งมีวิธีการเตรียมเนื้อเรื่องดังนี้

1.1 เขียนเล่าเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ที่ได้ประสบพบเห็นมาและต้องไม่วกไปวนมา

1.2 เขียนเล่าเรื่องให้เหมือนพูดเล่าเรื่อง คือ ใช้ภาษาพูดง่าย (ภาษาปาก) พยายามอย่าใช้คำศัพท์โดยไม่จำเป็น ถ้าจะใช้ควรลงความหมายไว้ด้วยเพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

1.3 ในการเขียนเล่าเรื่อง ผู้เขียนจะต้องรู้จักใช้ความสามารถ เช่น หาจุดเด่นของเรื่อง หรือสิ่งแปลก ๆ ในสิ่งที่ได้พบเห็นมาเขียนเล่า เพื่อให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องที่เรารวเขียนและอ่านได้อย่างไม่รู้สึกเบื่อ

1.4 ในการเขียนเรื่องเล่า ผู้เขียนควรจะได้แทรกความคิดเห็นของตนลงไปในเรื่องที่เขียนบ้าง เพื่อให้เรื่องมีรสชาติยิ่งขึ้น ไม่ใช่เขียนเล่าอย่างเดียว

1.5 ในขณะที่เขียนเล่าเรื่องอาจมีวงเล็บสำหรับขยายความ อธิบายความแทรกอยู่ในเรื่องได้ เพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจเรื่องได้รวดเร็วขึ้น

1.6 อย่าลืมแทรกอารมณ์ขันลงไปในเรื่องที่เขียนบ้าง เพื่อเป็นการเติมสีสันให้แก่งานเขียนของเรา ให้น่าสนใจอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังเป็นการช่วยผู้อ่านได้คลายเครียดด้วย

1.7 ในตอนจบเรื่อง ควรมีการสรุปทิ้งท้ายเพื่อฝากความประทับใจเสมอ

ตัวอย่างที่ 1

เรื่อง “คนใจดี คนใจร้าย”

ผู้เล่า นายเรื่อน สังข์ทรัพย์

มีหมู่บ้านอยู่สองหมู่บ้าน หมู่บ้านหนึ่งใจดี หมู่บ้านหนึ่งใจร้าย ก็มีเทวดายากมาเยี่ยมเมืองมนุษย์ ว่ามนุษย์มีดีอย่างไรมั่งใจดีมัย แล้วทำมาหากินดีไหม ก็แปลงเป็นพระพุทธรูปมา ถึงหมู่บ้านก็เดินเข้ามาในหมู่บ้านของคนใจร้ายก่อน ก็มาแวะขอพักอาศัยหมู่บ้านของคนใจร้าย คนใจร้ายเห็นก็ไม่ยอมให้พัก เจ้าเทวดาปลอมเป็นพระพุทธรูปนั้นเห็นทำไม่ดี เขาว่าคนในหมู่บ้านนั้นใจร้าย ไม่เผื่อแผ่อารีารอบต่อเพื่อนมนุษย์ ก็เดินต่อไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง ก็เดินมาถึงหมู่บ้านคนใจดี ก็มาขอพักอาศัยหมู่บ้านนั้นก็ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดีแหละ หาที่หลับที่นอนที่พักผ่อนอย่างดีให้พระพุทธรูปคั่นพักนอนอยู่ได้หนึ่งคืนก็แจ้ง เจ้าพระพุทธรูปก็ลากลับ แต่ไม่มีอะไรที่จะฝากฝังให้หมู่บ้านคนใจดี ก็บอกว่าให้ต้นไม้ไว้ต้นหนึ่งเป็นต้นไม้กายสิทธิ์ แล้วพระพุทธรูปก็ลากลับ

ต่อมาผัวเมียของบ้านนั้นก็ปลูกต้นไม้ ผัวก็ปลูกเมียก็นอนอยู่ในบ้าน ปลูกต้นไม้ก็อัสจรรยไต้หวันโตขึ้นชั่วพริบตาโตเท่าโถงเท่าไท หนักเข้าก็โดนโอบไม่รอบ ที่นี้ผัวก็หัวเราะใหญ่เลย ว่าต้นไม้กายสิทธิ์นี่แปลก เขาไต้หวันโตขึ้นเลย หัวเราะใหญ่เลยที่นี้เมียก็สงสัย เอ๊ะผัวหัวเราะอะไร โอ๊ยเราจะรวยใหญ่แล้ว จะร่ำจะรวยแล้วต่อไปนี้มีต้นไม้กายสิทธิ์ที่พระพุทธรูปให้ไว้ปลูกชั่วเดียวไม่นานเชื่อโตใหญ่เหลือเกิน ที่นี้สองคนผัวเมียก็ปรึกษากัน เราจะเอาต้นไม้ไปทำอะไรดี ต้นไม้นั้นจะขออะไรก็ได้เป็นเงินก็ได้ เป็นทองก็ได้ ฝ่ายสองผัวเมียก็ไม่ได้คิดอย่างนั้นหรอก ซวนกันไปโค่นทำครกเลยเป็นไร เราไม่มีครกใช้ ผัวเมียไปปรึกษากับตกลงโค่นต้นไม้ ทำครกเลย ทำครกตำข้าว พอทำครกเสร็จก็เอาข้าวมาตำ ตำข้าวกระบุงหนึ่งได้สองสามกระบุง เพราะต้นไม้กายสิทธิ์ จะนึกอะไรก็สมความปรารถนา จำหมดแล้วก็ยังออก

ที่นี้ข่าวลือถึงบ้านคนใจร้าย ก็อยากจะได้ครกตำข้าวมั่ง อยากจะร่ำจะรวยกับเขามั่ง ก็ขอขยี้มกรกของคนหมู่บ้านใจดีนั้นไป หมู่บ้านคนใจดีก็ให้ เพราะเป็นคนใจดีอยู่แล้ว คนใจร้ายก็เอาข้าวใส่สองกระบุง ตำแล้วหตเหลือกระบุงเดียว เจ้าหมู่บ้านคนใจร้ายก็โมโห ส่วนหมู่บ้านคนใจดีตำกระบุงเดียวได้ถึงสองสามกระบุง โอ้เรา มาตำได้ครึ่งเดียว ก็เอาขวานมาผ่าสากรผ่าครกแหลกเหลวใช้ไม่ได้เลย เจ้าหมู่บ้านคนใจดีก็พยายามเก็บเศษของครกเอามาประติดประต่อ อุดล่ำห์ต่ออย่างดี ก็เอามาทำหีบใส่เงิน เปิดหีบดู โอโฮ เป็นทองเต็มหีบเลย ข้าวลือไปถึงหมู่บ้านคนใจร้าย โอโหเจ้าสองผัวเมียหมู่บ้านใจดีร่ำรวยเหลือเกิน มีหีบวิเศษก็มาขอยืมเขาก็ก หมู่บ้านคนใจดีก็ให้ก็เอาเงินเอาทองใส่หีบนั้น หมู่บ้านคนใจร้ายนะ พอไปเปิดหีบดูมีแต่ก้อนหิน ก็เอามาใส่อีกว่ามีเป็นอะไร เปิดอีกก็มีแต่หินเต็มไปหมดหมู่บ้านคนใจร้ายก็โมโห ก็ทุบหีบแตกไปหมดใช้ไม่ได้เลย นิทานเรื่องนี้ก็เกี่ยวกับคนใจดีกับคนใจร้าย คนใจดีก็มีใจเผื่อแผ่ต่อเพื่อนบ้าน ไ้คนใจร้ายไม่คิดละ คิดเอาแต่ส่วนตัว มุ่งจะเอาให้สำเร็จ ทำให้ความหายน่ะมาถึงตัว

วิเชียร เกษประทุม ,นิทานพื้นบ้าน (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา, ม.ป.

ป.), หน้า 135.

ตัวอย่าง 2

เรื่องเล่าจากประสบการณ์ “ครั้งหนึ่งในชีวิต”

เมื่อฉันเรียนอยู่ชั้น ป. 5 คุณครูได้พาฉันและเพื่อนไปเที่ยวเนื่องในวันเด็กที่อ่างเก็บน้ำวิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดสุรินทร์ ที่นี้มีเรือพายสำหรับพาชมรอบ ๆ อ่างเก็บน้ำ ฉันและเพื่อน ๆ อยากจะนั่งเรือเพราะยังไม่เคยนั่งเรือมาก่อนจึงแยกกันลงเรือ ทำให้เรือรับน้ำหนักของเราไม่ไหวเป็นเหตุให้เรือล่มทุกคนต่างก็ตะเกียกตะกายเข้าหาฝั่งโชคดีที่ไม่มีใครได้รับอันตราย

เหตุการณ์ครั้งนั้นถึงแม้จะผ่านไปนานแสนนาน ฉันก็ยังจำได้เสมอ และคิดว่าหากจะลงเรือต้องคำนึงถึงความปลอดภัย....

* เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทย ช. 2536 : 27 - 28

ตัวอย่าง 3

เรื่องเล่าจากจินตนาการ “บ้านวิเศษ”

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีเด็กสาวสองคนพี่น้องชื่อแก้วกับขวัญ ทั้งคู่เป็นเด็กกำพร้ายากจนอาศัยอยู่ด้วยกันในกระท่อมเก่า ๆ เพียงสองคนเท่านั้น แก้วเป็นเด็กสาวที่ขยันขันแข็ง ทุกวันแก้วจะตื่นแต่เช้า หุงหาอาหารให้ตัวเองแล้วก็ต้องล้างจาน ชาม หม้อ ไห จนสะอาด ก่อนที่จะออกไปรับจ้างเขาทำงาน แล้วรีบกลับมาหุงหาอาหารในตอนเย็น ส่วนขวัญผู้น้อง เป็นเด็กสาวที่เกียจคร้านมาก ทุกวันขวัญจะตื่นนอนตอนสายโด่ง กินข้าวที่พี่หาให้โดยไม่ยอมช่วยทำอะไร ขวัญมีหน้าที่ทำความสะอาดบ้าน ขณะที่แก้วออกไปทำงานขวัญก็จะทำงานบ้านอย่างลวก ๆ เพื่อจะได้ไปเที่ยวเล่น ทำให้แก้วต้องกลับมาทำงานบ้านอีกครั้งทุกเย็น อยู่มาวันหนึ่ง พี่ที่บ้านของแก้วจนจะหมด แก้วจึงรีบเข้าไปในป่าเพื่อหาฟืนมาไว้ใช้ทำอาหารแก้วเดินลึกเข้าไปในป่าทุกที่ทุกที ในที่สุดเธอก็ได้พบกับบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนั้นเป็นบ้านที่สวยงามมาก แต่สกปรกรกรุงรังไปหมด พอแก้วมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้านบ้านก็พูดขึ้นว่า “สวณ้อยผู้อารี โปรดทำความสะอาดฉันทีเถอะ” “ได้ซีคะ” แก้วพูดอย่างใจดี “ฉันชอบทำความสะอาดบ้าน”.....

ฯลฯ

* เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทย ช. 2536 : 29 - 30

เฉลยแบบฝึกหัด 1

1. การเขียนสะกดคำ

1.1 การเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเลือกคำที่เขียนสะกดผิด แล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

คำที่สะกดถูกต้อง	คำที่สะกดผิด	แก้ไขให้ถูกต้อง
สะกิด พะยอม การะเกด ทะนง สตู ชะง่อน คณะึง สะเทือน อะไร พะงา ชะมด ตะขิดตะขวง	ลม้าย ละบอง (แบบ)	ละม้าย ลบอง (แบบ)

(2)

1. นงพะงา 2. สาละวน 3. การะเกด 4. บาดทะยัก 5. ลำมะหา
6. สับปะรด 7. แมงกะพูน 8. ลำปะทัง 9. สังกะสี 10. สังกะตัง

(3)

1. สะกด 2. สักัด 3. ฉะฉาน 4. ขนบ 5. พนม 6. ทะนาน
7. ทะนง 8. ระนาด 9. ขนัด 10. ละมุน 11. ละไม 12. ตะบัน
13. ระบอบ 14. ลบอง 15. ระรัก 16. ระร้า 17. อร่าม 18. ปะรา
19. อร่อย 20. ชะล่า 21. สลัด 22. ฉลาด 23. ชลอม 24. ฉลาม
25. ซโลม 26. พะยอม 27. พยาน 28. ทแยง 29. ฉะอ้อน 30. สะอาด

เฉลยแบบฝึกหัด 2

1.2 การเขียนคำที่ใช้วรรณยุกต์

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเลือกทำกิจกรรมต่อไปนี้

1.1 นื่อง โน้ต ฟ่า ร้อย แย้ง

1.2 ชัก นับ นัก รัก พัก

(2) ตรี / จัตวา / ตรี / ตรี / โท / โท / ตรี
ตรี / ตรี / ตรี / เอก / เอก

(3) 3.1 ตรี / ตรี / ตรี / ตรี / ตรี
3.2 สามัญ / สามัญ / สามัญ / จัตวา / โท / เอก
3.3 ตรี / ตรี / ตรี / ตรี / สามัญ / ตรี / ตรี
3.4 ตรี / ตรี / เอก / ตรี / สามัญ / ตรี
3.5 ตรี / ตรี / ตรี / ตรี / เอก / ตรี / ตรี / ตรี

เฉลยแบบฝึกหัด 3

1.3 การเขียนคำพ้อง

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเขียนคำพ้องเสียงและพ้องรูป อย่างละ 10 คำ

คำพ้องเสียง	คำพ้องรูป
สรรพ สรร สัน สันต์ สรรพ์	เสมา (เส-มา) เสมอ (สะ - เหม)
พัน พรรณ พันธุ์ พันธุ์ ภัณฑ์	เขมา (เข-มา) เขมา (ขะ-เหมา)
	เพลลา (เพล-ลา) เพลลา (เพ-ลา)
	ปรัก (ปรัก) ปรัก (ปะ-หรััก)
	ขัน (ทำให้แน่น) ขัน (ภาชนะสำหรับ -ตักน้ำ)

(2) การ กาล กาน การณ์ กานต์ กาพ กาญจน์

(3) พิษณุ พาท พิตร พาทย์ พิทย์ พาท พิศ พาสน์
พิษ ภาษ ภาษณ์ ภิส พาด ภาส พาด

เฉลยแบบฝึกหัด 4

1.4 การเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเติมตัวการันต์ให้ถูกต้อง

สายสิญจน์ ยานัตถุ์ ฟิวส์ อาคเนย์ ปาติโมกข์
หงส์ อุปลอกน์ ฟอรัม ไตรยางศ์ อาถรรพณ์

(2) ให้นักเรียนเขียนคำอ่านให้ถูกต้อง

จักรพรรดิ พยาธิ อลังการ มหาโพธิ เพชร
จักร สวรรค์ จักรวรรดิ สาสน์ เกียรติ

(3) ให้นักเรียนเติมตัวการันต์ของคำในร้อยกรองให้ถูกต้อง

วนั ว ั ษั ย ั ต ั ร ั ค ั ณ ั ย ั ภ ั ษ ั
ธ ั ญ ั ต ั ร ั ล ั ล ั ท ั ล ั ท ั ณ ั ก ั

แบบฝึกหัด 5

1.5 การเขียนคำที่ใช้ ช ทร น และ ณ

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเขียนคำที่ใช้ น เป็นพยัญชนะต้น และ ณ เป็นตัวสะกด

นาน นงนุช นาง นอน น้อง
นั่ง นิด นวด นัยน์ตา เนื้อ

คำนวณ ปฏิภาณ อรุณ จรุณ กัณห์
อาจิณ สุพรรณ กรรณ มณฑล ทักษิณ

(2) ให้นักเรียนเติมพยัญชนะ ช ทร ให้ถูกต้องตามบทร้อยกรอง

มัทรี ทราม ชัง ไทร ทราบ
ทรวง ทร์พย์ ไชรี ชาบ

(3) ให้นักเรียนเติมคำที่ใช้พยัญชนะ น และ ณ ให้ถูกต้อง

น ณ ณ น ณ ณ น ณ ณ น ณ

ณ ณ ณ ณ น ณ ณ ณ น ณ

เฉลยแบบฝึกหัด 6

1.6 การเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน)

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนเขียนคำที่ใช้ รร (ร หัน) 10 คำ

บรรเทา บรรทุก กระเชียง บรรทม สรรเสริญ บรรเจิด
กรรมการ บรรหาร บริษัท สร้างสรรค์ เลือกสรร

(2) ให้นักเรียนเติมคำที่ใช้ รร ในช่องว่างให้ได้ใจความสมบูรณ์

ธรรม พรร หาร ภรร บรร ครรภ์ สรร กรรม
ธรรม บรรพ บรร สรร บรร ครร จรร

(3) ให้นักเรียนเขียนคำที่ใช้ รร ให้สอดคล้องกับคำที่ขีดเส้นใต้

บรรทม บรรเทา บรรจุ บรรลัย บรรยาย
สรรเสริญ บรรทัด บรรจบ บรรพชา บรรลุ

เฉลยแบบฝึกหัด 7

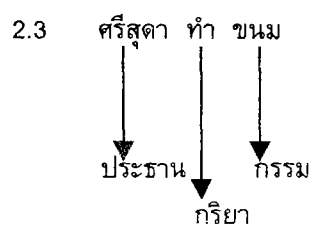
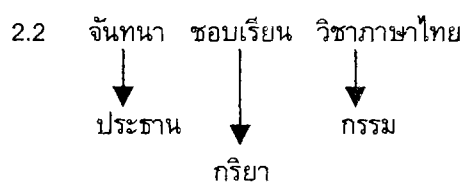
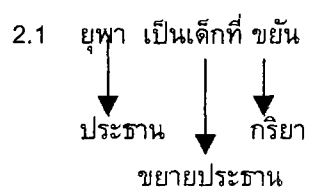
(2) การเขียนประโยค

2.1 ประโยคความเดียวหรือเอกรรณประโยค

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนแต่งประโยคความเดียวมา 3 ประโยค

- 1.1 ยูพาเป็นเด็กที่ขยัน
- 1.2 จันทนาชอบเรียนวิชาภาษาไทย
- 1.3 ศรีสุดาทำขนม

(2) ให้นักเรียนเขียนโครงสร้างของประโยค ในข้อ (1)

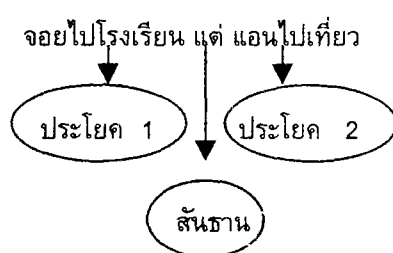

เฉลยแบบฝึกหัด 8

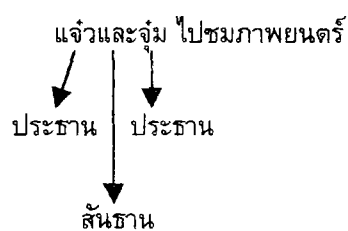
2.2 ประโยคความรวมหรืออเนกกรรประโยค

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนแต่งประโยคความรวม 3 ประโยค

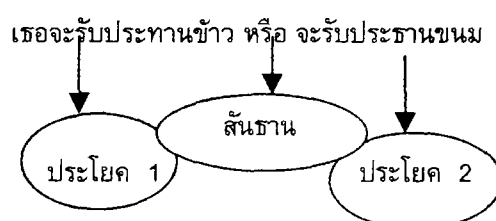
1.1 ประโยคความรวมที่ขัดแย้งกัน

1.2 ประโยคความรวมที่คล้ายตามกัน

1.3 ประโยคความรวมที่เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

เฉลยแบบฝึกหัด 9

2.3 ประโยคความซ้อนหรือสังกรประโยค

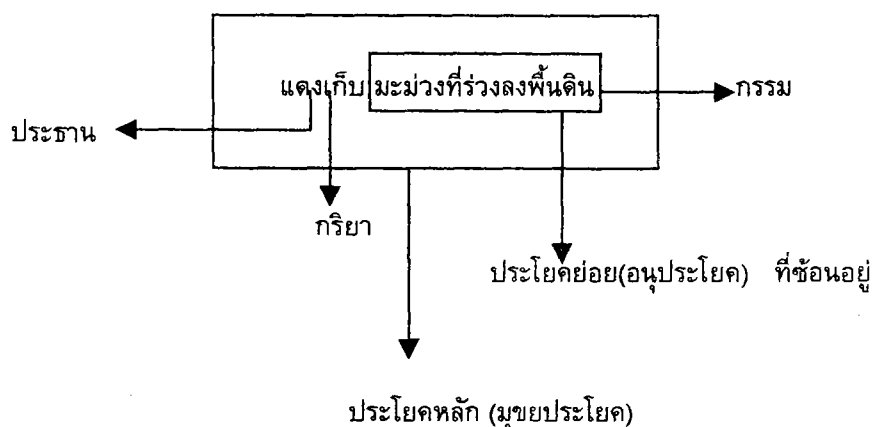
คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนแต่งประโยคความซ้อน 2 ประโยค

1.1 แต่งเก็บมะม่วงที่ร่วงลงพื้นดิน

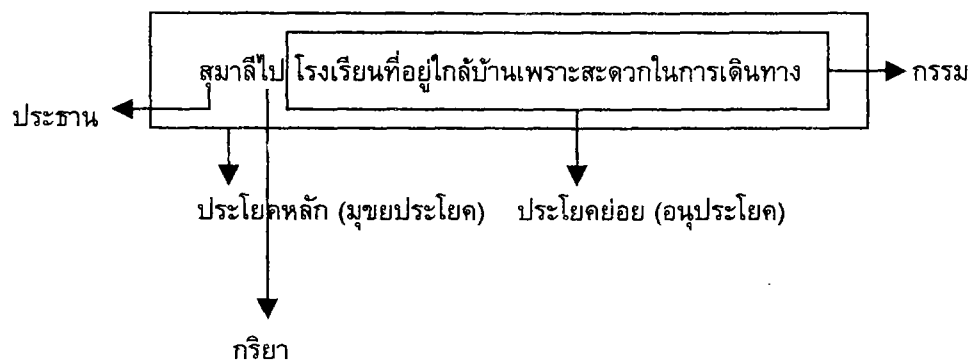
1.2 สุมาลีไปโรงเรียนที่อยู่ใกล้บ้านเพราะสะดวกในการเดินทาง

(2) ให้นักเรียนเขียนโครงสร้างของประโยคในข้อ (1)

2.1 แต่งเก็บมะม่วงที่ร่วงลงพื้นดิน

2.2 สุมาลีไปโรงเรียนที่อยู่ใกล้บ้านเพราะสะดวกในการเดินทาง

เฉลยแบบฝึกหัด 10

(3) การเขียนเรื่องเล่า

คำชี้แจง (1) ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้ไปเขียนลงในช่องว่างตามที่กำหนด

อุทยาน ดน รด ผล ชล เจา ลิง พิง อาหาร สั่ง หวัง แบ่ง พกพา

(2) ให้นักเรียนเขียนบทสนทนาเรื่องเล่าในตัวอย่างที่ 1

มีเทวดาองค์หนึ่งอยากรู้ความเป็นอยู่และจิตใจของมนุษย์ว่ามีอะไรบ้างจึงแปลงเป็นพระพุทธรูปแล้วไปในหมู่บ้าน ซึ่งมีทั้งหมู่บ้านที่มีคนใจดีและใจร้าย เมื่อเป็นดังนั้นจึงเดินทางไปหมู่บ้านของคนใจร้ายก่อน เมื่อไปพบคนในหมู่บ้านใจร้ายจึงถามว่า

พระพุทธรูป : โยม อาตมาจะขอพักอาศัยในหมู่บ้านของโยมสักคืนจะได้ไหม

คนใจร้าย : ไม่ได้หรอกท่าน เพราะเราไม่มีอะไรจะต้อนรับท่าน นิมนต์ท่านไปที่อื่นเถิด

ส่วนพระพุทธรูปเห็นว่าบ้านคนใจร้ายไม่ยินดีให้พักอาศัยแน่จึงเดินทางต่อไปและไปพบหมู่บ้านคนใจดี เมื่อถึงหมู่บ้านคนใจดีก็เข้าไปทักทายคนในหมู่บ้าน และเอ่ยปากขอพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านสักคืนหนึ่ง

พระพุทธรูป : โยม อาตมาขอพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านของท่านสักคืนได้ไหม

คนใจดี : “นิมนต์เลยท่าน ไม่เป็นไรหรอก” ว่าแล้วก็จัดเตรียมที่พักให้พระพุทธรูป

พระพุทธรูปพักอยู่คืนหนึ่ง ในใจก็คิดว่าหมู่บ้านนี้มีแต่คนใจดี และคิดว่าเราจะให้อะไรกับคนหมู่บ้านนี้ เพื่อตอบแทนบุญคุณของเขา พอรุ่งเช้าก็บอกลา และพูดว่า

พระพุทธรูป : โยม อาตมาไม่มีอะไรจะตอบแทนโยมที่มีน้ำใจต่ออาตมา อาตมามีต้นไม้อยู่ต้นหนึ่งขอให้ท่านนำไปปลูกและรักษาต้นไม้ให้ดี

เมื่อคนหมู่บ้านใจดีได้ต้นไม้ก็นำไปปลูก ต้นไม้ก็โตวันโตคืน ฝ่ายผู้เมื่อเห็นต้นไม้ที่พระพุทธรูปให้มันโตเร็วมากก็หัวเราะชอบอกชอบใจ ฝ่ายเมียก็คิดว่า เอ๊ะวันนี้ผัวฉันเป็นอะไรไปนะ จึงได้มีอาการผิดปกติอะไรเช่นนั้น จึงถามว่า

เมีย : นี่พ่อเอง วันนี้มีอะไรหรือ ถึงได้อารมณ์ดี หัวเราะชอบอกชอบใจใหญ่ หรือเป็นอะไรไปเสียแล้ว

ผัว : แม่เองเอ๊ย มันน่าแปลกนะ ต้นไม้ที่พระพุทธรูปท่านให้เรานะ ฉันเอาไปปลูกได้ไม่กี่วันก็โตวันโตคืน มันแปลกดีนะแม่นะ เราจะรำรวยกันใหญ่แล้ว จึงถามเมียว่า

ผัว : นี่แม่เอง เราจะนำเอาต้นไม้ไปทำอะไรดีล่ะ

เมื่อสองผัวเมียปรึกษากัน ก็ตกลงใจที่จะนำเอาต้นไม้ไปทำครก เพราะว่ายังไม่มีครกสำหรับตำข้าว เมื่อผัวเมียนำข้าวมาตำก็เกิดอัศจรรย์ ใส่ข้าวไปเพียงกระบุงเดียวเมื่อตำเสร็จข้าวกลับเพิ่มขึ้นสองสามกระบุง เมื่อข้าวเลื่องลือไปถึงหมู่บ้านคนใจร้าย คนใจร้ายก็อยากจะรวยกับเขาบ้างจึงไปขอยืมครกหมู่บ้านคนรวยเมื่อ

นำเอาข้าวมาตำปรากฏว่าข้าวที่ตำนั้นกลับกลายเป็นเถ้าและยุบเหลือไม่เท่าเก่า จึงเกิดความโมโหและคิดว่า ทำไม
จึงเป็นเช่นนั้น เมื่อคิดได้ดังนั้นก็ทำการเผาศพของคนหมู่บ้านใจดีจนเสียหายหมด

ฝ่ายคนหมู่บ้านใจดี เมื่อทราบข่าวก็ไปนำครกกลับมาแล้วก็นำไปทำหีบเพื่อเก็บของ เมื่อนำเงินทองใส่
เข้าไปก็กลับมีทองและเงินเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จึงกลายเป็นคนที่มีทรัพย์สินเงินทองมากมาย ด้วยอำนาจ
ของความใจดี

ฝ่ายคนหมู่บ้านใจร้าย ทราบข่าวก็ไปขอยืมหีบของคนใจดีมาใส่ของบ้างเมื่อนำเงินทองใส่เข้าไปก็
กลายเป็นหินไปหมด จึงเกิดความโมโหจับหีบได้ก็ทุบจนหีบแตกหักเสียหายใช้การไม่ได้อีกเลย

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

คำชี้แจง แบบทดสอบมีทั้งหมด 4 ตอน จำนวน 100 ข้อ

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ข้อที่เป็นคำตอบที่ถูกต้อง

1. ข้อใดมีคำที่สะกดผิด ก. สะกด สะกิด สะกิด ข. สะดุ้ง สะดุด สะอึ้ง ค. สะบัก สะบัด สะบั้น ง. สะอาด สะอึก สะอื้น 4. ข้อใดมีคำที่สะกดผิด ก. ขณะนี้สถานการณ์ทั่วโลกกำลังปั่นป่วน ข. รัฐบาลออกแถลงการณ์ทางสถานีโทรทัศน์ ค. แผนการณ์ครั้งนี้ประสบความสำเร็จ ง. เขามีประสบการณ์ในการทำงานมาแล้ว 4. ข้อใดมีคำสะกดถูกทุกคำ ก. เรามีโครงการสัมมนาบุคลากร ข. งานศิลปเป็นงานสร้างสรรค์ที่ละเอียดลออ ค. พระราชสาสน์ คือพระราชหัตถเลขาที่ใช้ภาษาสละสลวย ง. คำอารัมภบทนี้ ใช้คำอุปมาอุปมัยและลักษณะนามหลายแห่ง 4. ข้อใดเขียนคำได้ถูกต้องทั้งหมด ก. เขาเล่าเรื่องบรรเทิงถึงการบันทึกว่าเขาตกบันได ข. เขาจระไนเสียละเอียดลออว่าเขาทำอะไรบ้าง ค. พอเขาเกษียณอายุเขาก็ตัดสินใจรับบำเหน็จแทนที่จะรับบำนาญ ง. อย่ามัวแต่โศกศัลย์อยู่เลย รู้จักไปสังสรรค์กับเขาเสียบ้าง	5. ข้อใดมีคำสะกดถูกทุกคำ ก. ชาวเขามีความผูกพันอยู่กับเผ่าพันธุ์ของตนอย่างมาก ข. วิฤตติการที่เกิดขึ้นนับว่าเป็นประสบการณ์ที่มีค่ายิ่งสำหรับเขา ค. เขามาสะกิดข้าวเจ้าแล้วพูดว่า"ไม่ต้องเป็นห่วง ผู้จัดนำเที่ยวจะอำนวยความสะดวกทุกอย่างให้พวกเรา" ง. ชาวไทยส่วนมากเชื่อเรื่องโชคลางดังนั้นเมื่อจะเดินทางไปไหนที่ใดที่หนึ่งเขาจะมีเครื่องรางติดตัวไปเสมอ 6. ข้อใดมีคำที่สะกดผิด ก. จะไปกันเมื่อไรละคะ ข. ระหัดวิดน้ำเครื่องนี้ไม่มีเลขรหัส ค. เขาแจกผลไม้เปรี้ยว ๆ แก่คนวิ่งเปี้ยว ง. ทหารรักษาการณ์เหล่านี้ทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 7. ข้อใดมีคำสะกดถูกทุกคำ ก. อิริยาบถงามวิไลทำให้น่าหลงใหล ข. ทะเลสาบแห่งนี้สาบสูญตามคำสาปแช่ง ค. คฤหัสถ์ผู้มั่งคั่งเก็บมงกุฎอันมีค่าไว้ในคฤหาสน์ ง. ทางการค้าล้งทะนุบำรุงโบราณสถานที่ปรักหักพังและพังทลาย
--	--

8. ข้อใดมีคำที่สะกดถูกต้องทั้งหมด ก. จอมใจมีบุคลิกคล่องแคล่ว ว่องไว ทะมัด แทมงดี ข. พอใจใจร้อนไม่ปราณีต เผอเรอเสมอ ๆ ค. เด็กนักเรียนมักขมกเขม่นกระตือรือร้น ดู ตำราตอนใกล้สอบ ง. ประเทศในเขตทุรกันดาร์ อาหารอืดคัตผู้ คนอดอยากจนผอมแห้งน่าอเนจอนาใจ 9. ข้อใดเมื่อนำข้อความไปใส่แล้วจะสะกดถูกต้องทุก คำ "นายสุรชัย ใจงาม ชอบ....เสื้อผ้าที่มี.....ดงาม เพื่อช่วยให้เกิดความคิด....." ก. เลือกสรร สีสัน สร้างสรรค์ ข. เลือกสรร สีสัน สร้างสรรค์ ค. เลือกสรร สีสัน สร้างสรร ง. เลือกสรร สีสัน สร้างสรร 10. ข้อใดเขียนคำที่ออกเสียงมาดผิด ก. ปริมาตร ข. เรือมาด ค. หมายเลข ง. เบญจมาด 11. ข้อใดเขียนคำที่ออกเสียง กานผิด ก. กาลสมัย ข. กานต์ที่รัก ค. กลอนกานท์ ง. สังเกตการ 12. ข้อใดเขียนคำที่ออกเสียง สาน ผิด ก. ศาลเจ้า ข. ข้าวสาร ค. เกษมศาสนต์ ง. ภาชนะสาร	13. ข้อใดเขียนคำที่ออกเสียง จัน ผิด ก. น้ำจันท์ ข. โจษจันท์ ค. อัฒจันท์ ง. ดอกจัน 14. คำว่า นะ มีเสียงวรรณยุกต์อะไร ก. สามัญ ข. เอก ค. ตรี ง. จัตวา 15. ข้อใดเขียนคำที่ใช้วรรณยุกต์ถูกต้อง ก. เพี้ยง ข. จำจี ค. วุ้ย ง. หนี๊ะ 16. คำว่า "มาก" เป็นเสียงวรรณยุกต์ใด ก. เอก ข. โท ค. ตรี ง. จัตวา 17. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. สะอางค์ ข. สะบัด ค. สะกิด ง. สะกิด 18. ข้อใดเขียนถูกต้องทุกคำ ก. บัระกิจ กิจธุระ ข. รโหฐาน ตะลิ่ง ค. ศิลป ศิลปกรรม ข. มาฆะบูชา ชันนะตุ 19. เครื่องหมาย (ก) เรียกว่าอะไร ก. ทันทฆาต ข. ทันตฆาต ค. ทัณฑฆาต ง. ทันตฆาต 20. ข้อใดให้ความหมายไม่ถูกต้อง ก. ตัวการันต์มีสระกำกับ ข. ตัวการันต์มักอยู่ท้ายคำ ค. ตัวการันต์จะอ่านออกเสียงหรือไม่ก็ได้ ง. ตัวการันต์ไม่ใช้ในคำไทยแท้
--	---

21. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้องทั้งหมด ก. สายสัญญาณ ประสงค์ ข. เบอร์เซ็น เซ็นชื่อ ค. ไตรยางศ์ โล่ ง. อากเนย์ กอปร 22. ข้อใดเขียนถูกต้องทั้งหมด ก. ฟิสกัล ไนต์คลับ ข. ผูกพัน พักตร์ ค. โชว์ สิงโต ง. ไมล์ มัธยัสต์ 23. ข้อใดเขียนผิดทุกคำ ก. กระทรวง เทริด ข. ทรวงอก นนทรี ค. แชกซ้อน ซอกแทรก ง. ทรามวัย สีซอ 24. ข้อใดเขียนถูกทุกคำ ก. ชุ่มช้ำม ร่วนซุย ข. เหมือโถม ไม้ทราง ค. ชบเทรา ทรุคโชม ง. ทรากศพ อินทรี 25. ข้อใดเขียนถูกทุกคำ ก. เวณคิน พรรณนา ข. อโนดาต อุนหภูมิ ค. โจษจัน อาเจียน ง. ผลิตภันท์ สัญญาน 26. ข้อใดเขียนถูกทุกคำ ก. กรณี อีสาน ข. อาจันต์ ปักฉิน ค. ปฏิภาณ รโหฐาน ง. พารานสี ปลาสนาการ	27. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. เกศ ข. เกศา ค. โอภาศ ง. ประกาศ 28. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. ศูนย์ ข. พิศุจน์ ค. อากาศ ง. อธิยาศัย 29. คำในข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. พศดี ข. รัศมี ค. ปรัสนี ง. พฤษสบัติ 30. ข้อใดเป็นประโยค ก. ดอกไม้หอม ข. กลิ่นหอมของดอกไม้ ค. หอมดอกไม้ ง. ฉันหอมดอกไม้ 31. ข้อใดเป็นประโยคความเดียว ก. ฉันและเขาไปเที่ยวกันที่ตลาด ข. คนที่ฉันพบเมื่อวานนี้เสียชีวิตแล้ว ค. อากาศในตอนเช้าของวันนี้สดใสเสียเหลือเกินจนฉันชอบ ง. ฉันชอบอากาศสดใสในตอนเช้า 32. ข้อใดเป็นประโยคที่ต่างจากพวก ก. พ่อกับแม่ไปตลาด ข. พ่อหรือแม่ไปตลาด ค. พ่อและแม่ไปตลาด ง. แม่และพ่อไปตลาด
---	---

33. ข้อใดใช้คำพ้องเพื่อย ก. ตำรวจตรวจปิ่นกับตู้ร้านอย่างคุดี๊ดที่ตลาดสดเมื่อคืนนี้ ข. เขาเป็นผู้เดียวรอดมาได้พร้อมกับชีวิตคนอื่นตายหมด น่าสังเวชจริง ค. ตำรวจตระเวนชายแดนออกลาดตระเวนแล้วถูกกับระเบิด ง. เขาต้องเผชิญภัยนานปีการ เช่น ภัยจากโจรผู้ร้าย ภัยธรรมชาติ 34. ข้อใดใช้ภาษาไทยได้เหมาะสมที่สุด ก. เขาถูกลงโทษอย่างหนัก ข. เขาถูกเชิญไปกล่าวคำปราศรัย ค. ข้อสอบนี้แต่งโดยครูภาษาไทย ง. เขาจับเครื่องบินไปต่างประเทศ 35. ข้อใดมีโครงสร้างประโยคแบบ ภาคแสดง ภาคประธาน ก. ขุนทองกินกล้วยนี้ชิว ข. ขุนทองกล้วยนี้กินชิว ค. กล้วยนี้กินชิวขุนทอง ง. กินชิวขุนทองกล้วยนี้ 36. ข้อใดเป็นประโยคความซ้อน ก. การกินมากเกินไปทำให้อ้วน ข. ฉันชอบคนที่ใส่กระโปรงสีขาว ค. อะไร ๆ ก็ดูขวางหูขวางตาไปหมด ง. เขาดูมากจนฉันกลัว 37. ข้อใดเป็นประโยคเงื่อนไข ก. เธอเป็นคนทำดีที่เหลว ข. เขาบอกฉันว่าเธอมาถึงเมื่อคืนนี้ ค. ถ้าเธอรักฉันจงให้อภัยฉันเถิด ง. ไม่มีงานไหนเลยจะสนุกเท่างานนี้	38. ข้อใดเป็นประโยค ก. วิลาสินี (ชื่อภาพยนตร์) ข. กำสรวลศรีปราชญ์ ค. ศรีปราชญ์กำสรวล ง. พระรามลงสรง (ชื่ออาหาร) 39. ข้อใดไม่เป็นประโยค ก. ฝนตก ข. ฝนตกแดดออก ค. ฝนตกแต่แดดออก ง. ฝนตกแดดออกจ้าแจ่มแจ้ง 40. ข้อใดเป็นประโยคความซ้อน ก. กระต่ายตัวไหน ๆ ก็ชอบกินผักบุ้ง ข. วัวที่เราเลี้ยงไว้กำลังหลับ ค. หมูอ้วนมันเลยวิ่งช้า ง. ช้างกินกล้วยสามหัวนั้นหมด 41. รร (ร หัน) ใช้เขียนในคำชนิดใด ก. คำสมาส ข. คำสนธิ ค. คำประสม ง. คำแผลง 42. รร (ร หัน) นิยมเขียนในภาษาใด ก. บาลี ข. สันสกฤต ค. ไทย ง. เขมร 43. ข้อใดเขียน รร (ร หัน) ได้ถูกต้อง ก. เขาผ่านพ้นอุปสรรคได้เพราะความอดทน ข. วันนี้มีรายการบรรเทิงที่ตลาด ค. เราฟังคำบรรยายแล้วบรรเทิกไว้เป็นหลักฐาน ง. นักเรียนควรมีความคิดสร้างสรรค์ในการเรียน
---	--

44. ข้อใดเขียน รร (ร หัน) ได้ถูกต้องทุกคำ ก. บันได บรรทุก ข. สร้างสรรค์ บันเทิง ค. บรรจง บรรเทา ง. บรรยาย พรรณา	49. ลักษณะสำคัญที่สุดของเรื่องเล่าควรจบอย่างไร จึงเหมาะสมที่สุด ก. มีลักษณะจบสิ้น ข. มีจุดสุดยอดที่น่าตื่นเต้น ค. มีที่มาชวนให้เร้าใจได้ติดตาม ง. เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ผิดปกติ
45. ข้อใดมีคำที่เขียนถูกต้องทั้งหมด ก. บริหารธุรกิจ เรื่องกิจธุระ ข. เขตตะลิ่งในความมโหฐาน ค. ความปราณีตเป็นอุทาหรณ์แก่บุคคลอื่นได้ ง. วัดปรินายกมีกฎใหญ่คล้ายกับคฤหาสน์ของเศรษฐี	50. จุดสุดยอดของเรื่องเล่า ควรอยู่ตอนใดของเรื่อง ก. ตอนต้น ข. ตอนกลาง ค. ตอนใกล้จบ ง. ตอนจบ
46. ข้อใดควรนำมาเขียนเป็นเรื่องเล่ามากที่สุด ก. วันขึ้นปีใหม่ ข. วันวิสาขบูชา ค. การชมนิทรรศการ ง. การชมโรงเรียน	51. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. กล้ากลาย ข. ครุ่มเครือ ค. คร่ำครวญ ง. กลั่นกรอง
47. การเขียนเรื่องเล่ามีจุดประสงค์ใด ก. เพื่อความบันเทิง ข. เพื่อความรู้ทางด้านวิชาการ ค. เพื่อเป็นอาชีพของการโฆษณา ง. เพื่อแจ้งให้ทราบความเป็นมา	52. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. ทะเลสาบ ข. ลาปแซ่ง ค. ลาปสูญ ง. แมลงลาป
48. การเขียนใดเป็นลักษณะของเรื่องเล่า ก. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ข. การเขียนโฆษณา ค. การบันทึกเหตุการณ์ ง. การเขียนแจ้งความ	53. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. กัณฑ์เทศน์ ข. จันทาล ค. บัณฑิต ง. ดุษณี
	54. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. พรรณนา ข. ทรนันทิ ค. ไปรษณีย์ ง. ตฤณมัย
	55. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. กานดา ข. กลอนกานต์ ค. กาลสมัย ง. ภาพโรค
	56. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. ขงจื้อ ข. เสือเซ็ด ค. ก่วยจับ ง. เซ่งจี

57. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. อายุเยาว์ ข. นงเยาว์ ค. ย่อมเยาว์ ง. วัยเยาว์ 58. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. ประสงค์ ข. รุดงค์ ค. จ้างค์ ง. จตุรงค์ 59. ข้อใดเป็นประโยคคำสั่ง ก. ไปด้วยกันนะ ข. เปิดประตูเดี๋ยวนี้ ค. ตื่นเถอะเช้าแล้ว ง. อย่าทำร้ายฉันเลย 60. ข้อใดมีจำนวนตัวการันต์ต่างจากข้ออื่น ก. การันต์ ข. คำวิเศษณ์ ค. พระอินทร์ ง. ตรียตรึงศ์ 61. ข้อใดเป็นประโยคกริยาสมากวา มาลา ก. ไปเที่ยวกันดีกว่า ข. พ่อไปเที่ยวที่บางแสน ค. สุนัขถูกฉนตี ง. กินจุบกินจิบทำให้เกิดโรค 62. การใช้รูปวรรณยุกต์ตรี มีข้อสังเกตอย่างไร ก. ใช้กับอักษรทุกชนิดได้ ข. ใช้กับอักษรสูงเท่านั้น ค. ใช้กับอักษรกลางเท่านั้น ง. ใช้กับอักษรต่ำเท่านั้น 63. ข้อใดผันวรรณยุกต์ได้ครบ 5 เสียง ก. ฝ่าย วาย ข. ทอง ลอง ค. ดาว จอ ง. เรือ มา 64. ข้อใดเขียนคำไม่ถูกต้อง ก. เขตขันธ์ ข. เบญจขันธ์ ค. ขันตสีมา ง. พระแสงขรรค์ชัยศรี	จากข้อ 65-70 จงเลือกคำที่เขียนถูกต้อง 65. ก. อุปการะคุณ ข. สะบุ ค. สะมาน ง. ชะมิกเขม้น 66. ก. ทแยง ข. สับปรด ค. เอนก ง. สบาย 67. ก. จรเข้ ข. ทะนง ค. ชตา ง. ชะรอย 68. ก. ไอคกริม ข. วาสนา ค. โอกาส ง. กำศรวล 69. ก. หนุมาณ ข. บริเวร ค. ประณีต ง. ทักชิน 70. ก. ชัชวาลย์ ข. กังวาน ค. ประพาล ง. ประวาร ตอนที่ 2 ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่เขียนถูกต้อง 71. เขาค่อนข้างจะเป็นคน(มัธยัสถ์,มัทยัสถ์) 72. เธอจะให้ฉันนำเครื่อง(เส้น,เซ้น)ไปวางไว้ที่ไหน 73. (แสด,แซ่)ปัดยุงอันนี้ราคาไม่แพง 74. หญิง(หม้าย,ม้าย)คำนี้เขียนถูกต้องตามพจนานุกรม 75. เวลาทำความสะอาดหุมกระวัง(พุ่,ภู)หมวกด้วยนะ 76. (เต้า,เผ้า)แก่คนนั้นใจดีนะเธอ 77. ควรฝึกเด็กให้รู้จักรับประทานอาหารด้วยช้อน(ล้อม,ซ่อม) 78. (ขี้,คี้)ทูต คือโรคเรื้อนชนิดหนึ่งที่ทำให้มือกุดเท้ากุด 79. คุณป้าชอบซื้ออ้อย(ขวัน,คว้น)แจกเด็ก 80. ฉันไม่ชอบคนที่ชอบ(ข่อน,ค่อน)และคนอื่น
--	---

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนเลือกคำที่ถูกต้องไปใส่ของขวามือ

คำ	คำที่เขียนถูกต้อง
81. ทศกัณฐ์ ทศกรรม ทศกัณท์ ทศกัณณ์	
82. จตุรงค์ จัตุรงค์ จตุรงค์ จัตุรงค์	
83. ไมจันท์ ไมจันท์ ไมจันท์ ไมจันท์	
84. เผ่าพันธุ์ เผ่าพันธุ์ เผ่าพรรณ เผ่าพรรณ	
85. พิณพาท พิณพาทย์ พิณพาทร์ พิณพาทร์	
86. บุษายันต์ บุษายันตร์ บุษายัญ บุษายัญญ์	
87. ราชสีห์ ราชสีห์ ราชสีห์ ราชสีห์	
88. อัมพฤกษ์ อัมพฤกษ์ อัมพฤกษ์ อัมพฤกษ์	
89. อนุสาวรีย์ อนุสาวรีย์ อนุสาวรีย์ อนุสาวรีย์	
90. ละล่ำละลัก ละเอียดลออ ละมุนละไม ละลาบละล้ง	

ตอนที่ 4 ให้เลือกคำที่เขียนถูกต้องเหมาะสมกับประโยค แล้วนำไปใส่ในช่องว่าง

91. แม่กำลัง (กอก,กรอก,กลอ)ด้ายเพื่อจะเย็บจักร (.....)
92. เขาป่วยจนลุกไม่ขึ้นได้แต่นอน (กอก,กรอก,กลอก)ตาไปมา(.....)
93. หน้าของเรอดก (กะ,กระ,กละ) (.....)
94. ขลุ่ย(เรา,เพา,เลา) นี่เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่มีเสียงไพเราะวังเวง (.....)
95. เครื่อง(लग,รलग)ของขลุ่ยเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คนส่วนใหญ่แสวงหากัน (.....)
96. นรภูมิหลาย(ขุม,ขรุม,ขลุม) ขึ้นทำตัวแบบนี้คงได้ลงนรกายอย่างแน่นนอน(.....)
97. แม่หมูตัวนี้ออกลูกมาหลาย(คอก,ครอก,คลอก)แล้ว (.....)
98. จะเลิกอ่านหนังสือก็หาอะไรมา(ชั้น,คั่น) ไว้ (.....)
99. เรอหล่มแขนขา(ครูด,คลูด) ไปด้วย (.....)
100. เรอฝ่ายผอมเพราะ (ตอม,ตรอม) ใจ (.....)

เฉลยแบบทดสอบความสามารถในการเขียน

ข้อ	ข้อ	ข้อ	ข้อ
1. (ก)	26. (ค)	51. (ข)	76. เถົา
2. (ค)	27. (ค)	52. (ง)	77. ส้อม
3. (ค)	28. (ข)	53. (ง)	78. ขี้
4. (ข)	29. (ค)	54. (ข)	79. คั่ว
5. (ค)	30. (ง)	55. (ข)	80. ค้อน
6. (ก)	31. (ง)	56. (ค)	81. ทศกัณฐ์
7. (ง)	32. (ข)	57. (ค)	82. จตุรงค์
8. (ค)	33. (ข)	58. (ค)	83. ไม้อันท์
9. (ข)	34. (ก)	59. (ข)	84. เผ่าพันธุ์
10. (ง)	35. (ง)	60. (ค)	85. พิณพาทย์
11. (ง)	36. (ข)	61. (ก)	86. บุษายัญ
12. (ง)	37. (ค)	62. (ค)	87. ราชสีห์
13. (ข)	38. (ค)	63. (ค)	88. อัมพฤกษ์
14. (ค)	39. (ง)	64. (ก)	89. อนุสาวรีย์
15. (ข)	40. (ข)	65. (ง)	90. ละอียดล่อ
16. (ข)	41. (ง)	66. (ง)	91. กรอ
17. (ค)	42. (ง)	67. (ง)	92. กลอก
18. (ข)	43. (ก)	68. (ก)	93. กระ
19. (ค)	44. (ค)	69. (ค)	94. เลา
20. (ง)	45. (ข)	70. (ข)	95. ราง
21. (ข)	46. (ข)	71. มัธยม	96. ขุ่ม
22. (ข)	47. (ง)	72. เซ่น	97. ครอก
23. (ค)	48. (ค)	73. แล้	98. คั่น
24. (ก)	49. (ค)	74. ม่าย	99. ครูด
25. (ข)	50. (ค)	75. พู่	100. ตรอม

ภาคผนวก ค

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ทางสถิติ

ตาราง 5 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง การเขียนสะกดคำ การเขียนประโยคและการเขียนเรื่องเล่า

ข้อ	p_H	p_L	p	r
1	19	17	0.36	0.04
2	22	17	0.39	0.70
3	21	19	0.40	0.04
4	12	5	0.17	0.14
5	3	2	0.05	0.02
6	22	20	0.42	0.04
7	11	13	0.24	0.04
8	14	14	0.28	0.00
9	21	10	0.31	0.22
10	24	25	0.49	0.02
11	16	7	0.23	0.18
12	15	15	0.30	0.00
13	9	8	0.17	0.02
14	27	25	0.52	0.04
15	21	18	0.39	0.06
16	32	29	0.61	0.06
17	16	7	0.23	0.18
18	12	5	0.17	0.14
19	21	21	0.42	0.00
20	8	5	0.13	0.06
21	13	9	0.22	0.08
22	11	5	0.16	0.12
23	24	16	0.40	0.16
24	20	19	0.39	0.02
25	9	4	0.13	0.20

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	p_H	p_L	p	p
26	3	1	0.04	0.04
27	23	24	0.47	0.02
28	32	32	0.64	0.00
29	25	19	0.44	0.12
30	29	27	0.02	0.04
31	21	20	0.41	0.02
32	34	27	0.61	0.14
33	9	11	0.20	0.04
34	10	10	0.20	0.00
35	5	0	0.05	0.10
36	13	6	0.19	0.10
37	29	27	0.02	0.04
38	15	4	0.19	0.22
39	8	3	0.11	0.10
40	1	1	0.02	0.00
41	9	8	0.17	0.02
42	18	9	0.27	0.18
43	26	17	0.42	0.18
44	23	19	0.42	0.08
45	19	16	0.35	0.06
46	6	4	0.10	0.04
47	22	25	0.47	0.06
48	23	22	0.45	0.02
49	23	18	0.41	0.10
50	16	14	0.30	0.04

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	p_H	p_L	p	r
51	21	15	0.36	0.12
52	24	16	0.40	0.16
53	8	13	0.21	0.10
54	25	17	0.42	0.16
55	16	9	0.25	0.14
56	5	3	0.08	0.04
57	20	13	0.33	0.14
58	19	9	0.38	0.20
59	33	29	0.62	0.08
60	19	17	0.36	0.04
61	4	5	0.09	0.02
62	14	12	0.26	0.04
63	18	8	0.26	0.20
64	17	14	0.31	0.06
65	19	12	0.32	0.14
66	18	18	0.36	0.00
67	21	13	0.34	0.16
68	21	13	0.34	0.16
69	27	20	0.47	0.14
70	6	8	0.14	0.04
71	32	31	0.63	0.02
72	32	29	0.61	0.06
73	20	18	0.38	0.04
74	17	15	0.32	0.04
75	20	23	0.43	0.06

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	p_H	p_L	p	r
76	16	11	0.27	0.10
77	30	28	0.58	0.02
78	28	17	0.45	0.22
79	28	25	0.53	0.06
80	30	26	0.56	0.08
81	28	26	0.54	0.04
82	29	31	0.60	0.04
83	16	11	0.27	0.10
84	30	30	0.60	0.00
85	31	26	0.57	0.10
86	19	10	0.29	0.18
87	33	34	0.67	0.02
88	14	22	0.36	0.16
89	14	8	0.22	0.12
90	21	27	0.48	0.12
91	17	10	0.27	0.14
92	22	13	0.35	0.18
93	9	12	0.17	0.06
94	25	27	0.52	0.04
95	23	23	0.46	0.00
96	26	22	0.48	0.08
97	1	2	0.03	0.02
98	24	18	0.42	0.12
99	31	15	0.46	0.32
100	33	31	0.64	0.04

ตาราง 6 แสดงค่าความยากง่าย (p) สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบข้อสอบผิด (q) และ pq ของคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำหรับหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR – 20

ข้อ	p	q	pq
1	0.36	0.64	0.23
2	0.39	0.61	0.23
3	0.40	0.60	0.24
4	0.17	0.83	0.14
5	0.05	0.95	0.04
6	0.42	0.58	0.24
7	0.24	0.76	0.18
8	0.28	0.72	0.20
9	0.31	0.69	0.21
10	0.49	0.51	0.24
11	0.23	0.77	0.17
12	0.30	0.70	0.21
13	0.17	0.83	0.14
14	0.52	0.48	0.24
15	0.37	0.61	0.23
16	0.61	0.39	0.23
17	0.23	0.77	0.17
18	0.17	0.83	0.14
19	0.42	0.58	0.24
20	0.13	0.87	0.11
21	0.22	0.78	0.17
22	0.16	0.84	0.13
23	0.40	0.60	0.24
24	0.39	0.61	0.23
25	0.13	0.87	0.11

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	p	q	pq
26	0.04	0.96	0.03
27	0.07	0.93	0.06
28	0.64	0.36	0.23
29	0.44	0.56	0.24
30	0.02	0.98	0.01
31	0.41	0.59	0.24
32	0.61	0.39	0.23
33	0.20	0.80	0.16
34	0.20	0.80	0.16
35	0.05	0.95	0.04
36	0.19	0.81	0.15
37	0.02	0.98	0.01
38	0.19	0.81	0.15
39	0.11	0.89	0.09
40	0.02	0.98	0.01
41	0.17	0.83	0.14
42	0.27	0.73	0.19
43	0.42	0.58	0.24
44	0.42	0.58	0.24
45	0.35	0.65	0.22
46	0.10	0.90	0.09
47	0.47	0.53	0.24
48	0.45	0.55	0.24
49	0.41	0.59	0.24
50	0.30	0.70	0.21

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	p	q	pq
51	0.30	0.64	0.23
52	0.40	0.60	0.24
53	0.21	0.79	0.16
54	0.42	0.58	0.24
55	0.25	0.75	0.18
56	0.08	0.92	0.07
57	0.33	0.67	0.22
58	0.38	0.62	0.23
59	0.62	0.38	0.23
60	0.36	0.64	0.23
61	0.09	0.91	0.08
62	0.26	0.73	0.18
63	0.26	0.73	0.18
64	0.31	0.69	0.21
65	0.32	0.68	0.21
66	0.36	0.64	0.23
67	0.34	0.66	0.22
68	0.34	0.66	0.22
69	0.47	0.53	0.24
70	0.14	0.86	0.12
71	0.63	0.37	0.23
72	0.61	0.39	0.23
73	0.38	0.62	0.23
74	0.32	0.68	0.21
75	0.43	0.57	0.24

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	p	q	pq
76	0.27	0.73	0.19
77	0.58	0.42	0.24
78	0.45	0.55	0.24
79	0.53	0.47	0.24
80	0.56	0.44	0.24
81	0.54	0.46	0.24
82	0.60	0.40	0.24
83	0.27	0.73	0.19
84	0.60	0.40	0.24
85	0.57	0.43	0.24
86	0.29	0.71	0.20
87	0.67	0.33	0.22
88	0.36	0.64	0.23
89	0.22	0.78	0.17
90	0.48	0.52	0.24
91	0.27	0.73	0.19
92	0.35	0.65	0.22
93	0.17	0.83	0.14
94	0.52	0.48	0.24
95	0.46	0.54	0.24
96	0.48	0.52	0.24
97	0.03	0.97	0.02
98	0.42	0.58	0.24
99	0.46	0.54	0.24
100	0.64	0.36	0.23
			$\sum pq = 18.99$

ค่าความเชื่อมั่น = 0.97

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การเขียน
สะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า โดยใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR – 20)

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{pq}{s^2 t} \right] \\
 &= \frac{100}{100-1} \left[1 - \frac{18.99}{623.91} \right] \\
 &= 1.01 [1 - 0.03] \\
 &= 0.9797 \\
 &= 0.97
 \end{aligned}$$

ตาราง 7 แสดงคะแนน (x) และ (x^2) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำ การเขียนประโยค และการเขียนเรื่องเล่า สำหรับหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR – 20

(คะแนนกลุ่มสูง)

คนที่	x	x^2
1	72	5184
2	69	4761
3	66	4356
4	64	4096
5	62	3844
6	62	3844
7	61	3721
8	61	3721
9	60	3600
10	59	3481
11	59	3481
12	58	3364
13	58	3364
14	57	3249
15	57	3249
16	57	3249
17	57	3249
	1039	63813

คนที่	x	x^2
18	57	3249
19	56	3136
20	56	3136
21	55	3025
22	54	2916
23	54	2916
24	53	2809
25	53	2809
26	52	2704
27	52	2704
28	52	2704
29	51	2601
30	51	2601
31	51	2601
32	51	2601
33	51	2601
34	5	2601
	900	47714

ตาราง 7 (ต่อ)

(คะแนนกลุ่มต่ำ)

คนที่	x	X^2
35	51	2601
36	51	2601
37	51	2601
38	50	2500
39	50	2500
40	50	2500
41	50	2500
42	50	2500
43	49	2401
44	49	2401
45	49	2401
46	49	2401
47	49	2401
48	48	2304
49	48	2304
50	48	2304
51	48	2304
	840	41524

คนที่	x	X^2
52	48	2304
53	48	2304
54	48	2304
55	48	2304
56	48	2304
57	47	2209
58	47	2209
59	46	2116
60	46	2116
61	46	2116
62	46	2116
63	46	2116
64	46	2116
65	46	2116
66	45	2025
67	44	1936
68	44	1936
	789	36647

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้
เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทย		ผลต่างของคะแนน (D)	ผลต่างของคะแนน (D ²)
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		
1	37	53	16	256
2	29	36	7	49
3	41	52	11	121
4	35	54	19	361
5	40	55	15	225
6	36	50	14	196
7	39	52	13	169
8	43	52	9	81
9	47	56	9	81
10	48	52	6	36
11	49	51	2	4
12	49	59	10	100
13	51	58	7	49
14	45	47	2	4
15	55	68	13	169
รวม	691	793	$\sum D = 153$	$\sum D^2 = 1901$

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้
เชิงประสบการณ์ควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทย		ผลต่างของคะแนน (D)	ผลต่างของคะแนน (D) ²
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		
1	37	49	12	144
2	43	47	4	16
3	35	61	26	676
4	39	46	7	49
5	44	46	2	4
6	44	58	14	196
7	48	66	18	324
8	44	51	7	49
9	50	62	12	144
10	51	55	4	16
11	51	58	7	49
12	49	56	7	49
13	59	60	1	1
14	57	60	3	9
15	69	72	3	9
รวม	720	847	$\sum D = 127$	$\sum D^2 = 1735$

ตาราง 10 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง
ที่ 1 กับ กลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1		คะแนน (D)	กลุ่มทดลองที่ 2		คะแนน (D)
	ก่อน	หลัง		ก่อน	หลัง	
1	37	53	16	37	49	12
2	29	36	7	43	47	4
3	41	52	11	35	61	26
4	35	54	19	39	46	7
5	40	55	15	44	46	2
6	36	50	14	44	58	14
7	39	52	13	48	66	18
8	43	52	9	44	51	7
9	47	56	9	50	62	12
10	48	52	6	51	55	4
11	49	51	2	51	58	7
12	49	59	10	49	56	7
13	51	58	7	59	60	1
14	45	47	2	57	60	3
15	55	68	13	69	72	3
$\sum D = 153$				$\sum D = 127$		
$\bar{X}_{diff} = 53.00$				$\bar{X}_{diff} = 56.47$		
S.D. $_{diff} = 2.60$				S.D. $_{diff} = 2.77$		

แบบสำรวจตัวเสริมแรง

ครั้งที่.....

ชื่อ.....นามสกุล..... กลุ่มที่.....

คำชี้แจง จงเรียงลำดับสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุด ไปหาสิ่งที่นักเรียนต้องการน้อยที่สุด 3 อันดับ โดยให้ใส่หมายเลข 1 เป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุด

.....สมุดปกแข็ง	สมุดปกอ่อน
.....สมุดวาดเขียน	สมุดโน้ต
.....ดินสอกด	ปากกา
.....ยางลบ	ไม้บรรทัด
.....กบเหลาดินสอ	กล่องใส่ดินสอ
.....แก้วน้ำดื่ม	ยาสีฟัน
.....สบู่	แปรงสีฟัน
.....แปรงฟู่	หวี
.....นมกล่อง	น้ำส้มขวด
.....ปลากระป๋อง	ปลาหมึกเส้น
.....มาม่า	ขนมป๊อปปี้

รางวัลพิเศษ

.....ผ้าเช็ดตัว

.....น้ำหอม

อื่น ๆ (ระบุ).....

สัญญาเงื่อนไขเป็นรายบุคคล

สำหรับกลุ่มที่ 1

เพื่อให้การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ดำเนินไปด้วยดีและถูกต้องข้าพเจ้าขอทำสัญญากับผู้วิจัย ดังต่อไปนี้

1. ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับผู้วิจัยทุกประการ
2. ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามในการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ดังนี้
 - 2.1 ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนครบทั้ง 12 ครั้ง
 - 2.2 ข้าพเจ้าจะฝึกฝนการเขียนภาษาไทยเพื่อให้ตัวเองมีความสามารถในการเขียน พร้อมทั้งทำแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยให้ทำ
3. เมื่อข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยโดยการตั้งใจพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ตามข้อ 2 ข้าพเจ้าจะได้รับการเสริมแรงเท่ากับจำนวนพฤติกรรมของข้าพเจ้าที่เกิดขึ้นมา ตามเกณฑ์ที่ได้รับการเสริมแรง ดังนี้
 - 3.1 ถ้าข้าพเจ้ามีทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม ข้าพเจ้าจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 3
 - 3.2 ถ้าข้าพเจ้ามีทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม ข้าพเจ้าจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 2
 - 3.3 ถ้าข้าพเจ้ามีทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม ข้าพเจ้าจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 1
4. เมื่อข้าพเจ้าแสดงพฤติกรรมเป้าหมายตามที่ผู้วิจัยกำหนด ข้าพเจ้าจะได้รับคุปอง 1 ใบ ต่อ 1 พฤติกรรม และถ้าข้าพเจ้าได้รับคุปองครบ 10 ใบ ข้าพเจ้าจะได้รับรางวัลพิเศษจากผู้วิจัยดังที่ได้ทำการสำรวจไว้ในแบบสำรวจการเสริมแรง
5. ถ้าข้าพเจ้าไม่แสดงพฤติกรรมความสามารถการเขียนภาษาไทย ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับการเสริมแรงจากผู้วิจัย

สัญญานี้มีผลใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2545 ถึงวันที่ 16 มีนาคม 2545

ลงชื่อ ผู้ให้สัญญา
(.....)

สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

สำหรับกลุ่มที่ 2

เพื่อให้การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ดำเนินไปด้วยดีและถูกต้อง ข้าพเจ้าขอทำสัญญากับผู้วิจัย ดังต่อไปนี้

1. ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับผู้วิจัยทุกประการ
2. ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามในการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ดังนี้
 - 2.1 ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนครบทั้ง 12 ครั้ง
 - 2.2 ข้าพเจ้าจะฝึกฝนการเขียนภาษาไทยเพื่อให้ตัวเองมีความสามารถในการเขียน พร้อมทั้งเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มทำแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยให้ทำครบทั้ง 12 ครั้ง
3. เมื่อข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยโดยการตั้งใจพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ตามข้อ 2 ข้าพเจ้าจะได้รับการเสริมแรงเท่ากับจำนวนพฤติกรรมของกลุ่มที่เกิดขึ้นมา ตามเกณฑ์ที่ได้รับการเสริมแรง ดังนี้
 - 3.1 ถ้ากลุ่มมีทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น 1 พฤติกรรม ทุกคนในกลุ่มจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 3
 - 3.2 ถ้ากลุ่มมีทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม ทุกคนในกลุ่มจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 2
 - 3.3 ถ้ากลุ่มมีทักษะการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม ทุกคนในกลุ่มจะได้รับสิ่งที่ต้องการอันดับที่ 1
4. เมื่อกลุ่มแสดงพฤติกรรมเป้าหมายตามที่ผู้วิจัยกำหนด กลุ่มจะได้รับคุปอง 1 ใบต่อ 1 พฤติกรรม และถ้ากลุ่มได้รับคุปองครบ 10 ใบ กลุ่มจะได้รับรางวัลพิเศษจากผู้วิจัยดังที่ได้ทำการสำรวจไว้ในแบบสำรวจการเสริมแรง
5. ถ้ากลุ่มไม่แสดงพฤติกรรมความสามารถการเขียนภาษาไทย กลุ่มจะไม่ได้รับการเสริมแรงจากผู้วิจัย

สัญญานี้มีผลใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2545 ถึงวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2545

ลงชื่อ ผู้ให้สัญญา
(.....)

ตารางแสดงวันเวลาในการทดลอง

ครั้งที่	วัน เดือน ปี	กลุ่มที่ เวลา 09.00 – 10.00 น.	กลุ่มที่ เวลา 11.00 – 12.00
1 - 2	ศุกร์ที่ 1 มีนาคม 2545	1	2
	จันทร์ที่ 4 มีนาคม 2545	2	1
3 - 4	อังคารที่ 5 มีนาคม 2545	1	2
	พุธที่ 6 มีนาคม 2545	2	1
5 - 6	พฤหัสบดีที่ 7 มีนาคม 2545	1	2
	ศุกร์ที่ 8 มีนาคม 2545	2	1
7 - 8	จันทร์ 11 มีนาคม 2545	1	2
	อังคารที่ 12 มีนาคม 2545	2	1
9 -10	พุธที่ 13 มีนาคม 2545	1	2
	พฤหัสบดีที่ 14 มีนาคม 2545	2	1
11 -12	ศุกร์ที่ 15 มีนาคม 2545	1	2
	เสาร์ที่ 16 มีนาคม 2545	2	1

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายล้วน โพธิ์พูล
วันเดือนปีเกิด	26 มกราคม 2487
สถานที่เกิด	9 หมู่ 3 ตำบลตาคี อำเภอตาคี จังหวัดนครสวรรค์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	170 หมู่ 21 ตำบลตาคี อำเภอตาคี จังหวัดนครสวรรค์
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนทหารอากาศอนุสรณ์ อำเภอตาคี จังหวัดนครสวรรค์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2501	ประถมศึกษาตอนต้น (ป.4) โรงเรียนบ้านวังคาง อำเภอตาคี จังหวัดนครสวรรค์
พ.ศ. 2507	ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.7) สำนักการศึกษากรุงเทพฯ - ธนบุรี
พ.ศ. 2516	ประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.3) โรงเรียนบ้านหัวเขาตาคี อำเภอตาคี จังหวัดนครสวรรค์
พ.ศ. 2524	ประกาศนียบัตรพิเศษวิชาการศึกษา (พ.กศ.) กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. 2526	ประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. 2529	ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิทยาลัยครูสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2545	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร